

ТРИША ЛЕВЕНСЕЛЛЕР

ТИНІ МІЖ
НАМИ

Тріша Левенселлер
«Тіні між нами»

Жанр: фентезі, янг-едалт

Серія: Тіні між нами #1

Вікове обмеження: 13+

Переклад: Book Workshop UA

Перекладач: Дар'я Рей

Редагування: Дар'я Рей

Пруфрідер: Дарка

Вичитка та коректура: Дар'я Рей

Локалізація обкладинки: Марія

АНОТАЦІЯ:

Алессандрі набридло, що її не помічають, але вона має план, як здобути владу:

- 1) звабити Короля Тіней
- 2) вийти за нього заміж
- 3) убити його і забрати його королівство собі

Ніхто не знає масштабів могутності щойно коронованого Короля Тіней. Дехто каже, що він здатен наказувати тіням, які обертаються навколо нього. Інші кажуть, що тіні розмовляють з ним, нашіптуючи думки його ворогів. Незважаючи на це, Алессандра знає, на що вона заслуговує, і збирається зробити все, що в її силах, щоб отримати це.

Але Алессандра не єдина, хто намагається вбити короля. Під час замахів на його життя вона виявляє, що не тільки намагається втримати його живим достатньо довго, щоб він зробив її своєю королевою, але й не втратить серце. Зрештою, хто може краще підійти Королю Тіней, ніж хитра королева-лиходійка?

Текст книги доступний виключно для ознайомлення! Після прочитання негайно видаліть файл з пам'яті пристрою! Забороняється видавати переклад за виконаний вами чи будь-яким чином використовувати опублікований текст з метою отримання матеріальної вигоди.

Розділ 1

Вони так і не знайшли тіло першого і єдиного хлопця, який розбив мені серце.

І вони ніколи не знайдуть.

Я поховала Гектора Галаніса в таку глибоку яму, що навіть дияволи землі не могли до нього дістатися.

Мені снівся він, день, коли він сказав мені, що це було весело, але з нього досить. Якась інша дівчина привернула його увагу. Я навіть не пам'ятаю її імені. Тоді я могла думати тільки про те, що віддала Гектору все: свій перший поцілунок, своє кохання, своє тіло.

І коли я сказала йому, що люблю його, все, що він сказав:

«Дякую, але я думаю, що нам пора рухатися далі.»

Йому було ще що сказати. Коли я встромила йому ножа в груди, слова полилися з нього майже так само швидко, як кров.

Він не міг зрозуміти цього. Я теж не могла. Я ледве пам'ятала, як схопила ножа, подарованого мені батьком на моє п'ятнадцятиріччя за три місяці до тих подій з його прикрашеною дорогоцінними каменями ручкою та сріблястим блиском, але пам'ятаю, що кров Гектора ідеально підходила інкрустованим рубінам.

Я також пам'ятаю, що нарешті допомогло моїй голові наздогнати серце, що калатало: останнє слово з вуст Гектора.

Алессандра.

Його останнім словом було моє ім'я. Його остання думка була про мене.

Я перемогла.

Це знання осідає в мені зараз, як і три роки тому. Відчуття правильності, спокою.

Я піднімаю руки в повітря, витягуючись, мов кішка, перш ніж перевернутися в ліжку.

Пара карих очей лише за кілька сантиметрів від моїх.

— Дияволи, Майроне, чого ти на мене витріщився? — я запитую.

Він цілує моє оголене плече.

— Тому, що ти красива, — Майрон лежить на боці, сперши голову на стиснутий кулак. Мої простирадла вкривають його до пояса. Дивно, що він поміщається в моєму ліжку, він такий високий. Розпатлані

кучері розповзаються по його лобі, і він відкидає голову назад, щоб прояснити зір. Аромат сандалового дерева й поту накриває мене.

Піднімаючись у сидяче положення, я тримаю простирадла на грудях рукою.

— Минулої ночі було весело, але тобі варто піти. У мене сьогодні багато справ.

Майрон дивиться мені на груди, а я закочую очі.

— Можливо, пізніше? — я запитую.

Він дивиться на мене вгору, перш ніж його очі знову багатозначно вказують на мої груди.

Ні, почекайте. Не на мої груди. На руку, яка тримає простирадла на місці, і додаткової ваги, яку я зараз відчуваю там.

На моєму пальці діамант. Він гарний, вирізаний у формі яйця та вставлений у золото. Він підморгує в ранковому світлі, коли я хитаю рукою з боку в бік. Каблучка, безперечно, найдорожча дрібничка, яку він мені коли-небудь дарував.

— Алессандра Статос, я люблю тебе. Ти вийдеш за мене заміж?

Сміх наповнює кімнату, і Майрон здригається від нього. Я швидко кладу вільну руку на губи.

— Про що ти думаєш? — я кажу через мить. — Звичайно, ні, — я ще раз дивлюсь на чудову каблучку. З цим подарунком Майрон віджив своє. Мої коханці чомусь перестають дарувати мені дорогі подарунки, коли я відмовляюся від їхніх пропозицій.

На жаль.

— Але ми такі щасливі разом, — каже він. — Я буду плекати тебе щодня. Дам тобі все, на що ти заслуговуєш. Я буду поводитися з тобою, як з принцесою.

Якби він тільки знав, що я ставлю перед собою трохи вищі цілі.

— Це дуже хороша пропозиція, але я поки що не готова до сім'ї.

— Але... я ділив з тобою ліжко, — випльовує він.

Так, він і ще троє хлопців цього місяця.

— А тепер тобі час залишити його, — я намагаюся встати з ліжка, коли двері до моїх кімнат відчиняються.

Майрон завмирає, простягнувши до мене руку, а мій батько, Сергіос Статос, лорд Мейсіс, дивиться вниз на наші оголені тіла.

— Геть звідси, — промовляє він мертвотно-тихим голосом. Мій батько на зріст нижчий за мої 168 сантиметрів, але в нього тіло, як у бика, із товстою шиєю, широкими плечима й проникливими очима, що пронизують душу.

Майрон намагається взяти з собою простирадла, але я їх затискаю. Коли йому не вдається вирвати їх у мене, він опускається, щоб схопити свої штани.

— Геть зараз же, — наказує батько.

— Але...

— Слухайся, або я накажу тебе відшмагати!

Майрон встає. Ледве. Він горбиться, ніби може приховати свою високу статуру. Він доходить до дверей, а потім повертається.

— Мій перстень?

— Ти напевно хочеш, щоб я залишила його? Так, я зможу запам'ятати час, який ми провели разом?

Майронове обличчя кривиться. Він однією ногою повернутий до дверей, а другою – до мене.

Батько гарчить.

Майрон кидається навтьоки, ледь не спіткнувшись об батькові чоботи, переступаючи поріг. Коли він пішов, батько повертається до мене.

— Ти ускладнюєш мені пошук підходящої пари, коли тебе щовечора ловлять з новим супутником.

— Не будь смішним, батьку. Це був п'ятий візит Майрона.

— Алессандро! Ти повинна припинити це. Тобі час дорослішати. Щоб завести сім'ю.

— Хрисанта знайшла чоловіка? — батько добре знає, що закон забороняє мені виходити заміж, доки це не зробить моя старша сестра. У цих справах є порядок.

Батько підступає до ліжка.

— Король Тіней вигнав із палацу кілька самотніх жінок, серед них і Хрисанту. Я сподівався, що твоя сестра приверне його увагу тим, яка вона рідкісна красуня.

О, так. Хрисанта – рідкісна красуня. І вона тупа, як камінь.

— Але цьому не судилося, — підсумовує батько.

— Майрон вільний, — пропоную я.

Батько зиркає на мене.

— Вона не вийде за Майрона. Хрисанта буде герцогинею. Я вже домовився з герцогом Фоліосським. Він літній чоловік, який хоче гарну дівчину під руку. Готово. Це означає, що настала твоя черга.

Нарешті.

— Ти раптом зацікавився моїм майбутнім, чи не так? — я питаю, щоб ускладнити йому життя.

— Я завжди думав про твої інтереси.

Суцільна неправда. Єдиний раз, коли батько думає про мене, це коли він ловить мене на тому, що я роблю те, що, на його думку, не слід. Хрисанта була тою, на кому він фокусувався усе моє життя.

Батько продовжує:

— Я збираюся підійти до графа Орікоса, щоб обговорити подружжя між тобою та його сином, який одного дня успадкує все його майно. Зважаючи на слабке здоров'я Атеркса, гадаю, що це буде скоро. Це має зробити тебе щасливою.

— Не зробить.

— Ти точно не залишишся моєю проблемою назавжди.

— Так зворушливо, батьку, але я націлилась на іншого чоловіка.

— І хто б це міг бути?

Я встаю, підтягуючи простирadlo догори, перш ніж засунути його під руки.

— Король Тіней, звичайно.

Батько регоче.

— Я так не думаю. З твоєю репутацією це буде дивом, якщо я зможу видати тебе за сина будь-якого дворянина.

— Моя репутація не відома нікому, крім тих, кого вона безпосередньо стосується.

— Чоловіки не тримають подвиги спальні при собі.

Я посміхаюся.

— Тримають, коли мова йде про мене.

— Що це має означати?

— Я не дурна, батьку. У мене є щось на кожного чоловіка, який бачив цю кімнату зсередини. У Майрона прикра проблема з азартними іграми. Він втратив сімейну реліквію в грі в карти. Звинуватив у зниклому кулоні слугу, домігся того, щоб його відшмагали батою і

звільнили. Його батько не був би радий почути про це. А Деймон? Я випадково дізналась, що він є частиною групи контрабандистів, які імпортують нелегальну зброю в місто. Його відправили б у в'язницю, якби хтось знав правду. І не забувай про Нестора, який дуже любить опіумні притони. Я могла б продовжувати називати імена всіх своїх коханців, але я думаю, ти зрозумів суть.

Хоча його обличчя не змінюється, батькові плечі трохи розслабляються.

— Ти тримаєш поруч таких виграшних джентльменів, люба.

— Суть у тому, батьку, що я знаю, що роблю. І я збираюся продовжувати робити все, що захочу, тому що я сама собі господарка. А ти? Ти відішлеш мене до палацу з наступною хвилиною жінок, щоб побачитися з королем, тому що якщо я щось добре вмю, то це змушувати чоловіків робити мені пропозицію, — я блимаю діамантом на пальці в його бік.

Батькові очі примружуються.

— Як довго ти це планувала?

— Роками.

— Ти нічого не сказала, коли я відправляв Хрисанту до палацу.

— Батьку, Хрисанта не змогла б привернути увагу скаженого пса. Крім того, краси недостатньо, щоб привернути увагу Короля Тіней. Цілий рік перед ним красуні дефілюють. Відішли мене. Я дістану нам увесь палац, — закінчую я.

Цілу хвилину в кімнаті панує тиша.

— Тобі знадобляться нові сукні, — нарешті каже батько, — а я ще найближчими тижнями не отримаю «викупу за наречену» твоєї сестри. Гроші не будуть вчасно.

Я знімаю каблучку з пальця й дивлюся на неї з любов'ю. Як він думає, чому я завела стільки коханців? Звичайно, вони веселі, але найголовніше – вони фінансуватимуть моє перебування в палаці.

Я підношу перстень так, щоб його бачив батько.

— Там, звідки це прийшло, є багато іншого.

Шиття завжди було моїм хобі, але я не можу зробити весь новий одяг, необхідний для моїх майбутніх планів, за такий короткий час. Працюючи з моєю улюбленою швачкою, я розробляю та замовляю десять нових денних нарядів, п'ять вечірніх суконь і три належно непристойні нічні сорочки (хоча ці я шию сама – Юдорі не потрібно знати, як я збираюся проводити ночі).

Батько не бере участі в плануванні, оскільки дуже зайнятий своїм бухгалтером, турбуючись про маєток. Він банкрут і відчайдушно намагається це приховати. Це не його вина. Батько досить компетентний, але земля вже не родить, як колись. Хвороба пронеслась нею кілька років тому і вбила більшість худоби. З кожним роком посіви рідшають. Вже висох колодязь, і все більше мешканців виїжджають.

Маєток Мейсіс гине, і батькові потрібно отримати пристойні «викупи за наречену» моєї сестри та мене, щоб зберегти свої землі.

Хоча я знаю про ситуацію, я не турбуюсь про це. Усі мої коханці відчують потребу дарувати мені гарні речі. Дуже дорогі речі. Це весела гра. Дізнатись їхні секрети. Спокусити їх. Змусити їх обсіпати мене подарунками.

Але якщо чесно?

Мені це набридло.

У мене на думці нова гра.

Я збираюся залицятися до короля.

Я підозрюю, що пройде не більше місяця, і він безпорадно закохається в мене. І коли він зробить пропозицію, я вперше скажу «так».

Хоч раз шлюб буде офіційний і завершений?

Я вб'ю Короля Тіней і заберу його королівство собі.

Тільки цього разу мені не доведеться ховати тіло. Я знайду зручного цапа відбувайла і залишу Короля Тіней, щоб хтось його виявив. Світ повинен буде дізнатись, що я остання з королівської сім'ї.

Їхня королева.

Розділ 2

Батько виходить з карети першим і простягає мені руку. Я хапаюся за нього однією рукою в рукавичці, другою піднімаю свою важку спідницю й спускаюся сходами.

Палац – це грандіозна споруда, повністю пофарбована в чорний колір. Він має готичний вигляд із крилатими створіннями, що відпочивають на вершинах колон. Круглі вежі розгортаються з боків, покриті гонтом – недавній архітектурний стиль.

Вся довжина палацу побудована біля вершини гори, а більша частина міста звивається вниз. Король Тіней – великий завойовник, який повільно поширює свій вплив по всьому світу, як і його батько до нього. Оскільки навколишні королівства час від часу намагаються помститися, добре захищене місто – життєво важливо, а великий палац вважається неприступним. Охоронці патрулюють територію з гвинтівками на плечах, ще більше стримуючи наших ворогів.

— Я не впевнений, що чорний – найкращий вибір для твого вбрання, — каже батько, ведучи мене сходами до головного входу. — Усі знають, що улюблений колір короля – зелений.

— Кожна присутня дівчина буде одягнена в зелене. Справа в тому, щоб виділитися, батьку. Не змішуватися.

— Я думаю, що ти могла сильно помилитися.

Я так не думаю. Коли король завоював Пегай, деякі дами при дворі спробували вільні штани в стилі Пегая із прикрашеними дорогоцінними каменями подолами під обтислим топом. Через деякий час цей стиль зник. Він надто різнився для більшості жінок, щоб адаптуватися до нього.

Я створила поєднання стилю Пегая і нашого Наксосіаського стилю з важкими спідницями. Я вбрана у вузькі штани під спідницею в підлогу, з розрізом посередині, щоб показати штани. Чоботи на підборах піднімають мене на зайві пару сантиметрів від підлоги. Верх – з короткими рукавами, але на мені рукавички такої довжини, що вони покривають рукава. Мій топ зав'язаний ззаду, декольте трохи нижче ключиці. Скромна, але не замотана.

Підвіска з чорною трояндою лежить на чокері на моїй ший. На моїх мочках звисають однакові сережки, а волосся наполовину розпушене.

— Я припускаю, що у тебе є план, коли тебе треба познайомити з королем? — запитує батько. — Він прийме кожна даму одну за одною з помосту. Він навіть не глянув на Хрисанту, коли настала її черга. Король Тіней ніколи не спускається сходами, щоб поспілкуватися з відвідувачами вечірки. Навіть на танець нікого не запрошує

— Звичайно, у мене є план, — відповідаю я. У бій не підготовленим не йдеш.

— Ти збираєшся розповісти мені цей план?

— Це тебе не стосується. Тобі не потрібно знати.

М'язи на його руці злегка напружуються.

— Але я міг би взяти участь. Допомогти тобі. Ти не єдина, хто хоче, щоб ти досягла успіху.

Я зупиняюся на верхній частині сходів.

— Ти коли-небудь спокушав чоловіка раніше?

У батька червоніють щоки.

— Звичайно, ні!

— Тоді я не розумію, навіщо мені потрібно, з тобою радитись, щодо будь-чого. Будь певний, батьку, якщо є якийсь спосіб, у якому ти можеш виявитися корисним, я скажу тобі. Наразі я можу впоратися з усім.

Ми продовжуємо йти неквапливим темпом. Швейцар киває нам, вітаючись, коли ми проходимо повз нього, і батько веде мене до бальної зали.

Але ми не можемо наблизитися до неї ближче ніж на тридцять метрів, тому що лінія зеленого кольору тягнеться майже до дальньої стіни. Близько сотні дівчат гомонять зі своїми родинами та одна з одною, чекаючи знайомства з королем. Я впевнена, що не всі вони можуть мати право на шлюб. Багато схожі на молодших сестер старших жінок у черзі. І все-таки якщо король виявить хоч якийсь інтерес до молодих леді, я впевнена, що їхні батьки *віддадуть* їх.

Батько намагається довести мене до кінця цієї черги, і хоча вона, здається, рухається дещо швидко, я не дам цьому трапитися.

— Ні, ми не чекатимемо в черзі, — кажу я.

— Це єдиний спосіб познайомитися з королем.

— Ходімо спочатку в бальний зал.

— Ти загубишся в морі людей там. Це не приверне його увагу.

Я видихаю через ніс, перш ніж повернутись обличчям до батька.

— Якщо ти не можеш зробити, як тобі кажуть, тоді ти можеш піти. Пам'ятай, батьку, все твоє опікування Хрисантою нічого не дало. Твій спосіб не працює. Я керую цим планом і буду виконувати його так, як вважаю за потрібне. Я просто не збираюся сваритися, коли ми зайдемо на вечірку, тому прийми рішення зараз.

Батькові губи стискаються в тонку лінію. Він не любить, коли йому кажуть, що робити, а тим більше коли це кажу я, його молодша дитина. Можливо, якби мама була ще жива, він був би більш ніжним і добрим, але хвороба забрала її, коли мені було одинадцять.

Нарешті батько киває і простягає вільну руку перед нами, запрошуючи мене йти вперед.

Я так і роблю.

Бадьора музика оркестру доноситься з низки відчинених дверей далі. Здається, вони використовуються в основному для виходу з вечірки. Я дивлюся, як дівчата з хусточками, притиснутими до носа, втікають у коридор, поспішно відступаючи, щоб змусити замовкнути пихкаючих та сердитих матерів, які докоряють їм за це.

Може король відкрито відмовляв жінкам, які прийшли познайомитися? Я посміхаюся при думці про його відвертість. Це саме те, що я зробила б на його місці.

Ми з батьком проштовхуємо ще кількох дворян, які йдуть, перш ніж нарешті потрапити в гущу вечірки.

Пари разом ковзають по танцмайданчику. Джентльмени п'ють вино з келихів, а матері між собою пліткують збоку. Групи дівчат регочуть за віялами чи шалями, дивлячись на поміст.

На Короля Тіней.

Я ніколи раніше не бачила цього чоловіка, і тепер я вільна спостерігати за ним скільки завгодно, на мить сховавшись серед інших гостей.

Його ім'я, здавалося б, цілком заслужене і відповідає чуткам, які я чула. Вусики тіні оточують його всього. Вони крутяться, наче живі, пестять його шкіру й розчиняються, перш ніж з'явитися знову.

На це захопливо дивитися.

Кажуть, Король Тіней має якусь силу, але ніхто не знає, яку саме. Дехто каже, що він може наказувати тіням виконувати його вказівки,

що він може використовувати їх, щоб убивати – видушувати життя своїх ворогів. Інші кажуть, що вони – щит. Що жодне лезо не може пробити його шкіру. А ще інші кажуть, що тіні розмовляють з ним, нашіптуючи думки оточуючих.

Я справді сподіваюся, що останнє неправда.

Краще б він не знав, що я маю для нього після нашої шлюбної ночі.

Щойно я звикаю до контуру тіней, мені вдається розрізнити інші риси обличчя. Його волосся чорне, як і тіні навколо нього. З боків коротко підстрижене, але волосся вгорі має певний об'єм, розділене на боки. Міцні брови затінюють його очі. Лінії його щелепи настільки гострі, що вони могли б розрізати скло, і здорова велика кількість щетини покриває їх. З прямим носом і повними губами...

Він найкрасивіший з усіх, кого я коли-небудь бачила, навіть якщо його вираз обличчя варіюється десь між нудьгою та роздратуванням.

Спокусити короля насправді може бути найприємнішим завданням.

Розглядаючи його одяг, я зауважую, що ми підходимо одне одному. Хоча всі сукні навколо нас варіюються від м'ятного до блакитного та оливкового кольору, ми обидва одягнені в чорне з голови до ніг. Король вдягнений у гладкі парадні штани. Чорну нижню сорочку, краватку, жилет і пальто. Срібні гудзики блищать на його піджаку. Ланцюжок, що звисає від плеча до кишені над його лівою груддю, без сумнівів, прикріплений до годинника. Чорні шкіряні рукавички прикривають його руки, які лежать на підлокітниках крісла. Рапіра в піхвах притулена до його трону, я певна, для стилю, а не для використання.

Хоч щодо корони він не заморочується, але в статусі чоловіка сумнівів немає.

— Він такий вражаючий, — кажу я нарешті. І молодий. Я знаю, що він був коронований лише близько року тому, але він не може бути набагато старшим за мене.

— Пам'ятай, якщо ти підходиш до нього, тобі заборонено наближатися до нього ближче ніж на півтора метра.

Так, я знаю закон. Нікому не дозволено торкатися короля. За це передбачена смертна кара.

О, він чудова таємниця, яку я не можу дочекатися розгадати.

— Потанцюй зі мною, батьку.

Засвоївши урок, батько кладе руку на мою талію й без питань веде мене до повільного Наксосіаського танцю. Ми розвертаємося на краях танцмайданчика, але я наказую батьку вести нас ближче до центру.

Ліворуч від нас два джентльмени танцюють разом. Вищий обертає нижчого в ідеальній формі. Праворуч від нас чоловік і жінка рухаються непристойно близько один до одного, і я мовчки підбадьорюю їх. Бунтар у мені любить поливати брудом пристойність.

Через хвилину я бачу кількох чоловіків, які дивляться поверх голів своїх партнерів по танцю, щоб побачити мене. Моє чорне вбрання чудово виконує свою роботу.

Але здебільшого я вважаю, що мої ноги в штанах – рідкість у кімнаті. Більшість чоловіків не звикли до цього стилю. І я вибрала обтислі, які якнайкраще підкреслюють мої вигини.

— Люди витріщаються, — каже батько.

— У цьому й суть, чи не так?

Я уявляю, як має виглядати сцена з помосту – чорний центр ромашки серед пелюсток шавлії.

Все більше і більше дівчат залишають бальний зал після того, як їх познайомили. Сподіваюся, черга скоро закінчиться. Не може бути *стільки* дівчат благородної крові.

Раптова іскра тепла приземляється на мою шию і поширюється до пальців ніг. За мною стежать.

— Скажи мені, батьку, ми вже привернули увагу короля?

Батько краєм ока дивиться трон. Вони розширюються.

— Певно, що привернули.

— Чудово. Продовжуй танцювати.

— Але...

— Батьку, — попереджаю я.

Я дозволяю собі загубитися в кроках. Я так люблю танцювати. Мені подобається те, як моє тіло стає легким і плавним, коли я виконую рухи, те, як прядки мого волосся спускаються на плечі, те, як моя спідниця крутиться навколо моїх ніг.

Коли пісня майже закінчилася, я запитую:

— Скільки жінок залишилося в черзі?

— Десять.

Пісня закінчується, і оркестр починає нову.

— Чи варто нам...? — батько починає.

— Я хочу пити. Ходімо до столиків, щоб знайти щось.

— Але...

У відповідь на мій пильний погляд він знову бере мене за руку й підводить до столу, заставленого стаканами, наповненими червоним і крихітними шматочками їжі на тацях.

Я вибираю склянку, тримаючи її в пальцях за довгу ніжку, і підношу до губ.

— Лорд Мейсіс, — чується яскравий голос з іншого боку тонкого столу.

Я дивлюся вгору. Перед нами золотоволосий дворянин старший за мене. Мабуть, років тридцяти. Його обличчя досі молоде, але в плечах він набагато ширший за чоловіків, яких я звикла розважати.

— Лорд Еліадес! — батько вітається, на мить забувши про мене. — Де ви були? Ми не бачили вас у клубі кілька тижнів.

Я не маю жодного уявлення, який клуб він має на увазі, але, мабуть, я мала б знати, що батько не проводить вечори в господині. Він так і не відійшов від смерті матері.

Батько простягає руку, щоб потиснути руку Еліадеса, і я помічаю, що молодший джентльмен має помітні мозолі на правій руці. Як незвично для лорда. Але оскільки я звертаю увагу на чіткі м'язи, які видно крізь його штани, я б припустила, що він досвідчений вершник.

— На жаль, мої маєтки вже давно потребують моєї повної уваги. Мені потрібно було...

Мені вже набридла розмова, я не намагаюся прислухатися. Натомість я обертаюся, щоб оглянути тих, хто танцює. Один джентльмен наступає на ногу партнерки під час повороту, тому що дивиться на мої ноги.

— Ой, — протестує вона.

Я посміхаюся вниз у свій келих, роблю ще один ковток, обережно, щоб не дивитися кудись у бік трону. Клянуся, я все ще відчуваю промінь тепла, що падає на мене з того боку.

— Вибачте мою грубість! — батько раптом голосніше вигукує. — Оррін, це моя дочка Алессандра. Тепер, коли Хрисанта заручена, я дозволив їй відвідати палац.

Я стримую стогін, перш ніж повернутись. Гадаю, це лише допоможе моїй справі, якщо я спілкуватимусь з іншими гостями й не виявлятиму жодного інтересу до короля. Але я також певна, що будь-який друг мого батька буде нестерпним.

Я беру свою спідницю вільною рукою і роблю реверанс.

— Рада познайомитися.

Очі Еліадеса блищать, перш ніж він кланяється.

— Вона така ж гарна, як і старша. Її темперамент такий же милий?

Перш ніж батько починає намагатися знайти відповідь на це запитання, Еліадес додає:

— Мене все ще турбує те, що ти не видав Хрисанту за мене. Мої гроші такі ж хороші, як у герцога!

— Як граф, я впевнений, що ви розумієте, що я повинен був дати їй найкращий пропонований титул. Попри те, наскільки я ціную нашу дружбу, моя дорога Хрисанта...

Я міцно заплющую очі. Хрисанта – це останнє, про що я хочу, щоб усі обговорювали. Це *моя* ніч.

— Тату, ще один танець починається, — я ставлю порожню склянку на стіл і смикаю його за руку.

Згадавши про мету цієї екскурсії, батько вибачається і тягне мене в ряд до інших танцюристів. Я намагаюся приховати свій гнів. Навіть на вечірці, де Хрисанта відсутня, а батько прагне допомогти мені потрапити на очі королю, він не може не говорити про свою фаворитку. Доньку, що схожа на матір і має її ніжну поведінку.

— Черга розійшлась, — каже батько, коли ми виконуємо перші кроки, і повертається до короля.

— Просто продовжуй танцювати. Більше не дивись короля.

— Але він спостерігає за нами.

— *Ігноруй його.*

Боковим зором я бачу, як король пересувається на своєму місці, ніби він зрозумів, що довго сидів у одній позі, тому що його увага була прикута до чогось.

До мене.

Від цієї думки мій гнів зникає. Ця пісня швидше, вимагає більше спритності та концентрації. Коли обличчя батька розпливається переді

мною, я можу забути про короля. Немає нічого, окрім темпу, що стукає в такт моєму серцебиттю, і відчуття моїх ніг, що крокують підлогою.

Перш ніж пісня закінчується, музика раптово обривається. Пари навколо нас розбігаються, і батько зупиняє наш танець.

Король наближається, його тіні пливуть за ним, коли він рухається. Я намагаюся заспокоїти своє дихання від напруженого танцю, коли батько бере мене під руку і повертається, щоб привітати нашого правителя.

— Ваша Величносте, — каже батько, вклоняючись.

Я роблю реверанс одночасно із ним.

— Лорд Мейсіс, — киває король. — Я не думаю, що я знайомий з вашою партнеркою по танцях.

Я дивлюся праворуч від короля. Хоча я цього не бачу, я відчуваю, як очі короля розглядають мене з ніг до голови. Він спостерігав за мною принаймні останні п'ятнадцять хвилин, але тепер він не поспішає, маючи доступ на роздивляння мене зблизька.

— Вибачте мені, Ваша Величносте, — каже батько. — Дозвольте мені представити свою другу дитину, леді Алессандру Статос.

Король нахиляє голову під кутом.

— Ви не стали в ряд з іншими дамами, леді Статос. Танцмайданчик цікавіший за мене? — його голос – глибокий баритон; не зовсім заспокійливий, але потужний.

Я борюся з усмішкою, коли вперше дозволяю нашим поглядам зустрітися. Неймовірний промінь електричного струму пронизує все моє тіло від контакту.

Його очі – це зелень моря, хвиль, що розбиваються, і вітру. У їхній глибині є щось небезпечне, щось захопливе, і я відразу розумію, що вдавати незацікавленість буде важко.

Коли мені нарешті вдається відвести погляд, я дозволяю йому повільно пробігти донизу по королю, поки він дивиться у відповідь. Оцінюючи його належним чином від кінчиків чорного волосся до основи глянцевих чобіт.

— Так, — підсумовую я.

Повітря покидає легені мого батька з болючим писком.

Але Король Тіней тихо сміється.

— Я бачила, як жінки залишали бал у сльозах, — продовжую я. — Здавалося, розмова з Вашою Величністю була вірним способом бути вигнаною. Я не збиралась цього допустити, поки не приєднаюсь до танців.

— Вам подобаються танці? Або ви просто хочете похизуватися своєю, — він кидає швидкий погляд на мої ноги, — сукнею?

— Ви смієтесь над моїм нарядом? Я сама його створила.

— Якраз навпаки. Мені він подобається, — щіпка гумору ховається на краєчках його губ. Я думаю, що це може бути через мене, і мені це навіть не подобається.

Я кажу:

— Дайте мені свої мірки, і я й для вас зроблю такий.

Ще одна усмішка розтягується на губах короля, і я не можу не захоплюватися, наскільки красивішим він стає з цим рухом.

— Потанцюйте зі мною, — каже він.

Батько стає таким нерухомим, що можна було подумати, що він перетворився на камінь.

— Це наказ чи прохання? Мені казали, що ви вішаєте дівчат, які підходять до вас надто близько.

— Не вішаю. Цих дівчат просять залишити вечірку. Поки ви дбаєте про дистанцію, я не дозволю, щоб вас також попросили піти.

Однак, я поки що не готова поступатися.

— Хіба є щось веселе в танці, коли ти не можеш торкатися свого партнера?

— Прийміть моє запрошення, і ви дізнаєтесь.

Розділ 3

Танцмайданчик звільняється, поки не залишаємося лише король і я. Оркестр грає нову пісню, яку можемо розділити лише ми.

Не зводячи з мене очей, король робить крок вперед, і я рухаюся назад, слідуючи його прикладу. Цей стиль танцю є більш імпровізованим, і не має певної хореографії, якої слід дотримуватися, і я не можу не думати, чи король якось перевіряє мене цим, дивлячись, чи зможу я встигнути. Коли він відходить убік, я віддзеркалюю його. Він тримає руки схрещеними за спиною, але танець не повинен бути таким жорстким, тому я дозволяю своїм рухатися разом зі мною.

Спочатку важко не відволіктися на вусики чорного, що танцюють навколо нього. Тіні такі незвичайні, такі захоплюючі. Цікаво, що б сталося, якби я дотягнулась до однієї. Чи закрутилась б вона навколо мого пальця? Розвіялась від дотику моєї шкіри? Це відчувалося б, ніби я поринула у туман?

Я виринаю з себе, коли Король Тіней простягає мені руку. Я знаю, що мені не дозволено її приймати, тож замість цього я обертаюся перед ним, дозволяючи верхній спідниці піднятися з підлоги, щоб побачити більше облягаючих штанів під нею. Я закриваю очі й відчуваю рух глибше.

Темп прискорюється, а також рухи короля. Я, здається, відчуваю його дії, а не стежу за ними. Танець стає хвилюючим і шаленим, ніби в самій музиці є щось відчайдушне. Коли пісня наростає все швидше й швидше, а очі короля пильно дивляться на мене, я не можу не відчувати, ніби він намагається щось повідомити мені, танцюючи наодинці.

Я не бачу нічого, крім цих зелених очей, не відчуваю нічого, крім підлоги біля своїх ніг. Я втрачаю відчуття часу та мети.

Коли музика різко зупиняється, я відхиляю голову назад, коли Король Тіней дозволяє одній руці в рукавичці нахилитися до мене, імітуючи ласки.

Я важко дихаю, дивлячись у два вихори смарагдово-зеленого кольору. Через секунду ми випрямляємось.

Коли король нарешті відводить від мене погляд, він підвищує голос, щоб усі почули.

— На сьогодні досить веселощів.

І, не кажучи більше ні слова, король повертається на каблуках і виходить із кімнати, схопивши на виході меч.

Я дивлюся на місце, де він зник, у приголомшеній тиші.

У наступну мить слуги в дурних перуках виводять усіх із кімнати. Батько бере мене під руку, і я мовчки слідую за ним.

Що щойно сталося?

Я вважала, що танець ідеальний. Я його не чіпала. Я не наближалась.

Король, який ніколи ні з ким публічно не танцював після своєї коронації, запросив *мене* потанцювати.

А потім пішов, не сказавши більше ні слова.

Чоловіки не відмовляють мені. Після Гектора ніхто. Я відчуваю, як мої ніздрі роздуваються, а обличчя починає горіти.

— Це була відважна спроба, — каже батько, підводячи мене до карети. — Диявол знає, що ти досягла більше, ніж будь-яка інша жінка. Його Величність не тільки подивився на тебе, але й запросив на танець. Він запам'ятає тебе. Не обов'язково, що все закінчилося.

Карета рухається повільно, зупиняючись і котячись короткими рухами, оскільки рух уповільнюється через усіх інших людей, що залишають палац.

— Хвилинку! — кличе голос. Карета знову ривком зупиняється.

У відкритому вікні вагона з'являється голова людини. До речі, це палацовий слуга.

— Леді Статос? — він питає.

— Так, це я.

Він просовує руку в карету і дає мені чорний конверт. Коли я його беру, він не йде. Він терпляче чекає, поки я його розкрию.

Вибачте мені, леді Статос, але я передумав. Я не хочу, щоб ви поки що йшли. Ви занадто цікаві для цього. Ви приєднаєтеся до мого двору? Вважайте це запрошенням, а не вимогою. У разі вашої мовчазної

згоди моя людина чекатиме, поки ви прочитаєте цю записку.

— *КМ.*

Дивуюся підпису. Чи могли це бути справжні ініціали короля? Гадаю, я не мала очікувати, що він підпише *КТ*. Зрештою, «Король Тіней» – це не його ім'я.

Піднесення пронизує мене, коли я розумію, що це означає.

— Що там? — батько запитує.

— Король просить, щоб я залишилась при дворі.

— Тоді чому ми досі сидимо в цій кареті?

Я повертаюся до слуги.

— Я прийму запрошення Його Величності.

— Дуже добре, міледі, — він відчиняє переді мною двері карети, але зачинає їх перед тим, як батько встигає спуститися сходами. — Боюся, що запрошення стосується лише леді, мілорде. Ви вільні повернутися додому.

І перш ніж мій батько встигає вимовити слово протесту, слуга веде мене назад до палацу.

Ми не проходимо крізь головні двері. Натомість мене ведуть через бічний вхід, яким, здається, користуються лише слуги.

Дійсно, прачки та кухонні робітники зацікавлено витріщаються на мене, коли мене ведуть довгими коридорами з чорними килимами. Повз бра у формі колючих ліан. Повз дверні отвори, заставлені вазами, намальованими жеребцями та орлами.

Король намагається мене сховати? Чи, може, просто не влаштовувати видовище з мого більш офіційного прибуття?

Зрештою слуга зупиняє мене перед дверима. Він дістає ключ зі свого пальця й впускає нас.

Ця кімната величніша за всі, де я коли-небудь зупинялась, з товстими шторами, що блокують світло, дерев'яними меблями, прикрашеними вишуканими трояндами, і подушками з найм'якшого

пуху, але це ніщо в порівнянні з тим, як виглядатимуть кімнати королеви, я впевнена.

Покоївка чекає в номері, ймовірно, щойно закінчила розстилати ліжко.

— Король уже послав за вашими речами, міледі. Вони повинні бути тут завтра, — каже чоловік, який привів мене сюди.

— Але я щойно погодилась, а ти ще не сказав йому, що я погодилась. Слуга витягується трохи вище.

— Король сподівався, що ви погодитесь.

Сподівався? Скоріше був самовпевненим. Зарозумілим.

— Зрозуміло.

На мене чекає багато роботи.

Розділ 4

Наступного ранку сніданок доставляють до моєї кімнати разом із моїми речами. Я проводжу ранок, наказуючи слугам. Шафи заповнені всіма сукнями, які я створила. На туалетному столику мої пудри, парфуми та прикраси.

Я не надто люблю читати, але я принесла із собою до палацу кілька книжок. Здебільшого це праці з філософії, математики, сільського господарства та інших важливих тем. Вони існують, щоб приховати єдині три цікаві книги. На зовнішній вигляд вони здаються нешкідливими: три фоліанти, повні рослин і трав, які використовуються в лікувальних цілях. Але в кожному з них є кілька розділів про отрути та протиотрути, дуже корисні для мене, тому що мені доведеться вбити Короля Тіней, коли я отримаю його руку.

Смерть Гектора була безладною, огидною, тому її дуже важко було приховати й прибрати. Я не бажаю ще раз когось колоти. Отрута – це набагато чистіший спосіб убити, і це буде набагато легше. Не кажучи вже про те, що викоренити отруйника майже неможливо.

Я наказую покоївкам поставити книжки на порожню полицю в кімнаті. Тоді я відходжу назад, щоб помилуватися всім ансамблем.

Так, підійде.

Покоївка допомагає мені одягатися. Я вибираю темно-синю спідницю, щоб одягти її поверх відповідних штанів. Тканина – проста бавовна, на відміну від тафти вчорашнього вбрання. Мереживо торкається моїх щиколоток, візерунок у вигляді доріжки троянд. Замість чобіт я вибираю буденні черевички. Моя блузка зашнуровується спереду, як корсет. Це буде надзвичайно скандально, і я підозрюю, що ніхто з чоловіків у дворі не зможе відвести від мене очей.

В тім-то й річ. Коли чоловік бачить щось, чого хочуть інші чоловіки, він не може не хотіти цього теж.

Покоївка збирає все моє волосся на маківку, залишаючи кучері, що розсипаються по шиї та над вухами.

Якраз коли я починаю відчувати себе готовою до дня, до моїх кімнат впускають іншого слугу.

Він низько вклоняється.

— Міледі, король сподівається, що ви приєднаєтесь до нього та решти придворних у фруктових садах за чаєм.

— Я пропустила обід?

— Боюся, що так, але король очікував, що так і буде. Він припустив, що поселення у вашій новій кімнаті займе більшу частину дня.

Я рада знати, що король думає про мене, навіть коли мене немає поруч.

— Якщо дозволите також додати, міледі, король не зазвичай влаштовує післяобіднє чаювання. Я гадаю, що він усе це організував для вас.

— Для мене?

Він схрещує руки в білих рукавичках за спиною.

— Я так розумію, що ви вперше у дворі. Є багато нових людей, з якими варто познайомитися.

Це викликає легку усмішку на моїх губах.

— Тоді я вважаю, що я не повинна розчаровувати Його Величність, не з'явившись.

Викладена цеглою доріжка проходить під деревами, усіяними цвітом вишні. Збоку протікає тоненький струмок, а птахи наповнюють повітря своєю музикою.

На відкритому повітрі було додано багато м'яких місць для сидіння, а довгий стіл, заставлений тонкими бутербродами, нарізаними фруктами, печивом, тістечками та іншими солодощами, постійно поповнювався прислугою.

Від думки про всі можливості, які відкриваються попереду, мене охоплює хвилювання. Цього разу тут немає мого батька для того, щоб усе руйнувати, і мене оточують найвпливовіші люди у світі.

Група жінок сидить біля струмка, ділячись останніми плітками. Троє джентльменів стоять, притиснувшись до одного з вишневих дерев, із чашками в руках і сміються над тим, що сказав один із них. Кілька пар відокремилися від інших груп. Я спостерігаю за парою придворних дам, які йдуть, зчепивши руки, торкаючись подолами їхніх спідниць.

Дійсно, дамам при дворі не завадила б моя модна порада. Сподіваюся, я започаткую нові тренди.

Оскільки всі придворні відволікаються на своїх нинішніх супутників, ніхто поки що не помічає мого прибуття.

Я показово йду до столу з закусками, блукаючи очима в пошуках короля, коли щось вривається в мене ззаду.

Я ледь не втрачаю опору, але ловлю себе, хоча величезний тиск заважає моїй спідниці.

Я вже починаю бурмотіти нотації, коли обертаюся, але одразу зупиняюсь.

Переді мною з висунутим язиком сидить собака і тяжко дихає.

Принаймні я думаю, що це собака. Вона також надзвичайно схожа на ведмедя. І розміром, і кольором.

— Привіт, — кажу я, нахилившись і простягаючи руку.

Собака кілька разів нюхає її, перш ніж штовхнути носом мої пальці. Це запрошення погладити її, якщо я правильно розумію.

Я завжди хотіла собаку, але мій батько забороняв, тому що у нього така жахлива реакція на них.

Я гладжу її – *його*, я виправляюсь після швидкого погляду вниз, щоб підтвердити стаття – за вухами.

— Хороший хлопчик, — кажу я, — але я була б вдячна, якби ти піднявся з моєї спідниці.

Він лягає, ще *більше* покриваючи мою спідницю, його мокрий ніс занурюється в тканину.

— Що ти робиш, дурне створіння? — я пристосовуюсь, щоб не втратити рівновагу й наштовхуюсь на щось ногою.

На м'яч розміром з яблуко. Схований під моїми спідницями. Я тягнуся до нього.

— О, це те, що ти шукаєш? — я запитую.

Пес стрибає, виляючи хвостом, нарешті звільняє мою спідницю. Я відкидаю руку назад, кидаю м'яч якомога далі й спостерігаю, як гігантська дворняжка мчить за ним.

А потім краєчком мого ока помічаю пляму тіні.

Король дивиться на мене. Його тіні темнішають, коли наші погляди зустрічаються, густіше обертаючись навколо його силуету. Цікаво, чи

змінюються вони разом із його думками. Якби ж я могла навчитися їх читати, я б вивчала їх достатньо довго.

Він стоїть у тіні одного з дерев, притулившись до стовбура. Сьогодні він зачесав волосся з чола, і я не можу не думати якому чаклунству вдається утримувати та надавати пасмам такого об'єму. Він одягнений у чорну сорочку з довгими рукавами, відповідні рукавички, жилет із синьої парчі та чорну краватку.

Я не усвідомлювала, що усміхаюсь собаці, аж поки не відчуваю, що мої риси обличчя змінюються на подив.

А потім я спостерігаю, як собака підбігає до короля й кидає м'яч йому під ноги.

Швидко зібравшись з думками, я розправляю спідницю й прямую до короля, зупиняючись, коли опиняюся на відстані півтора метра. Я схрещую руки на грудях.

— Це ваш пес? — кажу я звинувачуючи, хоча вже знаю відповідь.

— Хороший хлопчик, Демодок, — каже Король Тіней, беручи м'яч і кидаючи його знову. Демодок знову мчить за ним. Мені він каже: — У вас гарний удар.

— А у вас вражаючий приціл.

Він піднімає брову.

— Звичайно, ви не звинувачуєте мене в тому, що я навмисно кинув м'яч у вас.

— Це саме те, що ви зробили. — Але навіщо? — Якщо ви хотіли моєї уваги, все, що вам потрібно було зробити, це попросити про це. Хоча я не хочу приділяти її вам тепер, коли знаю, що ви практично наказали своєму псу взяти мене.

Кутики його рота повертаються вгору.

— Я хотів не вашої уваги. Мені було цікаво дізнатися, як ви відреагуєте на Демодока.

— Чому? — спантеличено запитую я.

Демодок мчить галопом до нас, а потім кидає м'яч в ідеально начищені черевики короля. Він піднімає його рукою в чорній рукавичці, а потім кидає в групу жінок, що сиділи в кріслах уздовж струмка. Демодок пролітає перед ними, мчачи, щоб зловити свій приз, і в повітря здіймається залп криків.

Король злегка киває шиєю, ніби підтверджує свою думку. Чим би це не було.

— Ви добре реагуєте на несподіване, — каже він нарешті. — І ви любите тварин. Це дві речі, які я не знав про вас раніше.

— А ви хитрий, — нацьковує свого собаку на нічого не підозрюючих жінок.

— Ви, напевно, вже здогадалися це про мене, — каже він, відштовхуючись від дерева. Він виходить на світло, а я крокую назад, дотримуючись відповідної дистанції. Його усмішка зростає, коли він обдивляється мене з ніг до голови.

— Щось смішне? — я запитую.

— Я просто знову милуюся вашим вбранням. Хіба, корсет не треба ховати під блузку?

— Це не корсет. Воно просто стилізоване під нього. Мені подобаються, шнурки. Навіщо їх ховати?

Король хвилину переварює це.

— Ви створите всілякі неприємності в моєму дворі.

Я не можу сказати, це його хвилює, чи смішить.

— Тільки подивіться, як ви вже все змінили. З вашого дозволу, — він повертається на бік. — Демодок! Ходімо, хлопче!

Демодок підбігає до короля, і вони біжать підтюпцем між деревами, тіні летять за королем, як комета.

Вже все змінила? Але що він мав на увазі?

Я повертаюсь спиною до місця, де зник король, і натомість зосереджуюсь на інших у саду.

Ох.

Дами при дворі – вони одягнені в чорне з голови до ніг. Не видно жодної зеленої плями.

Вони наслідують мене з минулого вечора. Як я цього відразу не помітила?

Я привернула увагу короля. Він запросив мене на танець, і тепер всі бачили, як він розмовляв зі мною в саду. Люди зараз відкрито дивляться на мене. І...

А назустріч мені йде група старших лордів і леді. Їх п'ятеро, здається, кожному десь за сорок чи п'ятдесят. Схоже вони важливі

люди. Я можу сказати по тому, як вони не звертають увагу на інших навколо себе, як люди рухаються, щоб вони пройшли повз.

І рухаючись інші люди, які збиралися підійти до мене, зупиняються, щоб дати цим п'ятьом дістатися до мене першими.

— Леді Алессандра Статос, чи не так? — запитує чоловік попереду групи, простягаючи руку. — Мене звати Ікарос Васко. Я голова королівської ради.

Я простягаю руку, і він схиляється над нею, маючи шевелюру більше білого, ніж каштанового волосся. Лорд Васко добре постарів, за винятком зморшок навколо очей.

— Так. Мені приємно познайомитися з вами, лорде Васко.

Він не потрудився представити решту своїх супутників, які, мабуть, були іншими радниками короля.

— Боюсь, я мало знаю про вас, — каже він, коли вирівнюється. — Друга донька графа. Яку ніколи не бачили у суспільстві до вчорашнього вечора. Хоча при дворі є кілька джентльменів, які стверджують, що знають вас, оскільки вони мали справу з вашим батьком.

Він стежив за мною. Копирсався в моєму минулому. Звичайно, копирсався. Його робота – знати все про тих, з ким проводить час король. Справжнє питання полягає в тому, чи був король тим, хто наказав перевірити моє минуле? Або рада діє сама по собі?

— Боюсь, у цьому ви маєте звинувачувати закон, — чесно відповідаю я. — Моя сестра щойно заручилася. Донедавна мене не пускали на заходи. Єдині люди, з якими мені довелося зустрітися, це ті, з ким мій батько веде бізнес.

— І з їхніми синами, гадаю.

Я кліпаю.

— Перепрошую?

— Мені здалося досить цікавим, що жодна з придворних дам ніколи про вас не чула. Я маю на увазі, що ваша сестра була тут на останньому балу. Вона залишилася при дворі. Завела друзів. І все ж вона жодного разу не згадала про вас. Вас тоді ніби й не було.

Я ввічливо посміхаюся, коли внизу мого живота утворюється свинцевий тягар. Ну звісно, Хрисанта створила проблеми, навіть не будучи тут. Знову.

— І все ж, — продовжує Васко, — Майрон Каллігаріс і Оррін, лорд Еліадес, кажуть, що знають вас. Насправді вони мали багато чого про вас сказати. Еліадес ніяк не міг наговоритися про ваш шарм, — Васко корчить обличчя. — Каллігаріс мав... іншу думку щодо вашого характеру.

Б'юся об заклад, що мав. Майрон досі ображений через мою відмову.

Моя сестра та мої друзі-джентльмени створюють жахливу картину про мене, навіть не кажучи нічого огидного проти мене. Але я можу це виправити.

— Боюся, що лорд Каллігаріс попросив у мого батька дозволу залицятися до мене до того, як моя сестра була заручена. Як законслухняний джентльмен, мій батько був змушений відмовити в його проханні, — я дозволила моєму обличчю набути виразу смутку. — Боюся, лорд Каллігаріс звинувачує в цьому мене. Ви можете у це повірити? Ніби він не поважає тих, хто встановлює та впроваджує закони нашого королівства.

Ким, звичайно, були п'ятеро чоловіків і жінок переді мною.

Лорд Васко киває з новим розумінням.

— Справді. Мені доведеться повернутися до моєї попередньої розмови з ним.

А перед тим я мушу нагадати Майрону, що буде, якщо він розкриє суть нашого попереднього знайомства. Жінкам заборонено мати коханців до шлюбу. Лише один із багатьох законів, які я зміню, коли сяду на трон.

Лише натяк на такі чутки зруйнував би мене та всі мої плани.

— Насолоджуйтеся часом у дворі, леді Статос, — каже Васко. — Я впевнений, що ви будете раді побачити багато старих облич, але якщо дозволите поради — якщо ви сподіваєтесь проводити більше часу з королем — вам знайти кількох друзів жіночої статі. Ага? І, можливо, спробувати якийсь більш традиційний одяг? — він дивиться на мій одяг з деякою відразою.

— У мене вже є подруги, лорде Васко. Можливо, ви не допитали стільки дам, скільки мали б мати при дворі.

— Невже це так? — він питає.

— Так, а тепер, з вашого дозволу.

У мене є три секунди, щоб оглянути сади. Спочатку мій погляд зупиняється на групі жінок, які закричали, коли Демодок вискочив перед ними. Я подумки хитаю головою. *Не вони*. Тоді мої очі помічають купку лордів і леді. Вони виглядають надто доброзичливо, щоб мене там можна було побачити.

І тоді я бачу двох жінок окремо від решти. Вони сидять на лавці перед струмком, насолоджуючись тишею далеко від усіх.

Так, вони підійдуть.

Я цілеспрямовано крокую до них. Я відчуваю на своїй спині гарячий погляд ради. Вони спостерігають за мною всю відстань, яка, на щастя, надто велика, щоб можна було підслухати.

— Привіт, — кажу я, коли підходжу до пари. — Мене звати Алессандра Статос. Чи можу я приєднатися до вас?

Обличчя першої дівчини миттєво проясняється, і я з полегшенням опускаю плечі. Саме таку відповідь і мала побачити рада.

— Звичайно, сідай, будь ласка! Я Гестія Лазос. Будь ласка, називай мене Гестія.

Вона мені відразу подобається, лише за це. Тільки друзі обмінюються іменами.

Тоді я помічаю її вбрання. На ній штани під спідницею. Я сумніваюся, що вона мала під рукою це вбрання. Цікаво, скільком швачкам довелося не спати всю ніч, щоб вона одягла його наступного дня.

Гестія має волосся насиченого бурштинового кольору з жовтими підтонами. В неї коротке волосся, лише на пару сантиметрів довжини від голови, пасма згорнуті тугими завитками. Відсутність довжини замінюють її розкішні сережки – пара гранатів вкриті складною латунною оправою.

— А це моя хороша подруга Рода Ніколайдес.

— Мені приємно познайомитися з вами, леді Статос, — каже Рода. Вона одягнена в чорну сукню з жахливо важкими нижніми спідницями. Вона ледве вміщається на лаві з товщиною своїх спідниць. Хоча всі вельможі одягнені в гарний одяг, я можу сказати, що ця леді неймовірно багата. Її спідниці сяють так яскраво, що я практично бачу в них своє відображення. Її волосся укладено в таку складну зачіску, що знадобилося б не менше трьох жінок, щоб

впоратися. Пасма такого ж кольору, як моє чорне волосся, але її шкіра трохи темніша, більш бурштинова, ніж моя темно-бежева.

— Будь ласка, називай мене Алессандрою, — кажу я, наслідуючи приклад Гестії. Крім того, мені потрібно швидко заводити друзів, чи не так? У мене було небагато нагод подружитися, і я переконалась, що більшість жінок не люблять мене. Не тоді, коли я їхня суперниця за увагу чоловіків.

Але ці двоє мають щирі посмішки.

— Нарешті ми познайомились! — Гестія каже. — Я збиралась підійти до тебе, але потім подумала, що, можливо, не варто, оскільки я не хотіла тебе перевантажувати. Що з того, що всі хочуть знати, хто ти! А потім я побачила раду, яка прийняла за мене рішення. Мені так приємно, що ти попросила приєднатися до нас. Мені дуже хотілося запитати тебе, хто пошив сукню, яку ти носила вчора ввечері. Вона була просто чарівною!

— І дуже скандальною, — додає Рода. — Мені подобається, як ти авантюрно ставишся до свого гардероба. Це, звичайно, швидко привернуло увагу короля, — вона посміхається так, ніби ми щойно поділилися якоюсь лихою таємницею.

Обидві дивляться на мене з очікуванням.

Я кажу:

— Насправді я сама створюю вбрання. Я люблю шити, і я наймаю швачку, щоб вона допомогла, коли мені бракує часу, щоб все пошити.

— Ти жартуєш, — каже Гестія, її довгі сережки коливаються під час повороту голови. — Не дивно, що вона так добре на тебе сіла. Ти розробила його з урахуванням своєї фігури. Я написала своїй швачці, щойно закінчився бал, і запропонувала їй потроїти її звичайну ставку, якщо вона зможе закінчити це вбрання для мене. Вона зробила все можливе, щоб прислухатися до моїх письмових інструкцій, але мені все одно не дуже подобається посадка штанів. Одягти верхню спідницю поверх них просто геніально. Ти знала? Причина, чому стиль Пегай так швидко зник, полягала в тому, що, — вона стишує голос до шепоту, — що більшість дівчат не могли впоратися з тим, що їх сідниці відкриті. Але ти вирішила цю проблему, чи не так?

Я не зовсім знаю, що сказати, але позаду раптом лунає голос, який змушує мене підстрибнути.

— Вибачте, що перериваю розмови про сідниці. Я б із задоволенням продовжив розмову, але я просто повинен відрекомендуватись.

Незнайомець обходить лавку, щоб стати перед нами.

— Леандрос Васко. До ваших послуг, міледі.

— Васко? — запитую я, коли він бере мою руку й цілує її. — Ви пов'язані з Ікаросом Васко, головою королівської ради?

Леандрос зітхає.

— Я боюся, що він мій дядько.

Я не бачу схожості. Леандрос виглядає на пару років старшим за мене. Він високий та худорлявий, як король, але його волосся світло-каштанове, яке спускається йому до плечей. Його коротка борода акуратно підстрижена. Він одягнений у червоний шовковий жилет поверх чорної сорочки, його запонки у формі троянд. Одного разу йому зламали ніс, але його вставили добре. Лише невелика виїмка біля перенісся щось видає. Це змушує його виглядати небезпечним і лихим одночасно. Якби не той факт, що я мушу приділяти королю всю свою увагу, Леандрос – саме той чоловік, з яким я б забавлялась.

Рода притискає губи до мого вуха.

— Леандрос не міг відвести від тебе очей на балу вчора ввечері. Мені здається, він вже закоханий у тебе. Але знову ж таки, хто ні?

— Звісно, я не можу звинувачувати вас у ваших родичах. Мені приємно познайомитися з вами, Леандросе, — кажу я, наважуючись назвати його ім'я. Якщо я не можу з ним спати, це не означає, що я не можу фліртувати. Наші погляди зустрічаються, і він раптом розглядає мене в новому світлі. Як можливість. Це жахливо давати йому надію, але я просто не можу втриматися.

— А де ваші супутники? — я запитую. Я бачила Леандроса раніше в саду. До того, як Демодок вривався в мене. Він розмовляв ще з двома чоловіками свого віку.

— Відволікають маси, звичайно, — він киває мені через плече.

Я повертаюся й бачу, як його друзі перехоплюють інших джентльменів, які йдуть до мене.

— Ви хотіли, щоб лише ви заволоділи моєю увагою, чи не так? — я запитую.

— Чи можете ви звинувачувати мене? — він питає.

Я посміхаюся.

— Як довго ви втрюх у палаці? — питаю, включаючи дівчат у розмову.

— Приблизно шість місяців, — каже Рода, — але Леандрос тут набагато довше, чи не так?

— Так, — каже він. — Я жив у палаці роками. Перебування у складі ради короля вимагає, щоб мій дядько жив тут. Я попросив приєднатися до нього. Я не дуже люблю жити за містом.

— То ви вирости з королем? — я запитую.

Щось в обличчі Леандроса нагадує засмучення через запитання.

— У нашому підлітковому віці, так. Насправді ми були досить близькі. Разом із моїми друзями.

— Були? — я вловила його використання минулого часу.

— Він відштовхнув усіх, коли став королем. Він не вірить ні душі. Я підозрюю, що тому нікого до нього не підпускають.

— Мені здається, — каже Рода після паузи в розмові, — що я теж була б недовірливою, якби була королем, знаючи, що останнього вбили.

Я мало знаю про покійних короля та королеву чи їхні вбивства, але знаю, що винуватця так і не спіймали. Дехто, звичайно, припускає, що винний – новий король. Але для мене це навряд чи має значення.

Це не впливає на мої плани.

Розділ 5

Коли ми піднімаємося з лавки, Гестія та Рода запрошують мене приєднатися до них і решти жінок у вітальні, щоб вишивати перед вечерею.

— І це є натяком для того, щоб я вас полишив, — каже Леандрос. — Прощайте, дами. Алессандро, я сподіваюся, що ми ще побачимося в майбутньому.

Я киваю, злегка прикриваючи очі віями, перш ніж повернутися до Роди та Гестії.

— Я не дуже люблю вишивати, але можу принести одне з нових вбрань, над якими працюю.

— Так! — вигукує Гестія. — Тоді ти можеш навчити мене кількох стібків. Чи не так, Алессандро?

У цьому питанні є щось таке щире. Я не можу не відповісти:

— Звичайно.

— Чудово, — відповідає вона. — Я вже можу сказати, що ми швидко здружимося.

Ми рушаємо до палацу разом, і до нас приєднується слуга, що стоїть далі поруч зі струмком. Зазвичай я не звертаю уваги на слуг, але цей досить симпатичний.

— О, це Гален, мій слуга, — пояснює Рода. — Він супроводжує мене скрізь, і зараз він віднесе все необхідне для вишивання у вітальню.

— Міледі, — він вклоняється, голова з кучерями шоколадного кольору схиляється до землі.

Не звикнувши до того, що мене представляють слугам, я лише нахилию голову, але ні Рода, ні Гален, здається, не ображаються. Насправді як тільки ми прибуваємо до замку, вони обидві вирушають у напрямку, мабуть, приладдя для вишивання Роди, вже заглиблені в розмову.

Після того, як я збираю свої речі, слуга супроводжує мене до вітальні. Мені розповідають, що ця кімната належала покійній королеві, і вона використовувала її для спілкування з придворними дамами. Очевидно, Король Тіней дозволив жінкам-дворянкам продовжувати займатися там рукоділлям, оскільки зараз немає королеви, щоб нею користуватися.

Мені відчиняють двері, і я заходжу до круглої кімнати з мармуровою підлогою та гарно розмальованою стелею, що нагадує нічне небо, зоряне і таке інше. Високі вікна пропускають багато природного світла, а зі стелі звисає люстра, освітлена сотнею свічок. Хоча до палацу вже провели електрику, мені подобається, що королева зберегла такий гарний освітлювальний прилад.

Плюшеві подушки та стільці спіраллю розставлені по кімнаті, більшість з них вже зайняті. Ті кілька порожніх, які я помічаю, вишиті чорними трояндами на сидіннях і спинках. Я помічаю такий дизайн по всьому замку, і мені цікаво, з чим це пов'язано. Герб королівської сім'ї – чорний жеребець, який б'є передніми ногами в повітря. Тож це має символізувати щось інше.

— Алессандро!

Я здригаюся від голосу.

— Сідай сюди. Я зайняла тобі місце!

Прямо в центрі всього цього стоїть Гестія і махає мені рукою. Вона якимось чином примудрилася перевдягнутися, схопити свою вишивку і перемогти мене тут. Тепер вона вдягнена у синю спідницю поверх чорних штанів. На тканині вишиті маленькі сині пташки.

Не знаю, чи мені лестить, чи дратує відверта імітація мого синього вбрання.

Я підходжу до неї, стискаючи в руках клапоть тканини.

Дами розправляють спідниці, щоб зручніше сидіти на диванах і стільцях. Оскільки я вдягнена у штани, я обираю велику подушку на підлозі, схрещуючи ноги в щиколотках, коли сиджу.

Розмова, яка точилася, коли я увійшла, триває й досі. Гестія теревенить про лорда, з яким вона провела найбільше часу, танцюючи на балу вчора ввечері.

Рода приєднується до мене на землі, не переймаючись тим, що її щиколотки оголюються, коли вона сидить.

— Якщо це не буде неввічливим запитанням, чи можу я поцікавитися твоїм віком, Алессандро? — запитує вона.

— Мені вісімнадцять, — кажу я. — А тобі?

Вона видихає.

— Двадцять чотири. Я майже впевнена, що я найстарша незаміжня жінка при дворі.

— Звісно, ні, — кажу я, розстеляючи тканину на колінах, щоб знайти місце, де я зупинилася.

Рода киває.

— Мушу визнати, однак, що я вже одного разу була заміжня. Тож, можливо, не має значення, що я зараз самотня?

— Що сталося з твоїм першим чоловіком? — запитую я.

— О, немає нічого такого жахливого, він не покинув мене. Він просто помер. Навіть найбагатша людина не може уникнути старості.

Я піднімаю руку в рукавичці, щоб приховати посмішку.

— То це не шлюб з кохання?

— Ні, але він залишив мені чимало грошей, тож, гадаю, мені не варто надто скаржитися. І він дав мені Галена! Гален був його камердинером. І коли мій чоловік помер, я просто залишила його собі. Він дуже допоміг мені з організацією похорону і допоміг мені пристосуватися.

— І все ж таки ти поспішаєш знову вийти заміж? — запитую я.

Вона розправляє спідниці.

— О, я не маю потреби знову виходити заміж. Не з моїми статками, але я б дуже хотіла мати щось гаряче і пристрасне. Я вийшла заміж у надто молодому віці за зморщеного старого. Я готова бути з кимось молодим і здоровим. З тим, кого я зможу любити. Хіба ти цього не хочеш?

Я вже захоплювалась пристрасстю раніше. Так було з Гектором. Нічого доброго з того не вийшло. Пристрасть ні до чого доброго не приводить. Вона перетворила мене на вбивцю.

Однак мені надзвичайно лестить, що вона довірила мені своє бажання пристрассті без шлюбу. Вона довіряє мені цю інформацію. Це спонукає мене відповісти їй чесно.

— Я вже мала свою половинку.

Вона вигинає брову.

— Але ж ти неодружена. Чим це закінчилося?

— Він вирішив, що більше не хоче мене. Пристрасть призводить до жорстокого розбиття серця, Родо. Подумай двічі про те, наскільки сильно ти цього хочеш.

— Я про це не подумала, — вона дивиться в нікуди, на мить занурившись у роздуми. — Так чи інакше, я забігаю наперед. У мене

ще попереду чотири місяці жалоби.

— Жалоби, — повторюю я.

— Так, я ношу чорне не тому, що так хочу. Дружина повинна бути в жалобі протягом року після смерті чоловіка. Я маю носити лише чорне, і якщо я відвідую світські заходи, мені не дозволяється брати в них повноцінну участь, я маю спостерігати збоку.

Мій рот роззявляється.

— Ти, мабуть, жартуєш!

— Боюся, я дуже серйозна.

— Ні, ні, ні. Так не піде, Родо! Беру свої слова назад. Тобі потрібне пристрасне побачення. Немає сенсу оплакувати чоловіка, якого ти ніколи не кохала. Ми повинні знайти тобі кого-небудь негайно. При дворі є хтось, хто викликає в тебе пристрасть?

Виявляється, Роду цікавлять кілька чоловіків. Я швидко забуваю всі імена, які вона мені називає, але вона без упину розповідає про їхню зовнішність і титули.

Спочатку я обрала двох своїх нових подруг, щоб заспокоїти раду, але тепер я розумію, наскільки корисними вони виявляться. Рода добре обізнана щодо усіх чоловіків при дворі. Вона уважно спостерігає за ними (звісно, здалеку) відтоді, як помер її чоловік. Вона може стати моєю можливістю краще вписатися в коло придворних. А Гестія майже одержима тим, як я одягаюся. Підозрюю, що вона буде першоджерелом усіх пліток про мене, адже вона докладає стільки зусиль, щоб бути схожою на мене. Знання того, як мене завжди сприймають придворні, безцінно. Мені просто пощастило, що рада розкрила те, що вони вже знали про мене. Мені потрібно постійно бути в курсі того, як мене сприймають, якщо я хочу знати, що король і його двір думають про мене.

У перерві в розповіді Роди я запитую її:

— Ти тому приїхала до двору? Заради чоловіків?

— О, ні. Я приїхала до двору, тому що король попросив мене про це.

— Він просив про це?

— Так, багатьох з нас запросили залишитися. Чесно кажучи, це був майже наказ. Не думаю, що я змогла б піти, якби захотіла, але мені так весело проводити час, оцінюючи всіх чоловіків при дворі, що я анітрохи не проти.

Наказ.

Мені спадає на думку одна думка.

— Родо, ти була в палаці тієї ночі, коли вбили батьків короля?

Смуток затьмарює її обличчя.

— Так, це була жахлива ніч.

— І Гестія теж була тут? І Леандрос?

Вона думає.

— Думаю, що так.

— І він наказав вам усім залишатися при дворі? Він наказав усім тут залишатися при дворі?

Вона раптом підняла на мене очі.

— О, ти думаєш...

— Так.

Король Тіней намагається знайти вбивцю своїх батьків. Він запросив усіх, хто був там у ніч їхньої загибелі, залишитися у палаці. Він *наказав* їм залишитися там на невизначений термін, щоб мати змогу стежити за ними й знайти злочинця.

Але я тут не через це. Мене не було тут, коли померли його батьки. І за словами Леандроса, король нікого не підпускає до себе. Всі його соціальні взаємодії в кращому випадку невловні.

То чому ж він запросив мене залишитися в палаці? Невже тільки тому, що мій план спрацював?

Я розмірковую над цим, закінчуючи обробку подолу спідниці, над якою працюю. Я створюю щось нове – спідницю, яка ззаду звисає до підлоги, а спереду піднімається вище середини стегна. Звісно, під нею будуть вузькі штани. Не думаю, що навіть король зміг би уникнути того, щоб вигнати мене з двору, якби я відверто демонструвала свої ноги.

Готовий виріб навіть кращий, ніж я собі уявляла, але мені потрібно створити відповідний топ, а я ще не придумала дизайн для нього. Я сподівалася, що спідниця надихне мене. Поки що я вішаю сукню в шафу.

Записка приходить якраз тоді, коли мій шлунок бурчить, вимагаючи вечерю.

Моя люба леді Статос,

Для мене буде великою честю, якщо ви приєднаєтесь до мене за вечерю сьогодні ввечері.

— *КМ*

Інший слуга веде мене палацом. Я уважно запам'ятовую всі повороти й сходи, намагаючись скласти уявну мапу місця, в якому я зараз живу. Врешті-решт мене проводять через дверний отвір і вводять у велику кімнату. Я очікувала побачити вітальню, але це бібліотека. Книжки стоять на полицях, що сягають аж до шестиметрової стелі. Наскільки я можу судити, жоден фоліант не вкритий пилом, незважаючи на те, наскільки старими виглядають деякі з них.

В осередку біля однієї стіни вже розпалено вогнище, а перед ним розкинулися два чималенькі крісла, по одному з обох боків короткого столика. Чай вже розставлений.

Слуга простягає мені один зі стільців, і я сідаю.

— Його Величність буде за мить, — і з поклоном залишає мене в кімнаті наодинці.

На підлозі відбувається якийсь рух і я повертаю шию в тому напрямку. Те, що я списала на хутрянний килим, покладений між столом і каміном, виявилось Демодоком.

— Привіт ще раз, — кажу я.

Демодок розплющує одне око на коротку секунду, а потім знову засинає перед вогнем.

— У тебе був важкий день, так? Напевно, це все через те, що ти так довго шукав мене.

Демодок перевертається, повертаючись до мене спиною.

— Натяк зрозуміла. Я дозволю тобі повернутися до сну. Але де твій господар?

Я обводжу поглядом кімнату, вдивляючись у кольори на корінцях, коли з'являється король.

Тільки він не користується дверима.

Він проходить прямо крізь стіну з книжок.

Моя спина вигинається в кріслі, коли я спостерігаю, як Король Тіней набуває форми крізь книги, як тіні навколо нього стають світлішими, коли він проходить крізь усю стіну.

Він уже спостерігає за мною, коли його погляд набуває форми за фоліантами, і мені цікаво, чи не спостерігав він за мною, чекаючи, поки мій погляд зупиниться на тій самій точці на стіні, перш ніж переступити через суцільні стелажі.

Мої очі тверднуть самі собою.

— Це має справити на мене враження? — із запізненням я додаю: —
Ваша Величносте.

Його чоботи до колін м'яко ступають по килиму, коли він перетинає кімнату.

— Я вже здогадався, що потрібно чимало зусиль, щоб справити на вас враження, — він витягує протилежний стілець і сідає.

Ми якусь мить дивимося одне на одного мовчки, але врешті-решт цікавість бере гору.

— Давно ви навчилися це робити?

— Проходити крізь стіни? Ця здатність є в королівській родині, хоча вона не розвивається, поки дитина не починає дорослішати.

— Без сумніву, це побічний ефект тіней.

Король Тіней посміхається, підносячи чашку до губ.

— Без сумніву, — каже він після ковтка.

Я бачу, що його дуже розважають мої запитання, і це усвідомлення змушує мене замовкнути. Натомість я повністю зосереджуюсь на своїй чашці, п'ю, роздивляючись довкола великий простір кімнати. Я не можу дати йому саме те, що він хоче, але й не можу бути надто передбачуваною. Мені доводиться балансувати на дуже тонкій грані. Одне й те саме з кожним чоловіком.

— Я бачу, що Демодок чудово виконує свої обов'язки сторожового пса, — каже король собаці в спину.

Я стримую посмішку.

— Невже ви справді завели його для цього?

— Коли він поруч, я помітив, що придворні рідше підходять до мене. Коли я купував його, він мав стати джерелом захисту.

— І замість цього ви застрягли з плюшевим ведмедиком, — кажу я, з любов'ю дивлячись на собаку.

Після стуку і відповіді короля:

— Увійдіть, — слуги вносять нашу вечерю. Здається, вони принесли всі чотири страви одразу. Переді мною ставлять тарілку з супом, і запах кабачків та вершків здіймається вгору, запускаючи процес слиновиділення у моєму роті. Поруч ставлять тацю з фруктами, акуратно нарізаними, з сервірувальною мискою солодкого йогурту для вмочування. Основна страва – в'ялена лосина, нарізана смужками зі спеціями та викладена на подушку із зелені.

І, нарешті, шматочок шоколадного торта для кожного з нас розташовується в центрі столу, з боків парує шоколадна глазур.

Чоловіки в трико і перуках зупиняються по краях кімнати.

— Залиште нас, — каже король. — Нам більше нічого не потрібно.

Є щось таке в тому, як він віддає накази, що змушує мою кров швидше текти в моїх венах. Він має таку владу. Чоловіки змушені підкорятися йому без жодного слова протесту. Вони зроблять все, що він накаже.

Я хочу цю силу.

Побачивши її зблизька, моя рішучість лиш укріплюється.

Коли двері зачиняються, я пересуваю тарілки й миски перед собою, відсуваючи все вбік від столу, поки не звільняється шлях до шоколадного торта. Його я присуваю вперед, поки він не опиняється прямо переді мною.

Я не дивлюся на короля, але відчуваю, що він уважно спостерігає за мною. Коли я відкушую шматочок, м'який торт практично тане в роті, і я розумію, що зробила правильний вибір, почавши з нього, поки він ще теплий.

Коли я не можу більше терпіти незручність, я зводжу очі догори. Перед королем лежить його власний шматок пирога.

— Як ми схожі, — каже він, злизуючи з губ краплину глазури.

— Тому, що ми обоє любимо шоколад? Ви не зможете далеко піти, якщо вважатимете це рідкісною рисою.

Він п'є з одного з келихів, які принесли разом з їжею.

— Я не мав на увазі шоколад. Коли я бачу щось, чого хочу, я тягнуся до цього без вагань.

Можливо, якби він дивився на мене іншим поглядом, я б подумала, що він також хотів сказати, що хоче мене. Але його погляд не гарячий.

Він розслаблений, і у мене складається чітке враження, що він не часто так дивиться.

— До чого ви зараз тягнетесь? — запитую я.

Він замислюється лише на мить.

— До світу, — каже він просто. — Я хочу володіти ним усім. Щоб кожне місто носило мій герб, щоб кожна людина на всьому континенті знала моє ім'я і визнавала моє правління.

Я дозволяю собі на мить уявити це. Щоб увесь світ знав моє ім'я і жив під моєю владою. Що може бути кращим способом відчувати себе повноцінним, цілісним та реалізованим?

— А ви? — запитує він, врізаючись у думки про те, що я стою на вежі, звідки відкривається вид на все, що належить мені. — До чого ви тягнетесь?

Можливо, мені варто було б довше подумати над відповіддю. Я повинна бути обережною та виваженою, але я чесно кажу:

— Визнання.

Він схиляє голову набік.

— Я – друга дочка. Мене практично ігнорували. Ніколи не запрошували на вечірки чи бали. Ніколи не думають про мене й не бачать. Я прагну по-справжньому жити. Бути частиною всього, — більше не ховатися, поки Хрисанта проживає все це. Я ніколи не хотіла чекати своєї черги.

— Я визнаю вас, — каже король, і тіні навколо нього злегка збільшуються, наче вони теж визнають мене. — Скажіть мені, леді Статос, що б ви зробили з визнанням, якого ви так прагнете, якби воно раптом вам було дане?

— Що ви маєте на увазі?

— Це ж не може бути просто увага, якої ви прагнете, чи не так? Це було б дуже дріб'язково, а ви не схожа на дріб'язкову людину. Тож скажіть мені – це визнання. Навіщо воно вам?

Я роблю повільний ковток вина, поки обмірковую свою відповідь, гадаючи, що він очікує від мене почути. Зрештою, я знову обираю правду.

— Я хочу мати друзів. Я хочу бути більшою частиною світу навколо мене. Якщо мене бачать та поважають, інші будуть цінувати мою думку. Я хочу мати владу, щоб змінювати речі.

— Змінювати? Наприклад, змінити закон, який не дозволяє молодшим дочкам виходити в суспільство, доки старша не буде заручена?

— Саме так, — відповідаю я.

— Думаю, у нас можуть бути спільні цілі, леді Статос.

Я пригадую свою попередню розмову з Родою та усвідомлення того, що король шукає вбивцю серед придворних. Це, у поєднанні з усіма питаннями, які він поставив мені сьогодні ввечері, стало причиною мого спалаху.

— Чому я тут? — запитую я.

Король сплітає пальці перед собою та нахиляє підборіддя догори.

— Мені в потилицю дихає рада. Мені дев'ятнадцять. Вони кажуть, що я молодий король, і поки мені не виповниться двадцять один, я повинен ходити до них за дозволом на все, що роблю, і в усьому прислухатися до їхніх порад. Найбільше вони хочуть, щоб я знайшов дружину і, якщо зі мною щось станеться, про спадкоємця вже подбали.

Я не дихаю, коли він говорить наступну частину.

— Я не маю наміру одружуватись чи заводити спадкоємців. Я маю будувати імперію та викорінювати зрадників з самого мого двору. Мені потрібно, щоб рада перестала мене переслідувати, і якби я створив видимість, що залицяюся до когось, вони б так і вчинили.

— Ви тут, леді Статос, бо я шукаю друга. Когось, хто не прагне бути королевою, як ви. Когось, хто не боїться сказати мені те, що думає, навіть якщо думає, що мені це не сподобається. І наша дружба також матиме перевагу в тому, що заспокоїть раду.

— Ви прекрасна, — продовжує він. — Але не настільки, щоб спокусити мене. Ви – все, що я шукаю. Ви досконала.

У мене немає слів. Щоб щелепа не звисала до столу, я кладу на язик ще один шматок торта.

Він сказав, «ви досконала». Одразу після «не настільки гарна, щоб спокусити мене».

Я хочу дати йому ляпаса. Я хочу його поцілувати. Я хочу кинути йому в обличчя рештки торта так само сильно, як і доїсти смачний десерт.

Я відкушую ще один шматочок. Занадто багато думок роїться в голові, але я можу вловити одну.

— Ви б мене використали, — кажу я. Безпристрасно. Відверто. Він кладе виделку назад на тарілку біля торта.

— Я не збираюся вас використовувати. Я пропоную вам обмін. Залишайтеся тут, при дворі. Дозвольте кожному зробити власні висновки про нас двох. А натомість кожен у цьому замку знатиме ваше ім'я. Ви більше ніколи не пропустите жодної вечірки чи балу. Вам будуть надсилати запрошення, так багато, що ви не зможете прийняти їх усі.

— Чому ви думаєте, що я не хочу бути королевою? — запитую я.

— Якби хотіли, то стали б у чергу з іншими дівчатами. Ви б не намагалися зачіпати мене при кожній нагоді.

Добре. Він не бачить моїх хитрощів.

Я дивлюся на келих на столі. Залишивши його ще трохи покрутитися на стільці, я кажу:

— Вам доведеться перепросити за неймовірно грубий коментар, який ви щойно зробили, якщо хочете, щоб ми з вами стали друзями.

— Грубий?

— Ви сказали, що я недостатньо красива.

Його рот роззявляється.

— Ні, я сказав, що ви дуже красива. Я сказав, що ви досконала.

Зараз я просто дріб'язкова.

Забудь про це поки що. Посміхнись та прийми його пропозицію.

— Вибач, — каже він через секунду, здивувавши мене. — У мене вже давно не було друга, який би не повзав переді мною. Мої слова прозвучали не так, як я їх мав на увазі.

Але прозвучали. І це те, що так дратує.

Але я кажу:

— Я приймаю вашу пропозицію і все, що з нею пов'язано.

— Чудово, — Король Тіней змінює торт на суп, що ще не встиг охолонути. — Якщо ми хочемо бути друзями, то, звичайно, я повинен називати вас Алессандрою, коли ми залишаємося наодинці?

— Ми ще не друзі, Ваша Величносте, але коли ми ними станемо, як мені вас називати?

На його вустах все ще затримується ледь помітна посмішка.

— Мене звати Калліас. Калліас Махерас.

— Калліас, — кажу я, дозволяючи складам злетіти з язика: *ка-БРЕШЕ-нам.* (прим. — з оригіналу «kuh-LIE-us»)

Мені довірили ім'я короля.

Тепер мені потрібно, щоб він віддав мені своє серце.

Розділ 6

З моїх вух йде пара, коли я повертаюся до своїх кімнат.

Недостатньо красива, щоб спокусити його, так? Це ми ще побачимо. Я закохаю його в себе так сильно, що він забуде, що бачив іншу жінку. Він буде *благати* мене, коли я закінчу з ним.

І тоді він буде благати про життя прямо перед тим, як я його прикінчу.

Ця солодка думка підтримує мене, коли я доходжу до своєї кімнати й прямую до ліжка.

Король не помилився. На столі в моїй кімнаті лежить великий стос листів, але я не можу відкрити їх одразу.

Біля мого ліжка стоїть чоловік. Я наполовину сподівалася, що це буде красень Леандрос, щоб мати що розповісти королю про те, як я виганяла чоловіків зі своєї кімнати. Але, на жаль.

Це Майрон.

— Що на твою думку ти робиш? — вимагаю від нього я. — Як ти взагалі сюди потрапив?

Він такий високий, що його голова знаходиться всього в тридцяти сантиметрах від стелі. Бездоганно одягнений у чорні штани та сливове пальто, він обертається на звук мого голосу.

— Алессандро, радий тебе бачити.

— Це моя кімната!

— Так, і твоя покоївка була дуже рада мене впустити. Все, що мені потрібно було зробити, це посміхнутися і вигадати якусь історію про те, що я збираюсь залишити дрібничку, щоб ти знайшла її у своєму марнославстві. Мабуть, вона романтик.

Я кривлюся.

— Заради твого ж блага, сподівайся, що вона не заговорить.

— Чому? Хіба це буде так жахливо, якщо люди дізнаються, що я тобі щось залишив?

Я дивлюся на нього, намагаючись збагнути, чому він може бути тут, коли він скидає взуття й відкидається на моє ліжко.

— Ходи сюди, — муркоче він.

— Забирайся геть, — кажу я, мій голос стає різким та гострим.

— Те, що ти не захотіла мою каблучку, не означає, що ти не хочеш цього. Я знаю тебе.

— Якщо ти не помітив, дозволь мені пояснити тобі. *Я не хочу тебе.* До мене тепер залицяється король. Король, Майроне. Навіщо мені другий син віконта, коли я можу отримати Короля Тіней?

Майрон підводиться так швидко, що скрипить ліжко.

— Він тебе не отримає. Ти не незаймана. Не після того, що я з тобою робив.

Я зітхаю.

— Майроне, якщо ти був незайманим, коли ми познайомилися, це не означає, що і я теж була такою.

Його рот роззявляється.

— Що ти сказав лорду Васко і раді? — запитую я. — Вони сказали, що говорили з тобою.

— Я не був твоїм першим?

Я стягую рукавички та відкидаю їх убік, потім роблю те саме з капцями.

— Ось як ми зробимо. Ти більше *нічого не* говориш про те, що знаєш мене. Пару разів приїжджав до маєтку мого батька зі своїм батьком у справах. Не більше. Ти бачив мене мимохідь. Це все.

— Я бачив тебе не мимохідь. Я бачив тебе голою. І не раз, — погрозово каже він. — Б'юся об заклад, рада і твій улюблений Король Тіней були б раді це почути.

Я підводжу очі до неба.

— У цю гру так не грають. Ти забув, Майроне? Я знаю, що ти зробив. Твій батько віддав тобі одне з найдорожчих своїх надбань. *Тобі*, його тупому сину-другому. А ти його програв. А якщо він дізнається? Б'юся об заклад, тебе позбавлять спадщини.

Щелепа Майрона стискається.

— Чому ти думаєш, що у мене немає репутації, Майроне? Тому що я знаю, як грати в цю гру. А тепер іди, і ніколи більше зі мною не розмовляй.

Виходячи, він хапає своє взуття, грюкає дверима досить голосно, щоб почули мої сусіди. Поки в коридорі нікого немає, сподіваюся, ніхто не здогадається, з якої кімнати він вийшов.

З ранком приходиться свіжий набір ідей для інтриг. Отримати свого короля і позбавити палац від усіх, хто стоїть у мене на шляху.

Після сніданку я впорядковую стос листів, розставляючи їх за важливістю. Запрошення від герцогинь та маркіз – в одну купу. Графинь та віконтес – в іншу. А листи від баронес я навіть не відкриваю. Ранок я витрачаю на відповіді, одні запрошення приймаючи, а інші відхиляючи. Складаю собі розклад, щоб відстежувати всі зустрічі, а потім надсилаю листа Юдорі. Мені знадобиться більше вечірнього вбрання. Двічі з'явитися в одній тій самій сукні не вийде.

Минуло дві години, і я кличу покоївку, щоб вона допомогла мені зібратися. Звичайно, першу покоївку мені довелося звільнити, але нова знає всілякі цікаві зачіски. Вона нагромаджує моє волосся на голові, закріплюючи кожне пасмо окремою шпилькою з аметистом. Подарунок від попереднього коханця, звісно ж. Моє обличчя нафарбоване до досконалості. Я натягну лавандові штани зі складним бісерним візерунком, що спускається спереду по кожній штанині. Фіолетова парчева спідниця просто божественна, з довгими рукавами й подолом до підлоги. Я взуваю чорні черевики на невеликих підборах, натягну чорні рукавички до зап'ястя, а потім спускаюся вниз на обід.

«Не настільки красива, щоб спокусити мене».

Я пихкаю, коли згадую ці ненависні слова.

Здається, я одна з перших, хто прибув до великої зали. Невеличкі групи придворних жваво спілкуються між собою. Коли я заходжу до зали, кілька голів повертаються, голоси стихають до пліток, а дами витягують віяла.

І тут до мене підходить чоловік.

— Леді Статос! Я сподівався, що у мене буде шанс поговорити з вами ще раз.

Блондин. Симпатичний. Можливо, на десять років старший за мене. Де я його раніше бачила?

— Оррін, лорд Еліадес, — каже він.

Я, мабуть, все ще якось дивно на нього дивлюсь, бо він додає:

— Ваш батько познайомив нас на балу!

А, це все пояснює. Він був єдиною людиною, яку я зустріла, крім короля. Він постійно згадував Хрисанту й намагався порівняти мене з нею.

Мені не подобається цей чоловік.

— Я просто обожнював вашу сестру, поки вона перебувала в палаці, — каже він ще до того, як я встигла відповісти, — і я знаю, що ви така ж чудова! Оскільки між нами виник такий зв'язок на королівському балу минулої ночі, я сподівався, що ви захочете відвідати зі мною майбутній благодійний бал графині. Я впевнений, що ви отримали запрошення. Алекто – моя подруга, і я обожнюю заходи, на яких збирають гроші для тих, кому пощастило менше. У мене просто дуже багато грошей, які я можу витратити! — він сміється, ніби розповів якийсь анекдот, і продовжує. — Одного разу я купив ковдру для кожної дитини в Наксоському дитячому будинку. Знаєте, скільки це було ковдр? Двісті тридцять сім. Ви можете повірити, що так багато бідних душ...

— Перепрошую, — кажу я. До кімнати увійшов Леандрос, і оскільки він не вважає мене втішним призом після невдачі з одруженням на моїй сестрі, я повертаюся до Орріна спиною без найменшого почуття провини.

Насправді я мушу фізично відходити від тієї останньої розмови. Благодійність. Сироти. Дияволи змарнували гарну зовнішність на такого чоловіка.

Я посміхаюсь Леандросу та його супутникам.

— Леді Статос!

— Леандресе.

Сьогодні він досить хвацький, одягнений у бірюзовий жилет та коричневі черевики. Від цього кольору його волосся справді сяє. По боках від нього ще двоє чоловіків. Гадаю, це його друзі, які відбивалися від придворних, поки ми гуляли в саду.

— Алессандро, — виправляється він, бо я назвала його на ім'я. — Радий тебе бачити.

Не надто витончений лікоть штовхає Леандроса в бік, і він згадує, що ми не самі.

— Так. Це мої друзі, і вони відчайдушно хочуть з тобою познайомитися. Познайомся з Петросом, — він показує на високого

хлопця зі щедрою порцією веснянок на носі та щоках. Якимось чином недосконалої роблять його ще вродливішим. — І Рубеном, — Рубен носить найсміливіший та найяскравіший одяг, який я коли-небудь бачила. Він так сміливо поєднує яскраві сині та зелені кольори, що виглядає не гірше за будь-якого павича. Я думаю, що він робить це, щоб компенсувати простоту своїх рис.

— Панове, — кажу я.

Кожен по черзі бере мою руку та цілує верхню частину рукавички.

— Нарешті, — каже Рубен, скидаючи мою руку. — Я до смерті хотів познайомитися з єдиною людиною при дворі, яка одягається краще за мене.

— Я б посперечалась, — кажу я, — але тільки з ввічливості.

Він сміється.

— І до того ж чесна. Ти – рідкісний скарб.

— Обережніше, — каже Петрос. — Ти заручений чоловік, Рубене.

Руки геть.

— Вітаю, — кажу я першому чоловікові. — Хто ця щасливиця?

Рубен кривиться.

— Меліта Ксенакіс.

— Я її ще не зустрічала. Вона тут?

Петрос озирається через плече.

— Так, це вона неприязно дивиться на пальто Рубена.

Я одразу знаходжу Меліту. Ідеальні біляві локони лежать на її плечах, прикриваючи блакитну парчу. Власне, тепер я помічаю, що всі дами одягнені в блакитне. Як і я вчора. Я задоволено посміхаюся. Немов відчувши мій погляд, погляд Меліти перехоплює мій. Її риси змінюються на огидну насупленість, ніби я вчинила якийсь злочин, дивлячись на неї. Або розмовляючи з її нареченим.

— У такому разі, прийми мої співчуття, — кажу я. — Вона страшенно захищає тебе, чи не так?

Петрос ляскає друга по спині й сміється.

— Ти й половини не знаєш. Вона, як п'явка, прилипає до руки Рубена, куди б він не пішов. І, о, тобі це сподобається! Його батько навіть не сказав йому про заручини, поки вони не відбулися.

Рубен стогне від спогадів.

Я ледве стримуюся, щоб не розсміятися.

— А ти, Петросе? Залицяєшся до когось?

— Вже ні, — сумно каже він. — Я поклав око на Естевана Баніса, але на королівському балу він тричі поспіль танцював з лордом Осіасом.

— Чоловіки можуть бути такими непостійними, — кажу я.

— Дійсно.

— А ти, Леандросе? — запитую я, залучаючи його до розмови.

— Я абсолютно вільний, тож тобі не варто хвилюватися, — він дарує мені диявольську посмішку.

— На жаль, за мене вже все сказано, — кажу я. — Король попросив дозволу залицятися до мене лише вчора ввечері!

Рубен та Петрос висловлюють свої привітання, але Леандрос виглядає дуже засмученим. Поки розмова триває, я помічаю, як до великої зали заходять нові дворяни. Я пропоную їм яскраві посмішки, і цього достатньо, щоб вони приєдналися до розмови. Наша група з чотирьох осіб швидко зростає до десяти. Усі юнаки охоче ставлять мені запитання: Які заходи я буду відвідувати? Чи заповнена моя танцювальна картка на наступний бал? Чому я досі не прикрашала майданчик своєю присутністю?

Я не згадувала, що король залицяється до мене, відколи розповіла про це Леандросу та його друзям. Новим чоловікам не треба знати, тим паче, що вони потрібні мені для невеличкої вистави, яку я готую для короля.

Герольд щось вигукує, але за нашою балаканиною в кутку його не чути. Але краєм ока я бачу, як до великої зали заходить Король Тіней. Насправді я чекала на нього. Ті, хто сидять за столом та бачать його, підводяться, щоб виявити повагу.

Калліас не сідає одразу. Він змушує тих, хто сидить за столом, залишатися стояти, а його очі обводять кімнату. Хоча я не дивлюся на нього прямо, я відчуваю момент, коли вони падають на мене. Ніби струм тепла пронизує повітря.

На наступне, що каже Петрос, я сміюся трохи голосніше, ніж потрібно.

Бачиш? Мені хочеться кричати. Більшість чоловіків вважають мене красивою. Більшість чоловіків вважають мене чарівною.

— Леді Статос, — він не викрикує ці слова, але вони так само резонують у кімнаті, як якби він кричав. Чоловіки навколо мене миттєво замовкають і повертаються, щоб вклонитися своєму суверенові.

— Так, мій королю? — питаю я.

— Ви вже всім розказали нашу новину?

— Ні, пане.

Він простягає руку в мій бік, звертаючись до кімнати.

— Я залицяюся до леді Статос, — його погляд багатозначно перебігає на сусідній стіл, де сидять його радники.

Чоловіки навколо мене раптом відступають назад, наче їх спіймали на чомусь поганому. Усі, окрім Леандроса, Петроса та Рубена, яких, здається, зовсім не хвилює, що король щойно публічно оголосив мене своєю.

Вони були його друзями. Він відкинув їх убік. Яка їм різниця, якщо вони його дратують?

Голова ради лорд Ікарос Васко підводиться й піднімає келих з вином.

— За щасливе залицяння!

Присутні в кімнаті по черзі піднімають келихи й повторюють слова. Васко не зводить з мене очей, відпиваючи зі свого келиха.

«Я спостерігаю за тобою» – каже цей погляд.

Я щиро посміхаюся у відповідь, перш ніж нахилити голову до кімнати на знак прийняття привітань. Потім я знову переводжу погляд на короля. Я не можу сказати за його рисами обличчя, чи реагує він взагалі на те, що бачить мене в оточенні чоловіків, але, можливо, його заява є достатньою реакцією. Він *словесно* претендував на мене. Чи це було зроблено лише на користь ради? Адже саме їх він повинен переконати в наших заручинах.

Король одягнений у фіолетовий жилет, тоді я усвідомлюю. Якимось чином нам знову вдалося підібрати одяг. Ми ніби намагаємося виглядати єдиним фронтом.

Ніби я завжди мала бути його королевою.

Калліас піднімає палець та жестом вказує на місце праворуч від себе. Слуга схоплюється зі свого місця біля стіни й кидається витягати

стілець. Обережно. Дуже обережно, зважаючи на його близькість до короля.

Тут я помічаю, що ліворуч та праворуч від короля стоять два порожні стільці. Нікому не дозволяється сидіти ближче, ніж за два крісла від нього.

Крім мене.

Мені пропонують місце праворуч від нього, і зала затихає, оскільки один за одним вельможі помічають, що крісло, яке стоїть поруч із королем, вільне.

Я натягую рукавички, щоб переконатися, що вони надійно закріплені, перш ніж вийти з кола своїх шанувальників та подолати відстань до Калліаса.

Сівши, я тримаю руки на колінах, намагаючись нічого не зачепити й не торкнутися когось. Ми набагато ближче, ніж дозволені законом півтора метра, але якщо Калліас дозволяє, я не збираюся скаржитися. До того ж від близької близькості мене наповнює найсмачніший аромат лаванди, м'яти та мускусу. Король Тіней пахне смачно.

Калліас підносить до губ ложку чогось схожого на овочевий суп.

— Бачу, ви заводите друзів. Чи визнання – це те, на що ви сподівались?

— Занадто рано говорити.

Слуга кладе мені на коліна серветку, а потім повертається на своє місце вздовж стіни кімнати.

— Ти сьогодні вишукано виглядаєш, — каже король, стишуючи голос. Ми відділені від інших настільки, що я не думаю, що хтось інший за столом може нас почути.

— Ти намагаєшся компенсувати те, що сказав учора, — кажу я таким же стриманим тоном.

— Я просто говорю правду.

Що ж, це початок.

Сидячи за столом, я спостерігаю за парою очей, які вдають, що не дивляться на мене. Чоловіки дивуються, що ж я такого зробила, що король звернув на мене увагу. Жінки стежать за кожним моїм рухом, гадаючи, як би їм привернути увагу короля.

Мій погляд ненадовго зупиняється на Майронові, який відводить погляд, щойно розуміє, що його спіймали на витріщанні.

Хороший хлопчик.

Я не можу повірити, наскільки добре король вже виконав свою обіцянку. Ці листи в моїй кімнаті – результат його танців зі мною, розмов зі мною там, де нас можна було побачити в садах. А після його сьогоднішньої заяви? Я навіть не можу уявити, які двері він відкрив для мене тепер.

— Як ти гадаєш, завтра всі жінки будуть у фіолетовому? — запитую я, перш ніж перемикнути на їжу.

— Підозрюю, що вони намагатимуться підкупити твоїх покоївок, щоб ті сказали, який колір ти одягаєш вранці.

При цьому мої очі звужуються.

— Це саме те, що ти зробив? — я багатозначно дивлюся на його вбрання, яке відповідає моєму. — Чи ти просто зазирнув крізь стіну в мою спальню, щоб підглянути?

Ці зуби блимають у найширшій посмішці.

— Обіцяю, минули роки з того часу, як я підглядав за тим, як одягаються жінки. Мені вже не дванадцять.

Я куштую власну страву. Вона така ж смачна, як і вчорашня вечеря.

— Тебе спіймали?

— О, так. Коли леді Калфас помітила мене, вона здала мене моїй матері, яка дала мені такого прочухана, що у мене більше ніколи не було спокуси спробувати ще раз.

— Які слова могли переконати тебе не намагатися знову?

— Вона сказала мені, що якщо я продовжуватиму підглядати, то це все, чого я коли-небудь досягну в стосунках з жінками. І вона сказала, що ніхто не поважатиме мене, якщо я не поважатиму їх.

Я посміхаюся у свою миску.

— То це була думка про те, що тебе ніколи не поважатимуть, чи про те, що ти ніколи не зможеш робити щось більше, ніж просто підглядати? Що переконало тебе?

— І те, і інше, — зізнається він. — А також думка про те, що коли-небудь доведеться знову обговорювати такі речі з матір'ю.

Я м'яко сміюся з цього. Хоча частина мене не може не задаватися питанням, чи робив він щось більше, ніж просто дивився. Інтимні стосунки були б неможливими, коли закон забороняє будь-кому торкатися до нього, чи не так?

Після перерви в розмові я кажу:

— Твоя рада пильно стежить за нами.

Це правда, хоча вони роблять це більш витончено, ніж ті, хто сидить за нашим столом.

— Вони ображені, бо я заборонив їм сидіти зі мною під час їжі. Мені доводиться говорити про політику цілий день, але я відмовляюся, щоб вона прикрашала обідній стіл.

— У твоїй раді є жінки? — я промовляю це як запитання. Я припускала, що вони є частиною ради, але тепер розумію, що вони можуть бути просто дружинами чоловіків. Ми живемо в сучасному світі, і жінки мають більше прав та свобод, ніж будь-коли раніше. Проте монархія, як правило, повільніше адаптується до змін, ніж всі інші.

— Так, леді Десма Терці – королівська казначейка. Я ніколи не зустрічав нікого, хто б краще розбирався в цифрах. А леді Тасула Манґас – моя зв'язкова з простими людьми тут, у місті. Вона стежить за торгівлею та економікою, повідомляючи мене про все, що заслуговує на увагу.

— А інші два джентльмени? З Васко я вже мала приємність познайомитися, — якщо одного дня мені доведеться керувати королівством, мені потрібно буде знати імена всіх членів ради.

— Лорд Васко може захистити. Він був старим другом мого батька. Він має найбільше зв'язків у королівстві. Якщо мені потрібно розв'язати якусь проблему, він перший, до кого я можу звернутися. Тоді Кайзер – генерал, який командує людьми, що дислокуються тут, у місті. І, нарешті, Ампеліос. Він... контролює, щоб справи дійшли кінця.

— Вбивця? — я негайно припускаю.

Калліас робить ковток свого напою.

— У тому числі.

Ми обоє спостерігаємо, як Ампеліос бере гострий ніж, нарізає стейк рівними шматочками та наколює їх вістрям, щоб покласти шматочок на язик.

— Це п'ять осіб, для яких ти влаштовуєш шоу, — додає Калліас.

— Мені казали, що з мене вийшла б чудова актриса, якби не моє шляхетне походження.

— Я не сумніваюся в цьому, — Калліас обводить очима гостей, що сидять за нашим столом. — Я посадив за свій стіл тих, хто ближчий до мене за віком. Не те щоб це мало велике значення з огляду на дистанцію, яку я маю від них тримати.

Я хочу запитати його, *чому* він повинен тримати таку дистанцію. Чому закон забороняє людям торкатися його? Це якось пов'язано з його тіннями? Але я ще не знаю короля настільки добре, щоб ставити такі питання.

Розділ 7

Після обіду я переглядаю розклад, який сама собі склала, щоб знайти найближчу подію. Цієї п'ятниці до маєтку віконт Христакоса приїжджає трупа артистів, і гостей запросили на виставу «Закохані» – п'єсу, в якій двоє людей знаходять кохання, попри всі перешкоди, що розділяють їх.

Хоча Калліас, безсумнівно, також отримав запрошення, було б краще повідомити йому, що я прийду, щоб він міг мене супроводжувати.

Я витягаю аркуш пергаменту зі стопки на столі та вибираю ручку. Знаючи, що лист буде лише для його очей, я починаю.

Любий Калліасе,

Я отримала запрошення на виставу, яка відбудеться в будинку віконт й віконтеси Христакосів. Вистава має бути історією про двох закоханих, які зустрічаються, незважаючи на несприятливі обставини. Чи не додасть довіри нашій хитрості, якщо нас побачать разом на такій виставі? Я дуже сподіваюся, що ти підеш зі мною.

*Твоя подруга,
Алессандра*

Не минуло й години, як слуга знайшов мене з відповіддю.

Люба Алессандро,

Дякую за запрошення, але боюся, що мушу відмовитися. Виникла нова проблема, яка вимагає від мене постійних зустрічей протягом усього тижня. У мене ледве буде час на перерву, щоб перекусити.

Але насолоджуйся виставою без мене. Я впевнений, що вона буде чудовою. Принаймні, я можу працювати, знаючи, що тобі не буде нудно.

*Твій друг,
Калліас*

Я дістаю свіжий аркуш паперу.

Калліасе,

Яка проблема? Чи можу я чимось допомогти?

***Твоя подруга,
Алессандра***

Алессандро,

Рано чи пізно новини розійдуться, але, схоже, в королівстві розгулює небезпечний бандит. Він нападає на шляхтичів на дорогах та краде їхні гроші. Пані Мантас з ради повідомляє мені, що серед селян раптово з'явився надлишок грошей, тож ми можемо лише зробити висновок, що розбійник краде у титулованих та віддає їх простому люду. Звісно, я не можу допустити, щоб мій народ боявся подорожувати. Я повинен негайно покласти цьому край.

Дякую за твою пропозицію допомоги, але я впевнений, що ми швидко покладемо цьому край, якщо тільки зможемо приділити йому всю нашу увагу.

*Твій друг,
Калліас*

Хто буде красти, а потім не залишати багатство собі? Це просто поганий бізнес. Такого дурня обов'язково скоро спіймають.

Однак, я повинна бути залучена до цього. Пограбовані дворяни в майбутньому будуть платити *мені* податки. Якщо Калліас не розв'яже цю проблему, вона стане моєю.

Але як зловити злодія, який не зберігає свої знахідки? Це значно ускладнює їх розшук. Мені треба буде подумати над цим. Це ситуація, до якої треба підходити дуже обережно.

Незабаром після цього приходять ще один лист, знову від Калліаса. Він запрошує мене на вечерю. Звісно, я приймаю запрошення.

Однак я вирішую змусити його чекати. Не хочу, щоб він подумав, що я надто поспішаю.

Минає п'ятнадцять хвилин, і я приєднуюся до слуги, який чекає біля моєї кімнати. Він знову супроводжує мене до бібліотеки.

Коли я вхожу, велика пухнаста маса кидається на мене. Демодок зупиняється за кілька сантиметрів від мене. Коли він бачить, що привертає мою увагу, він падає на підлогу догори черевом.

— Я так рада, що ти радий мене бачити, — кажу я, піднімаючи одну ногу, щоб погладити його живіт.

Калліас, який встав коли я увійшла, каже:

— Ти змусила його чекати. Потирання живота – це ціна, яку ти мусиш заплатити.

— Пробач мені, Демодоку, — кажу я, довше гладячи його живіт ногою. Очі пса заспокійливо втуплюються назад у череп. — Я працювала над дечим та не хотіла залишати це незавершеним. Тепер ми квити?

Я наважуюся підняти ногу, і собака перевертається й біжить до ніг Калліаса, а потім падає перед ним, задихаючись.

Калліас чекає, поки я сяду, перш ніж взяти столове срібло та почати їсти.

Вечеря вже подана. Сьогодні це курячі ніжки в коричневій підливі, почищені овочі, посипані сіллю, хлібні палички, змащені маслом та медом, і шоколадні еклери на десерт, якщо я не помиляюся.

— Я взяв на себе сміливість обрати для тебе першу страву, — каже він, вказуючи на еклер, що стоїть переді мною. — Але раджу поспішати, щоб решта страв не охолола.

Якщо його і драгує моє запізнення, то він нічим не виказує цього. Можливо, це лише моя уява, що тіні рухаються навколо нього швидше.

Занурюю палець у збиті вершки на верхівці еклера й підношу до губ. Відмовившись від виделки, хапаю ніжне тістечко в одну руку та відкушую його. Шоколад заповнює мій рот. Я хочу зробити комплімент Калліасу щодо його шеф-кухаря, але мене зупиняє вираз його обличчя.

— Щось не так? — запитую я, добре знаючи, що його відволікло те, як чуттєво я куштую їжу.

Він прочищає горло та ігнорує запитання.

— Над чим ти працювала?

— Перший етап нового вбрання, — кажу я, згадуючи вчорашній швейний проєкт. — Я випробовую новий стиль власного дизайну.

— Сподіваюся, ще один скандальний наряд?

Я посміхаюся.

— Я не розумію, як мої роботи можна вважати скандальними. У мене вся шкіра прикрита, — більш-менш. — Ні щиколотки, ні зап'ястя не видно.

Він повільно пережовує шматок курки, а його погляд зупиняється на моєму зап'ясті.

— Я помітив. Це заради мене? Чи ти волієш тримати руки закритими?

Я дивлюся на його власні руки в рукавичках.

— Я, звичайно, не проти рукавичок. Вони є цікавим аксесуаром до будь-якого вбрання. Але оскільки закон забороняє нам торкатися один одного, мені здалося розумним продовжувати носити їх, коли ми будемо проводити досить багато часу разом.

— Яке це самозбереження з твого боку.

Я не можу прочитати його вираз обличчя. Не можу сказати, він дражнить мене, чи це щось інше.

З цікавості запитую:

— Ти б мене вбив? Якщо я доторкнулась до тебе?

Він не зводить з мене очей, коли ковтає зі своєї склянки.

— Навіщо тобі взагалі потрібно торкатися мене?

— Це не рідкість, коли друзі торкаються один одного.

Рукоштовкування. Обійми. Грайливі поштовхи, коли хтось говорить щось дратівливе. У тебе ж були друзі раніше? Леандрос казав, що ви були близькі.

Він не відповідає, переводячи погляд на їжу. Але мене так легко не спекатись.

— Звичайно, тобі не потрібно було відштовхувати своїх друзів після того, як ти став королем? Ти ж не можеш підозрювати їх у вбивстві своїх батьків?

— Поки вбивця моїх батьків не буде знайдений, я нікому не довіряю.

— Але що вони могли отримати від такої жахливої схеми? — запитую я.

Він знизує плечима.

— Можливо, вони думали, що допомагають, роблячи мене королем.

— Якби вони були справжніми твоїми друзями, вони б знали, що ти не хочеш бачити, як страждають твої батьки.

Калліас ковтає їжу та робить паузу, ніби роздумуючи, чи варто мені щось розповісти.

— Це не єдина причина, чому я тримав їх на відстані.

— Що ти маєш на увазі?

Його очі зустрічаються з моїми.

— Одна справа – вистежувати вбивцю покійних короля та королеви. Зовсім інша справа, коли за мною полює вбивця, поки я намагаюсь знайти вбивцю своїх батьків.

— Хтось намагається тебе вбити? — здивовано запитую я. — Звідки ти знаєш?

Він доїдає курку та береться за солоний огірок.

— Одного разу вони вже провалили цю місію. Минулого місяця мої рукавички були просякнуті місцевою отрутою. Коли я їх одягнув, мої руки наче горіли. Мені сказали, що токсин потрапив би до мого серця менш ніж за хвилину.

Тепер я дивлюся на руки, заховані в рукавичках.

— З тобою все гаразд? Як ти вижив?

— Мене не так легко вбити. Мої тіні врятували мене.

Цікаво, чи він також носить рукавички, щоб прикрити сліди від опіків. Якою б не була отрута, звучить страшенно гидко.

— І ти думаєш, що твої друзі могли мати до цього якесь відношення? — запитую я.

— Мої друзі. Рада. Будь-хто з дворян. Слуги в палаці. Це може бути хто завгодно. Я не можу ризикувати.

Я думаю про Леандроса, Петроса та Рубена. Я щиро сумніваюся, що хтось із них здатен на вбивство, особливо з огляду на те, як вони дивляться на свого колишнього друга щоразу, коли Калліас заходить до кімнати. Вони сумують за ним. Та й що їм це дасть? Дядько Леандроса у раді. Якщо не буде короля, Ікарос Васко залишиться при владі надовго. Але Леандросу це нічого не дасть. Він не може отримати корону. Першим її отримає далекий родич короля.

І Петрос не справляє на мене враження людини, яка прагне влади. Я мало знаю про його родину, але він не може претендувати на трон. А Рубен наскільки я можу судити, не хоче нічого більше, ніж звільнитися від своєї нареченої.

Але я нічого з цього не кажу. Якщо король вже вирішив нікому не довіряти, я мало що можу зробити, щоб переконати його в протилежному. І це лише поставить *мене* під підозру.

— У тебе є якісь ідеї щодо того, хто відповідальний? Щось конкретніше, ніж хтось, хто зараз перебуває в палаці?

Калліас підозріло дивиться на мене через край свого келиха.

— Ти – мій квиток до визнання. Пам'ятаєш? Без тебе я не маю нічого. Ні вечірок, ні поваги, — поки я не зможу здобути останню самотійно, звісно. — Нікому не дозволено вбивати тебе під моїм наглядом. Я хочу допомогти.

Він киває, ніби задоволений моєю відповіддю.

— Я думаю, що хтось із ради був причетний до цього. Просто тому, що якщо мене не стане, не буде нікого по моїй прямій лінії, кому передати корону. Рада правитиме моєю імперією нескінченно довго. Доки не буде обрано нового правителя. У мене багато троюрідних братів та сестер. Вони повинні були б боротися за неї. І гадаю це дворянин або член гвардії.

— Звідки ти це знаєш?

— Тому, що в ніч смерті короля та королеви палац був під замком. Була повстанська група селян, яких впустили до палацу, і вони спричинили хаос. І нікого, окрім знаті, не пустили до безпечної кімнати з моїми батьками. Коли кімнату відкрили, то знайшли їхні тіла.

— Де ти був? — питаю я.

— З іншого боку палацу. Я грав у спортивну гру з іншими синами дворян. Нас відвели в іншу безпечну кімнату, коли стало відомо, що стрільці перебувають у палаці.

— Але ж до короля та королеви дісталися не стрільці?

— Ні. Зловмисників спіймали ще до того, як вони дісталися до королівських апартаментів. Це був відволікаючий маневр. Хтось впустив їх, щоб вони мали можливість вбити моїх батька й матір.

У кімнаті стає тихо. Ні я, ні Калліас більше не торкаємося до їжі.

— Така сумна тема, — нарешті каже Калліас. — Я не хочу обтяжувати тебе своїми проблемами. Я ціную, що ти хочеш допомогти. Але це не твоя справа.

— Якщо я буду твоєю подругою, то ти, напевно, захочеш поділитися своїми проблемами?

Він не відповідає, наче тільки згадка про його проблеми змушує його думати про них.

Я втратила його увагу, тож кажу яскравим тоном:

— Раду, здається, переконала наша хитрість.

Я кліпаю та його тіні світлішають, перетворюючись на серпанок, сповільнюючи свій рух.

— Так. Вони не переставали вітати мене під час наших сьогоднішніх зустрічей.

— Значить, вони мене схвалюють? — Лорд Ікарос відкинув свої підозри щодо мене?

— Зараз я впевнений, що вони б схвалили все, що має матку. Вони не сказали ні слова про твої дивацтва.

— Які дивацтва?

— Твій одяг, — каже він з посмішкою.

— Навряд чи це справедливо з боку людини, одягненої в тінь.

— Під моїми тінями абсолютно нормальне вбрання.

— Не те щоб хтось помітив. Ти виділяєшся, як іскра в темній кімнаті, сам по собі. А щодо мене? Я мушу намагатися виділитися.

— Вже ні, — каже він. — До тебе залицяється король. Один лише цей факт робить тебе найпопулярнішою дівчиною у світі.

Розділ 8

Наступного ранку я отримую нову порцію листів. Здебільшого це додаткові запрошення на обіди, бали та банкети. Але один лист виділяється. Він від батька.

Дорога Алессандро,

До мене щойно дійшли чутки, що король публічно оголосив про залицяння до тебе. Прийми мої вітання. Я пишаюся тобою. Хоча, визнаю, я розчарований, що мені довелося почути подробиці від лорда Еліадеса, а не від вас. (Бідолаха, схоже, просто зачарований тобою. Він був дуже засмучений цією новиною. Здається, у нас вже є чудовий запасний план на випадок, якщо у тебе нічого не вийде з королем. Зрештою, Оррін дуже багатий).

Я роблю паузу в читанні, щоб позбутися думки про те, що мені доведеться вийти заміж за Еліадеса. Він досить симпатичний, але я б не протрималася з ним і двох хвилин наодинці. Якщо він вважає, що благодійність та порятунок кошенят – найцікавіші теми для розмови. Я продовжую читати.

Твоя сестра також була дуже рада почути про твої залицяння. Вона...

Я пропускаю цей абзац.

Насамкінець, мушу сказати, що до нас прийшов констебль у супроводі Фауста Галаніса, барона Дріваса. Ти ж пам'ятаєш лорда Дріваса? Здається,

ти товаришувала з його сином, Гектором. Звичайно, ти пам'ятаєш бідолашного хлопця, який зник близько трьох років тому? Лорд Дрівас переконаний, що його син мертвий, і він разом з констеблем Галласом проводить розслідування. Вони поставили мені багато питань про ваші стосунки з Гектором. Гадаю, вони сподіваються, що ти маєш уявлення про те, куди він міг піти після того, як втік.

Я сказав їм, що ти бачила Гектора лише кілька разів, коли він приїжджав до маєтку зі своїм батьком, але я не здивуюся, якщо вони захочуть допитати тебе особисто. Все, що ти можеш розповісти їм про останній раз, коли ти бачила Гектора, може виявитися дуже корисним.

І заради Бога, будь ласка, скажи мені, що він не був одним з твоїх сусідів по ліжку. Було б зовсім недобре, якби це виплило під час розслідування. Не тоді, коли у тебе такі успіхи з королем!

Будь обережною, любя, і, можливо, зроби все, що у твоїх силах, щоб прискорити це залицяння. Ага?

*З повагою,
Твій люблячий батько*

Коли я читаю підпис, моя рука мертвою хваткою стискає лист. Якого біса раптом почалося розслідування? Вони ж не могли знайти тіло Гектора?

Ні, запевняю себе. Ні, вони не могли...

Було важко винести тіло Гектора з моєї кімнати після того, як я його вбила. Єдиною удачею було те, що він образив мене в моєму ліжку, і саме там він зробив свій останній подих. Це дозволило мені закотити його в порожню дорожню скриню. Я замкнула її на найбільший замок, який змогла знайти, і закинула ключ всередину до тіла Гектора, перш ніж закрити його.

Ніхто не міг залізти у скриню без сокири.

Але це все одно залишило безлад у кімнаті.

Я спалила свої простирадла у вогнищі й сказала покоївці, що моя щомісячна кровотеча забруднила матрац. Я була здивована, що вона повірила в цю брехню. У мене не було місячних через настоянку, яка запобігає вагітності.

Я знала, що скоро Гектор почне смердіти, тож наступного дня я покликала пару слуг, щоб вони занесли мою скриню до карети. Я сказала їм, що їду на пікнік до друзів, і сама повела упряжку коней.

Знайшовши ідеальне місце в глибині лісу Ундатій, я дочекалася темряви. Після зустрічі з Гектором для мене не було чимось незвичайним те, що я не ночувала вдома, і ні персонал, ні мій батько не замислювалися над цим, хоча я знала, що згодом отримаю прочухана від батька.

Копати яму було найбільш негідною річчю, яку я коли-небудь робила. Це зайняло майже всю ніч, з багатьма перервами, щоб дати відпочити моїм втомленим м'язам. Коли я вирішила, що яма достатньо глибока, я зрозуміла свою помилку.

Вона була надто глибока, і я не могла вибратися.

Я закричала у паніці, застрявши в цій ямі, не маючи нічого, окрім лопати. Я подумала, що, можливо, викопав собі сходи, але міркувала, чи не покинуть мене сили до того, як я встигну це зробити.

Почався дощ.

Нарешті, я почала думати достатньо ясно, щоб зняти черевики з ніг. Я встромила підбори в землю й почала повзти, щоб вибратися назовні. М'язи мого тіла судомили, сукня була мокрою від бруду, а ніздрі повні бруду.

Але я б не дозволила собі померти в могилі, яку сама викопала.

Коли я нарешті виштовхнула скриню за борт воза, кришка тріснула, і Гектор витріщався на мене, коли я почала закидати його обличчя брудом.

Я була обережною. Дощ змив сліди коней. І коли я повернулася рано вранці наступного дня, все, що мені залишалось, – це знищити сукню й непомітно дістатися до своєї кімнати.

Я поводитася з тілом Гектора, так само як і всім іншим у своєму житті: наодинці й з максимальною ретельністю.

Вони не могли його знайти. Навіть якби хтось пішов у ліс Ундатій, вони ніяк не могли б знати, що стоять на могилі.

У такому разі лорд Дрівас, мабуть, думає, що Гектора просто не було занадто довго, щоб поїхати на канікули, і він якимось чином знайшов у собі бажання знайти свого сина. Не те щоб це його так сильно хвилювало – адже Гектор був четвертим у лінії спадкоємства.

Щось змінилося, але я не дозволю цьому мене турбувати. Будь-які розслідування лише привернуть до мене ще більше уваги. Я ретельно підготую свої відповіді, коли у мої двері мене постукають лорд Дрівас та його констебль. В іншому випадку, я продовжуватиму жити, як і раніше.

Кілька днів по тому я дивлюся на розписану у візерунок ночі стелю у вітальні королеви. Коли я стану королевою, думаю, що попрошу перефарбувати стелю. Я можу бачити зорі надворі будь-якої ночі, коли захочу. Я б хотіла намалювати те, що не можу побачити зблизька. Можливо, пейзаж кожного з п'яти королівств, які завоював Наксос. Незабаром вони стануть моїми королівствами.

— Ось, — проголошує Гестія. — Я все зробила правильно?

Я дивлюся вниз на її роботу.

— Ні. Шви мають бути рівними, і ти маєш затягнути їх тугіше. Воно розвалиться, щойно ти спробуєш його одягнути.

Вона зітхає.

— Гаразд. Щільніше й рівніше. Я можу це зробити. Але як мені виправити те, що я вже зробила?

Я вихоплюю голку з її рук та тягну, поки нитка не вислизне з вушка. Підводжу вістря під останній стібок та за допомогою нього витягую нитку.

— Повтори, — кажу я, повертаючи їй голку.

Гестія сідає на своє місце й зосереджується. На ній сукня чудового бірюзового відтінку, яку я носила вчора. Цікаво, чи наслідування мене в усьому допоможе їй досягти успіху при дворі.

Рода, однак, одягнена в яскраво-жовту сукню, яка якнайкраще підкреслює всі її вигини. Вона добре прислухається до моєї поради не зважати на період жалоби.

Рода сидить по інший бік Гестії та запитує у Галена його думку про те, яку нитку використовувати для квітки, яку вона вишиває. Він показує їй кілька кольорів, і вони обговорюють переваги кожного з них. Мене досі дивує, як багато вона спілкується зі своїм слугою, але вона мені подобається настільки, що я не звертаю на це уваги. Я можу бути доброю до Галена, якщо Рода цього хоче.

Але мені цікаво, чи Рода помічає, як Гален дивиться на неї. Здається, він надто відволікається на її раптову зміну одягу. А може, просто на неї.

Двері до вітальні несподівано відчиняються, і до неї заходить одягнений у панчохи та перуку слуга, тримаючи в руках коробку.

— Що ти робиш? — запитує Рода, підводячись зі стільця. — Чоловікам заборонено перебувати в цій кімнаті, — очевидно, Гален не рахується.

— Вибачте, пані, але мене послав король. У мене є дещо для леді Статос.

— Я тут, — кажу я, і моє обличчя світлішає.

— Міледі, — каже слуга, схилиючись переді мною в поклони та простягаючи чорну скриньку.

Я беру її, обгортковий папір хрумтить під моїми пальцями. Кривава стрічка обвиває коробку, перш ніж закінчується бантиком на верхівці. Пакунок доволі легкий, і від нього долинає ніжний аромат лаванди та м'яти.

Калліас сам його загорнув.

— Ну ж бо, Алессандро, — каже Гестія, і її голос стає дедалі вищим. — Відкрий подарунок від короля!

Я смикаю за бант, і він падає. Обережно розгортаю папір. Чомусь здається, що рвати його нетактовно. Закінчивши, я знаходжу передню частину й тягну на себе кришку, петлі беззвучно клацають вгору.

У мене перехоплює подих.

Я отримувала незліченну кількість коштовностей та дорогоцінного каміння від моїх коханців, але це...

На чорному оксамиті лежить намисто, не схоже на будь-яке, що я коли-небудь бачила. Рубіни вирізані у формі пелюсток, що розпускаються, утворюючи квітучу троянду розміром з міцно стиснутий кулак. Чорна сталь обрамляє кожен камінь, надаючи пелюсткам красиву облямівку, що дозволяє кожному каменю виділятися.

Жінки в кімнаті ахають від захвату.

Рода перехиляється через моє плече, щоб роздивитися дрібничку.

— Боже, боже, — каже вона. — Король, мабуть, по вуха закоханий у тебе, — тихіше, вона додає: — Молодець, Алессандро.

Гестія так близько, що її подих затуманює самоцвіти. Я швидко закриваю кришку й повертаю скриньку слугі.

— Прослідкуйте, щоб це віднесли до моїх кімнат, — кажу я.

— Звісно, — він повертається назад тим же шляхом, яким прийшов.

— Який він? — Рода хоче знати. — Король?

Всі рукоділля забуваються, коли дами нахиляються вперед у своїх кріслах.

— Він дуже розумний та здібний, — кажу я, думаючи про всі зустрічі та проблеми, якими він жонглює. — І вдумливий.

— О, розкажи нам подробиці! — каже Гестія.

Сп'яніла від уваги, я не можу втриматися, щоб не розповісти їм деякі деталі. Розповідаю про те, як ми спершу їмо десерти, коли вечеряємо разом. Як він хвалить моє нове вбрання. Як він пахне лавандою та м'ятою. Як він любить свого велетенського пса. Я також кажу їм неправду. Розповідаю про те, як Калліас цілує мої руки в рукавичках коли ми наодинці. Як він шепоче мені на вухо про наше майбутнє. Про романтичну прогулянку під зорями, коли всі інші сплять.

Зрештою, я маю справді запевнити їх у нашому залицянні.

— Він романтик, — закінчую я, насолоджуючись тим, як вся кімната намагається вловити кожне моє слово.

Я отримую повідомлення про те, що Калліас не зможе повечеряти зі мною через пізню зустріч. Підозрюю, що він все ще наполегливо працює, намагаючись зупинити бандита. У палаці повсюди ходять чутки. Очевидно, стався ще один напад. Вельможі тиснуть на свого короля.

Я вечеряю на самоті у своїй кімнаті, поклавши намисто на столик біля себе, щоб милуватися ним.

Потім покоївка допомагає мені перевдягнутися з сукні в нічну сорочку. Якщо вона й думає щось про нічні сорочки, які я зробила сама, то нічого про них не говорить.

Сьогодні я вдягнула шовкову сукню кремово-жовтого кольору. Рукава – або, краще сказати, бретелі – звисають з моїх плечей, а сукня спереду розпорюється, відкриваючи лише натяк на мої груди. Менше, ніж натяк, насправді. Лише одна лінія, щоб не дати занадто багато, але достатньо, щоб звести чоловіка з розуму від бажання побачити більше.

Якби ж то я мала перед ким похвалитися.

Коли він з'являється, я сиджу на краю ліжка, заклавши руки за спину, щоб підтримувати свою вагу.

Я схоплююся на ноги, не встигаючи зупинитися, серце калатає.

Хоча я бачила, як він проходив крізь стіни раніше, це не зовсім мене підготувало. У мене таке відчуття, що я ніколи не зможу до цього звикнути.

Я пишаюся собою за те, що принаймні не кричу.

Я помічаю обличчя короля, коли він заходить далі в кімнату, і розумію, що він дивиться на мене. Його кулаки міцно стиснуті по боках. Незважаючи на пізню годину, він з ніг до голови одягнений у своє денне вбрання.

— Я думала, ти більше не підглядаєш за жінками, коли вони переодягаються, — кажу я.

Його щелепа злегка здригається, коли він каже:

— Ти одягнена.

— Але я могла б і не бути. Якби ти спочатку постукав...

— Що ти, в біса, наробила?

Я схрещу руки. Я відмовляюся підкорятися, попри те, що він король.

— Що з тобою? Я нічого не зробила.

Не витримавши криків на мене з такої відстані, він підходить ближче, поки ми не опиняємося за кілька кроків один від одного.

— Весь замок гуде від цього! Ти сказала, чи не сказала дамам у вітальні моєї матері, що ми торкалися один одного?

Холод проноситься по моєму хребту. Я не знаю, чи краще збрехати, чи ні.

— Слуги пліткують. Вони перебільшують.

— Що. Ти. Сказала?

Я відходжу від ліжка.

— Я намагаюся запевнити інших у наших залицаннях. Я прикрасила наші стосунки. Сказала, що ми разом гуляємо опівночі й те, що ти більш близький, коли ми наодинці.

Чому він так хвилюється? Не схоже, що йому потрібно захищати свою репутацію. Він король. Королівські особи можуть робити все, що їм заманеться.

— Ти сказала, що ми торкалися? Які саме слова ти сказала? — запитує він.

Я ламаю голову, намагаючись підібрати формулювання.

— Я сказала, що ти поцілував мої руки в рукавичках коли ми були наодинці.

— У рукавичках? Ти впевнена, що сказала в рукавичках?

— Я впевнена. Що не так?

Він проводить рукою по волоссю, і бездоганна зачіска розпадається, пасма спадають до вух.

— Ти не можеш сказати людям, що ти порушила закон. Ти не можеш...

— Ти не маєш права на мене сердитися! — огризаюся я, коли мені цілком набридає вислуховувати догану. — Ти доручив мені запевнити усіх у наших залицаннях. Така була угода. Якщо були речі, які мені не можна було робити, ти повинен був так і сказати. А тепер скажи мені, чому люди не повинні думати, що ми торкалися один одного. І не смій

казати, що це для моєї безпеки. Ти можеш помилувати кого завгодно і за що завгодно. Ти ж король. То, що для тебе означають такі чутки?

Злість спадає з його обличчя, і я думаю, що він вперше усвідомлює, що я в нічній сорочці. Його погляд ковзає по мені. Повільно, так само як і тоді, коли ми вперше зустрілися на балу.

— Вони роблять мене слабким.

Він розвертається на п'ятах та зникає крізь суцільну стіну моєї кімнати.

Розділ 9

Наступного ранку я вимагаю від покоївки знайти в моєму гардеробі щось червоне. Я точно знаю, що вона знайде. Сукня до підлоги, яка потребує під'юбника, щоб надати їй об'єму. Від талії до підлоги шовк зібраний у пучки, що надають йому вишукано зім'ятого вигляду. Ліф чорніє біля тулуба та обіймає мою талію, закінчуючись невеликою півкулею над кожною груддю, повністю їх закриваючи. Сукня без рукавів, але я вдягаю рукавички майже до плечей.

Я не хотіла відволікати увагу від мого нового намиста, одягаючи сукню з рукавами.

Моя покоївка застібає застібку ззаду, і підвіска у формі червоної троянди падає на ключицю, чудово поєднуючись з усім.

Я не одягаю сукню для короля. Не після вчорашньої ночі. Ні, я змушена носити його дрібничку, бо всі дами у вітальні бачили, як я її отримала. Як би це виглядало, якби я її не вдягла?

Щойно я закінчую, приносять тацю й ставлять на стіл сніданок зі свіжих фруктів, кашу з цукром та свіжовичавлений сік.

Поруч з першою тацею слуга приносить другу, ставить її з іншого боку мого столика.

— Що це таке? — запитую я.

Заходить Калліас, і слуги залишають нас у вітальні наодинці.

— Я мала б здогадатись, — бурчу я, сідаючи на своє місце, гадаючи, чи варто мені бути готовою до нових докорів з його боку.

— Я подумав, що приєднаюся до тебе сьогодні, — каже він, простягаючи мені стілець. — Я маю завітати до твоїх покоїв, щоб запевнити всіх у правдивості нашої вистави. Звичайно, ми уникатимемо спальні, щоб не зіпсувати твою репутацію.

Я роблю ковток соку, перш ніж сказати:

— Ти був у моїй спальні минулої ночі. Чи ця кімната зарезервована лише для моментів, коли тобі хочеться покричати?

Він опускає очі, присоромлений.

— Я поспішив з припущеннями. Я мав би знати, що дами перебільшують свої плітки, — він відривається від їжі й уважно дивиться на мене. На мою шию. — Тобі подобається мій подарунок?

— Подобався більше, до того, як ти на мене накричав.

Його очі темніють, і він зупиняє руку, яка вже хотіла провести по його волоссю. На мить він застигає абсолютно нерухомо, ніби щось ретельно обдумуючи.

— А, — каже він нарешті. — Я ще не вибачився.

— Ні, не вибачився.

— Мені шкода, що я вчора поведився, як осел. Чи зможеш ти коли-небудь пробачити мені, Алессандро, моя подруго, якщо я пообіцяю ніколи більше так не робити?

— Що саме не робити? — запитую я.

— Поспішати з висновками, не прийшовши спочатку до тебе з ясною головою. Не в гніві.

Я не поспішаю, удаю, що все обмірковую. Але, звичайно, я прощаю його. Він приніс мені найщиріші вибачення, які я коли-небудь отримувала.

— Тепер твоя черга, можеш кричати на мене, якщо тобі від цього стане легше, — пропонує він.

— Я не в настрої кричати.

— Тоді збережи її на той час, коли будеш у потрібному настрої. Так буде чесно.

Я посміхаюсь.

— Я прощаю тебе.

Напруга в його плечах спадає, і він зосереджується на страві, що стоїть перед ним. Не піднімаючи очей, він каже:

— Тобі дуже личить намисто.

Він дуже хоче, щоб я йому подякувала. Він боїться, що мені воно не сподобається?

— Це найвишуканіший подарунок, який я коли-небудь отримувала, — чесно кажу я.

У куточках його вуст з'являється легка усмішка.

— Без сумніву, ти отримувала багато подарунків від чоловіків.

— Без сумніву, — грайливо відповідаю я.

— Чи намагався лорд Еліадес звабити тебе подарунками?

— То ти помітив його увагу до мене?

— Думаю, кожен у замку може сказати, що він закоханий у тебе.

Я посміхаюся.

— Ще ні, він ще не звабляв мене подарунками.

— Добре, — а потім додає: — Бо не хотілося б, щоб люди думали, що до тебе залицяється хтось інший, а не я. Це зруйнувало б наші плани.

— Звичайно. — Але чи не було в його тоні краплини ревності?

Ввечері я заходжу до своєї кімнати, після того, як провела чудовий день з жінками у вітальні. Я не бачила Калліаса зі сніданку. Для мене дедалі стає більш важливим знайти спосіб потрапити до зал засідань. Я не тільки хочу отримати фору в управлінні королівством, але якщо в цих кімнатах Калліас проводить більшу частину свого часу, то я повинна бути там.

Як ще я можу закохати його в себе, якщо ми не проводимо більше часу разом?

Я проганяю покоївку, щойно вдягаю просту нічну сорочку та підходжу до ліжка.

— Алессандро.

Я охаю так голосно, що мало не захлинаюся. Моя рука злітає до серця.

— Якого біса, Майроне?

Він з'являється з мого гардероба, одягнений у чисту парчу, без жодного згину, незважаючи на тісноту, в якій він перебував.

— Якого біса ти вилазиш з моєї шафи? — запитую я.

— Єдиний спосіб яким я зміг пробратися сюди – дочекатися, поки служниця відволічеться на прибирання. Тоді я дочекався тебе.

— Я думала, що ясно дала зрозуміти, що ми більше не будемо розмовляти. Як ти *смієш* ігнорувати мої бажання? Це не залишиться без наслідків.

Майрон посміхається так, ніби щойно виграв батьківський спадок, і вмощується в м'яке крісло біля мого ліжка.

— Ось у чому проблема, Алессандро. Ти більше не маєш нічого, що могло б мене втримати.

На моєму обличчі залишається маска байдужості, але шкіру пронизує страх.

— Про що ти говориш?

— Ти ще не чула новини? Мій батько помер сьогодні вранці. Мій брат успадкував віконтство. Ми з Протеєм дуже близькі. Запевняю, йому буде байдуже, що я програв той тричі проклятий кулон у карти. Протей теж любить азартні ігри.

Кров холоне в жилах. Мої важелі впливу зникли.

— Протей, мабуть, грає набагато краще за тебе, враховуючи, що він не програв усе до останньої копійки.

Щелепа Майрона стискається, і він різко підводиться.

— Ні, розумієш, ти більше не можеш так зі мною розмовляти, Алессандро. Якщо не хочеш, щоб увесь палац дізнався, яка ти насправді повія.

Мій зір затуманюється, і мене переповнює лють. Мій кинджал лежить у чоботі. Я роздумую над тим, щоб використати його протягом секунди.

Але смерть Гектора розслідується. Я не можу допустити, щоб на моїх руках була ще одна смерть. І я ніколи не вивезу тіло з палацу непоміченим. Ні, з цією ситуацією треба розібратися дуже обережно.

Можливо, мені вдасться виманити Майрона з палацу, перш ніж вбити його?

— Нічого сказати? — запитує Майрон. — Чи твій розум потребує більше часу, щоб обдумати це? Можливо, я можу допомогти, зробивши твою ситуацію абсолютно зрозумілою, — він нахиляється вперед. — Ти належиш мені. Ти будеш робити все, що я скажу і коли я скажу. І почнеш ти з того, що відведеш мене на виставу в маєтку віконта завтра ввечері.

— Виставу? — питаю я. — І чому ти хочеш піти?

— Тому, що настав час завести більш впливових друзів. Я винен багато грошей багатьом людям. Мій брат може зробити для мене не так багато. А ти? Жінка, до якої залицяється король? Ти проведеш мене до найпрестижніших маєтків королівства. І коли світ побачить, як ти — *обраниця* короля — висітимеш на моїй руці, вони зрозуміють, що на мене варто звернути увагу.

Ні, ні, ні, ні, ні, ні, ні, ні.

Я випускаю повітря настільки спокійно, наскільки це можливо, перш ніж сісти на край ліжка, надавши своєму обличчю розбитого вигляду.

— Я була неправа, що так з тобою поводитися, Майроне. Мені дуже шкода. Але нам не потрібно бути ворогами. Ми можемо допомогти один одному. Я з радістю відведу тебе на виставу.

— Не прикидайся, — незворушно каже Майрон. — Я знаю тебе надто довго, щоб зрозуміти, коли ти прикидаєшся.

— Я гарантую, що ти ніколи не розумів, коли я прикидалась.

Щоки Майрона червоніють, а на шиї, здається, ось-ось лопне вена. Він підходить до мене й підіймає руку, наче хоче мене вдарити. Він зупиняється, а потім опускає її.

— Я не схильний до насильства. Мені не потрібно тебе бити. Як я вже сказав, ти моя. А тепер відведи мене на цю виставу, або я розповім королю про те, як ти любиш проводити ночі.

Цього просто не може бути.

Я завжди сиділа поруч із королем, а вся знать стежила за кожним моїм рухом, так ніби вони могли б дізнатися секрети найбільших таємниць життя, якби тільки дивилися на мене досить довго.

А сьогодні?

Сьогодні зліва від мене сидить Майрон, а не король. Оррін, лорд Еліадес, побачивши можливість, швидко займає місце праворуч від мене. Рода та Гестія стріляють у мене запитальними поглядами з іншого боку столу. Але я не можу спромогтися на щось більше, ніж витріщатися на свій суп.

— Нам дуже не вистачало вас на благодійному балу, — каже Оррін. — Я пожертвував дві тисячі некос притулку для бездомних у Наксосі. Така невелика сума в порівнянні з моїм річним доходом, але я маю намір віддати набагато більше протягом року.

Майрон нахиляється.

— Посміхнися, дорогенька, всі дивляться. Ходімо, а то мені доведеться завести розмову, яка зовсім не пасує до обіднього столу.

Мої губи піднімаються, але це більше схоже на гримасу, ніж на щось інше.

Чесно кажучи, я не можу сказати, який диявол гірший, той, що праворуч від мене, чи той, що ліворуч.

Я не зімкнула очей минулої ночі. Замість цього я обмірковувала, як вийти з ситуації, що склалася з Майроном. Поки що не маю жодних ідей, окрім відвертого вбивства, але треба набратися терпіння. І якось зробити так, щоб Майрон не поставив під загрозу моє становище перед королем.

Леандрос, Петрос та Рубен сидять разом по інший бік Роди й розмовляють між собою. О, я б усе віддала, щоб опинитися по той бік столу.

Меліта Ксенакіс, наречена Рубена, міцно тримає його за руку, наче якщо вона відпустить, він втече від неї. Рубен намагається їсти іншою рукою, відверто ігноруючи її.

Меліта, однак, продовжує поглядати на цей бік столу в перервах між кожним шматочком їжі.

Я усвідомлюю, що вона дивиться на Орріна.

Це захоплення в її очах?

Як цікаво.

— Що ви думаєте про благодійність лорда Еліадеса, леді Ксенакіс?
— Запитую я, перекикуючи чергову нудну репліку Орріна.

Меліта здригається, ніби виходить із трансу.

— Перепрошую?

— Хіба ви не захоплювались щедрістю графа? Чи це було щось інше?

Червоне полум'я охоплює її щоки. Вона відвертається від мене й нахилиється до Рубена. Я переводжу погляд туди-сюди між Рубеном та Орріном. Оррін, безумовно, вродливіший, що, напевно, спокусило б таку марнославну жінку, як Меліта. Після тієї першої зустрічі за обідом я ще кілька разів розмовляла з Леандросом та його друзями. Я знаю, що Рубен – первісток віконта. Дуже багатого віконта. Колись він отримає спадок. Але Оррін – граф. Він вже володіє своїми землями й титулом.

Починає формуватися ідея. Ідея, яка може позбавити мене і від Орріна, і від Майрона.

— Його Величність, король! — вигукує герольд, і всі раптом підхоплюються на ноги. Гестія підводиться так швидко, що з її ложки на туніку Орріна падають краплі рагу. Мій настрій потроху покращується.

Калліас заходить до кімнати, кидає погляд на порожні місця на чолі столу й запитує:

— Леді Статос?

— Так? — запитую я, відчуваючи полегшення від того, що він тут.

— Чи не приєднаєтесь ви до мене?

Я не чекаю, поки слуга допоможе мені встати зі стільця. Я сама зістрибую з нього. Калліас спостерігає за мною, коли я проношуся повз Майрона, на моєму обличчі вираз чистої вдячності.

— Хто цей чоловік? Я його не знаю, — каже Калліас, коли я сідаю.

— Він ніхто, — чесно кажу я.

— Тепер мені ще цікавіше.

У великій залі знову починається гомін на повну силу, тож я наважуюся трохи підвищити голос.

— Його звать Майрон Каллігаріс. Він син віконта.

— А як ви познайомилися?

— Його батько мав бізнес з моїм батьком. Ми зустрічалися кілька разів, коли він приїжджав до маєтку Масіс.

Калліас зосереджено їсть, але я не можу позбутися відчуття, що його байдужість вимушена.

— То ви друзі?

— Вже ні, — я роблю помилку, дивлячись через стіл на Майрона, який підморгує мені.

— Він здається дуже дружнім.

Цей тон. О, як би я хотіла його прочитати.

— Ти міг би поставити його в групу з Еліадесом.

— А, шанувальник, який не наважується здатися. Я навряд чи можу звинувачувати їх у цьому.

Я кладу руки на коліна, коли слуга приносить мою тарілку з попереднього місця і ставить її переді мною.

— Тебе затримала чергова зустріч? — обережно запитую я. — Бандит знову напав?

Тіні Калліаса темніють.

— Ні, відколи був останній напад, ні. Але ми отримали повідомлення про іншу проблему.

Я киваю, зосередивши увагу на їжі. Я не хочу питати. Я хочу, щоб він сам мені розповів. Хочу, щоб він покладався на мене. Довіряв мені.

Моє терпіння було винагороджено.

— До нас прибули делегати з Пегая, — останнє королівство, яке завоював Калліас. — Новини, які вони привезли, не дуже хороші. Повстання відбуваються направо й наліво. Люди вбивають моїх солдатів. Розпалюють пожежі в казармах. Кидають гнилу їжу в мою регентшу, коли вона проходить вулицями.

— Вони виступають проти твого правління?

М'яз на щелепі смикається.

— Вони були розбиті. Я завоював їх чесно та справедливо. Їхні податки навряд чи більші, ніж були раніше, а мої солдати забезпечують захист цілого міста. Єдине беззаконня, яке можна знайти, — це повсталі селяни.

— То, що ж робити? Публічно вішати?

— Поки що це були лише публічні прочуханки. Чим менше населення, тим менше податків я отримую. Наступного року я планую перейти до завоювання Естетії. Армії потрібні гроші, — він раптом відривається від їжі. — Це не може бути тобі цікаво. Нам не потрібно це обговорювати.

— Я знаходжу це захоплюючим, — відповідаю я. — Але дозволь запитати, чи не заважає чоловіку працювати те, що його б'ють батогами? Як ти тоді будеш отримувати свої податки?

— У тебе є краща ідея?

— Часто не страх перед покаранням утримує від поганих вчинків, — це я добре знаю зі своєї історії непослуху батькові. — Іноді краще працювати, щоб чогось досягти. Чого хочуть пегайці, окрім своєї незалежності?

Він повертається до мене.

— Я не знаю.

— Можливо, варто було б почати з того, щоб дати їм право голосу. Дозволь їм обрати когось на свій розсуд до регентської ради — якщо напади припиняться.

— Ти б дала їм більше влади? — недовірливо запитує він.

— Звісно, ні. Я б дала їм ілюзію влади. Як тільки ти дізнаєшся, кого вони обрали й з ким ця людина найбільше взаємодіє, ти знайдеш ватажків. І ти зможеш покінчити з усіма ними. Розчавиш все повстання під ногами.

Він ковтає шматок їжі, що лежить у роті.

— Алессандра Статос, це просто огидно, — він вимовляє ці слова так, ніби це найбільший комплімент, який він може мені зробити. — Ти абсолютна знахідка, ти знаєш це?

Усе моє тіло теплішає від хвали.

Того ж вечора я роблю запити. Спочатку до віконта, брата Майрона, Протея. Потім до власника популярної гральної зали, де, як я знаю, часто буває Майрон.

Це перші кроки до втілення мого плану в життя.

Це ще не кінець. Зовсім ні.

Розділ 10

Сукня, яку я обрала для сьогоднішнього вечора, мабуть, найвишуканіша з усіх, що маю. У свій перший вихід за межі палацу я хочу привернути до себе увагу. Хочу, щоб усі знали, що це до мене залицяється король шістьох королівств.

Навіть якщо він не присутній разом зі мною.

Сукня сріблястого кольору, спідниця демонструє вільні стрічки, схожі на водоспади, що розливаються по боках. Крихітні дорогоцінні камені – сапфіри та смарагди, за формою нагадують рибок, що вистрибують зі згорнутої в пучок тканини по всьому подолу.

Мій єдиний аксесуар – сіре віяло, яке ідеально приховає мої риси обличчя, якщо вистава виявиться нудною.

І, звісно, приховає неприязнь до Майрона.

Його кучері забрані з очей та закріплені на потилиці стрічкою. Піджак кольору чорного дерева із золотими швами по подолу, на плечах та спереду. Довгі ноги прикрашають чорні сукняні штани з золотими гудзиками, що щільно облягають фігуру.

— Твою руку, Алессандро, — каже Майрон, коли ми виходимо з карети.

Я утримуюся від того, щоб не зціпити зуби, коли вкладаю руку в його руку.

Рода та Гестія супроводжують нас. І хоча я представила їм обом Майрона як друга дитинства, вони продовжують кидати на нього запитальні погляди.

— Я не можу повірити, що ти не сказала мені, який колір буде на тобі сьогодні, — стогне Гестія, що стоїть поруч зі мною. — Я мала б здогадатися, що це срібло!

— Твоя рожева сукня чудова, — кажу я їй. — Ти схожа на весняну фею.

— Я маю бути в тому, що носить майбутня королева.

Мені надто лестить таке припущення, щоб одразу щось відповісти.

— У якийсь момент, — пропонує Рода, — ти справді маєш стати самостійною жінкою, Гестіє. Знайти свій власний стиль. І володіти ним.

Гестія ігнорує її.

— Гадаю, досить балачок, пані, — каже Майрон. — Ходімо.

— Ми можемо поговорити на ходу, — вириваюся я. Він не має права так поводитися з моїми подругами. Проте Гестія та Рода нічого не кажуть, поки ми піднімаємося нагору.

Віконт та віконтеса Христакос мають прекрасний маєток. Акуратно підстрижені живоплоти вишикувалися вздовж під'їзної дороги. До парадного входу ведуть мармурові сходи, а віконт та його дружина одягнені лише в найкращі шовки та атласи.

Господиня маєтку бере мене за руку, коли настає наша черга вітатися.

— Леді Статос! Яка честь вітати вас у моєму домі, але де ж Його Величність? — вона дивиться на Майрона так, ніби, примружившись, може перетворити його на Калліаса.

— Боюся, його затримує робота.

— Шкода. Влаштовуйтеся зручніше, і я сподіваюся, що ви розповісте йому, як вам сподобалася наша гостинність.

Майрон міцніше стискає мою руку.

— Натомість мене супроводжує мій друг Майрон Каллігаріс, — ніяково кажу я, — другий син покійного віконта.

— О, як поживаєте? — ввічливо запитує віконтеса.

— Досить добре, зважаючи на умови, міледі. Сподіваюся, ви не дуже розсердитесь на Алессандру за те, що дозволила мені супроводжувати її за відсутності короля. Вона подумала, що відволікання може піти мені на користь.

Віконтеса посміхається, але пильно дивиться на гостей позаду нас, недвозначно натякаючи, що ми забрали надто багато її часу.

— Пані Христакос має ще багато гостей, з якими треба привітатись. Нам треба йти, щоб насолодитися святкуванням, — кажу я. Потім я починаю йти, тягнучи за собою Майрона, перш ніж він встигне сказати ще якусь дурницю.

Бальна зала очищена від усього, окрім м'яких стільців, що стоять по колу посередині підлоги, яка, як я припускаю, зарезервована під сцену.

Наші місця в першому ряду, тому що вони були обрані для королівських осіб.

— О, поглянь! Це герцог Деметрію. Його донька виходить у світ на початку наступного тижня. Алессандро, ти мусиш мене представити.

Я знаю про бал на честь доньки герцога. Я вже прийняла запрошення, але навряд чи зможу піти туди прямо зараз та дозволити Мирону знову пошити мене в дурні.

— Скоро почнеться вистава, — заперечую я. — Немає часу.

Майрон відповідає мені поглядом. Поглядом, який дуже чітко вказує на те, що станеться, якщо я не зроблю так, як він скаже.

Але я пробую ще раз.

— Поруч з ним є одне вільне місце. Ти можеш зайняти його раніше, ніж це зробить хтось інший. Тоді у тебе буде ціла вистава, щоб поговорити з ним.

Майрон замислюється лише на секунду, перш ніж покинути нас.

Дякувати дияволам. І я дуже сподіваюся, що він не завдасть занадто багато шкоди самотійно.

Ми нарешті сідаємо на свої місця. Рода сідає посередині між мною та Гестією, стілець ліворуч від мене вільний.

— Нагадай, навіщо ми взяли його з собою? — запитує Рода.

— У мене не було вибору. Батько вимагав, щоб я познайомила його з новими людьми, — брешу я.

— Однак ми швидко вирішили його позбутися, — каже Гестія.

— Дякую. Хотіла б я, щоб ми ніколи не були... друзями..., — я поспішно вставляю слово, яке ледь не пропустила. — Він використовує мене лише через прихильність з короля до мене, — я кидаю погляд на дівчат праворуч від мене. — Це єдина причина, чому ми дружимо?

Гестія виглядає ображеною.

— Звісно, що ні! Саме твоя сукня змусила мене захотіти стати твоєю подругою! А тепер, коли я тебе знаю, мені байдуже, що ти носиш! Ну здебільшого, — виправляється вона.

— Я захопилась твоєю здатністю так швидко зачепити чоловіка, — додає Рода. — Це не мало нічого спільного з королем. Хіба нас усіх на початку не приваблюють до наших друзів дрібниці? Справжні зв'язки виникають згодом, коли розкривається характер.

Задоволена їхніми відповідями, я дивлюся на порожню сцену.

Засмаглий джентльмен дивиться на порожнє місце поруч зі мною та посміхається.

Леандрос.

— Алессандро, — каже він, підійшовши. — Я такий радий бачити, що ти приєдналася до нас за межами задушливого палацу на цю ніч. Але чи вдалося тобі надовго відокремитися від короля? Ти ж не будеш давати мені хибні надії, чи не так?

О, він такий кокетливий. Мені це подобається.

— Боюся, це все у вашій голові, лорде Васко, — кажу я.

Він різко кидає руки на серце.

— Ви поранили мене своїм офіційним зверненням.

— А де твої товариші сьогодні ввечері? — запитую я, озираючись за його спиною в пошуках ознак Рубена та Петроса.

— Дивно, що ти звідси не відчуваєш неприязні Рубена. Ти можеш знайти його праворуч. Третій ряд спереду.

Яскравість його вбрання виділяється, як маяк. Я б його побачила, якби тільки придивилась. Його одяг переливається золотим та червоним. На будь-якому іншому чоловікові це виглядало б безглуздо, але він носить його з упевненістю. Праворуч від нього я бачу саму причину його неприязні.

Меліта Ксенакіс. Вона тримає його руку в мертвій хватці, виглядаючи цілком задоволеною собою. Ніби Рубен – це риба, яку вона щойно зловила. Немов відчувши мій погляд, вона дивиться в мій бік. Побачивши порожнє місце поруч зі мною, де мав би сидіти король (чи, можливо, вона думає про Орріна?), вона посміхається сама до себе та відводить погляд убік.

Ах ти ж маленька су...

— А Петрос хихикає в кутку з лордом Осіасом.

— Чи це не той чоловік, який фліртував з його кавалером на балу?

— Так, але Петрос вирішив, що в цю гру можуть грати двоє.

— Як це підступно з його боку, — кажу я з посмішкою.

— О ні! — раптом вигукує Гестія. — Лакей веде сюди пані Зервас. Леандросе, сідай!

Леандрос намагається запитати у мене дозволу, але Гестія підводить його й штовхає його на вільне місце поруч зі мною, перш ніж повернутись на своє. Лакей не зволікає, злегка змінюючи курс, щоб доставити леді Зервас на нове місце.

— Чому ми не хочемо, щоб вона сиділа з нами? — запитую я, нахилиючись до Роди.

Гестія робить те саме, нахилившись над колінами Роди, щоб я могла чути її шепіт.

— Вона страшенна зануда. Завжди така меланхолійна. З нею нам було б зовсім не весело.

— Я не бачила її у вітальні королеви, — кажу я.

— Це тому, що вона не приєднується до інших жінок, — каже Рода.

— Вона більшу частину часу тримається сама по собі.

— Цікаво, чому вона взагалі тримається в палаці, якщо їй не подобається компанія.

— Вона мусить! — пояснює Рода. — Її присутність у палаці була обов'язковою, як і всіх нас.

Вона була там у ніч, коли помер король. Тепер палац – її в'язниця, доки не знайдуть винуватця.

Я дивлюся, як пані Зервас сідає на своє місце. Щойно вона це робить, вона дивиться прямо на мене, її вираз обличчя практично смертельний.

Леандрос сміється поруч зі мною.

— Чому вона так на мене дивиться? — запитую я.

— Всі дівчата будуть так на тебе дивитися, коли ти будеш сидіти поруч зі мною. Це заздрість.

Я кидаю на нього сумнівний погляд.

Він посміхається.

— Гарзд, можливо, це не через мене. Але це заздрість.

— Тому, що я залицяюся до короля? Він удвічі молодший за неї!

— Ні, не через Калліаса. Леді Зервас подобався покійний король. У них був короткий роман, перш ніж серце короля вкрала покійна королева. Зервас так і не змогла його забути. Вона бачить тебе у становищі, в якому колись була сама, і, гадаю, заздрить тобі через це.

Тепер я дивлюся на жінку в новому світлі. Її об'ємне волосся пронизане сивиною, але це не робить її старою, а надає їй гідного вигляду. Вона тримається з поважним виглядом, але тепер, коли припиняє дивитись на мене, не звертає уваги ні на кого з оточуючих. Так, вона тримається так, ніби відчуває себе королевою.

— Сьогодні вона – моя улюблена людина, — продовжує Леандрос.

— Я не знаю, як ще я міг би переконати тебе дозволити мені сісти поруч з тобою.

Я закочую на нього очі, коли в кімнаті вимикається світло, затемнюючи імпровізовану сцену.

Актори займають свої місця, пробігаючи по проміжках між рядами стільців, щоб дістатися центру. І вистава починається.

П'єса страшенно нудна. До кінця двоє закоханих так і не змогли примирити свої розбіжності, щоб бути разом. Вся вистава була однією довгою суперечкою. Не було ні фехтування на мечах, ні кулачних боїв, взагалі нічого захоплюючого.

Наступний захід, на який я погоджуюсь піти, – перший бал шістнадцятирічної доньки герцога та герцогині Деметрію, далеких двоюрідних братів короля, але все ж таки родичів.

Я надсилаю Калліасу ще одну записку, запрошуючи його приєднатися до мене, сподіваючись, що цього разу все буде по-іншому, враховуючи його зв'язок з родиною, але його відповідь залишається такою ж.

*Моя люба подруго Алессандро,
Хотів би я з тобою потанцювати. Мені дуже сподобався наш останній танець. На жаль, я наполегливо працюю над втіленням вашого плану щодо Пегая в життя. Якщо пощастить, ми придумимо повстанців ще до кінця місяця.*

Ми з радістю також займаємося останнім нападом бандита в масці, цього разу надто близько до палацу, як на мене. Принаймні, ми маємо більш точний опис чоловіка. Коричневий капюшон. Коричнева маска на очах.

Це був, звісно, сарказм.

Боюся, мені також доведеться пропустити сьогоднішню вечерю. Рада збирається в залі засідань

сьогодні ввечері.

Я щиро сподіваюся, що ти насолоджуєшся часом, проведеним серед знаті. Я чув, що твій друг Каллігаріс супроводжував тебе на виставі у віконта. Я радий, що ти змогла знайти мені заміну.

*Твій,
Калліас*

Заміну? Це гіркота, яку я вловлюю у його почерку? Чи, можливо, тонке попередження?

Мені потрібно позбутися Майрона і швидко. Для цього мені потрібно поговорити з Рубеном. А ще мені потрібно поговорити з Калліасом, щоб посилити наші залицяння. Я зважую ці два варіанти, намагаючись вирішити, що зробити в першу чергу. Я надто давно не бачила короля. Я мушу знайти його.

Я не стаю ближчою до досягнення своїх цілей, коли минають дні, а ми не бачимося. Як же тоді король зможе закохатися в мене?

Жоден слуга не обходиться без хабарів, і я використовую будь-якого, кого можу знайти в палаці, щоб провести мене до зал засідань, якими користуються король та рада.

Моє головне завдання складне. Я маю удати, що залицяюсь до короля, але при цьому прикидатися перед Калліасом, ніби хочу бути лише подругою. І водночас намагатися змусити його закохатися в мене.

Це така тонка грань, по якій треба ходити.

Я доходжу до безлюдного коридору, не знаючи, куди йти далі, коли за рогом з'являється постать.

— Леандросе!

— Алессандро! Ти мене шукаєш зараз? Це через час, що ми провели разом на виставі? Ти нарешті прозріла й порвала з Калліасом?

Я маскую посмішку, яка хоче виплисти на поверхню.

— Я взагалі-то шукаю Калліаса.

Леандрос запитально роззирається довкола.

— У моїх кімнатах?

Я стогну.

— То он де я? Я шукаю зали засідань. Слуга направив мене сюди.

— Це гостьові покої. Запевняю, короля на цьому поверсі немає.

— А я заплатила тому бісовому чоловікові некос за вказівки. Звісно, що мене ввели в оману.

— Або ти звернула не туди.

— Ти смієш припускати, що я винна?

В його очах з'являється блиск.

— До тебе залицяється король. Я не здивуюся, якщо твої думки були десь в іншому місці, поки ти мандрувала замком.

Я примружую очі.

— Я не з тих жінок, які втрачають свідомість від титулу.

— А з яких ти жінок? — запитує він, і його голос набуває грайливого відтінку.

— Тих, що любить увагу з боку свого потенційного обранця, — я не збирався вимовляти це вголос, але гірка думка все ж таки виринула на поверхню.

Леандрос киває, наче це має для нього цілковитий сенс.

— Дозволь провести тебе до зал засідань? Я не маю нічого кращого, ніж провести час з красивою жінкою.

Я вдячно киваю.

— Будь ласка. Такими темпами король вже поїде, поки компетентний слуга вкаже мені правильний шлях.

— Ми все ще звинувачуємо слуг, чи не так?

Я вже майже готова дати йому ляпаса.

Леандрос сміється з мого виразу обличчя.

— Пробач мені. Прощу сюди, — він простягає мені руку, і я беру її.

Через кілька хвилин я кажу:

— Не можу повірити, що я до цього докотилася. Шукати його під час його зустрічей, — Леандрос лише подумає, що я роздратована тим, що чоловік, який залицяється до мене, не має на мене часу.

— Король дуже зайнятий, — каже він. — Я впевнений, що якби він міг проводити з тобою більше часу, він би проводив.

— Це те, що ти сказав собі, коли він відштовхнув тебе? — запитую я.

М'язи на руці, за яку я тримаюся, напружуються. Можливо, це було занадто різко.

— Ні, — каже він нарешті. — Я знав, що Калліасу потрібно зцілитися після смерті батьків. Він щойно закінчив оплакувати свого брата, як у нього забрали батьків. Я дав йому час, бо думав, що врешті-решт він звернеться до мене та інших своїх друзів за підтримкою. Але він так і не оговтався.

— У Калліаса був брат? — запитую я.

— Ти не пам'ятаєш смерть кронпринца?

Я хитаю головою.

— Ти, мабуть, була маленька, коли це сталося. Ксантос Махерас був братом Калліаса, старшим на два роки. Мені розповідали, що король наслідував свого брата, але я тоді його не знав.

— Що сталося з Ксантосом?

— Кажуть, нещасний випадок з каретою.

— Який жах.

Леандрос киває.

— Мій дядько привіз мене до палацу через кілька років, думаючи, що товариство хлопців його віку може допомогти. Я не був готовий до того, що він мені сподобається – це було дружбою за домовленістю, розумієш?

Я точно знаю це почуття.

— І тепер, коли батьки померли, — продовжує Леандрос, — Калліас нікому не довіряє. Окрім тебе, здається, — пауза. — Як він?

Я погладжую Леандроса по руці.

— Здається, з ним усе гаразд. Він страшенно зайнятий покладаючи все на свої плечі. Але ми з ним гарно розмовляємо.

— Я просто хвилююся, що він зовсім забув, як розважатися.

Розважатися.

Так, це саме те, що потрібно Калліасу. Хтось, хто нагадає йому, що таке веселощі.

— Ось ми й прийшли, — каже Леандрос, коли ми повертаємо в новий коридор. — Прямо. Не прогавиш.

— Дякую за допомогу. Я б ніколи не знайшла його самостійно.

— Будь ласка, — Леандрос забирає руку, і його погляд зупиняється на намисті на моєму горлі – всипаній рубінами троянді. — Гарне.

— Це подарунок від Калліаса.

— Поети кажуть, що доброчесна жінка дорожча за рубіни. Гадаю, король цінує тебе більше, ніж усі коштовні камені у світі разом узяті. Я знаю, що я цінував би, якби ти була моєю.

І він йде, зникаючи з поля зору.

Я дивлюся йому вслід, а всередині мене вирує своєрідна суміш емоцій.

Поети можуть говорити все, що їм заманеться. Цінність жінки визначається не тим, що у неї між ніг, а тим, що у неї в голові.

Але флірт Леандроса виходить за рамки улесливості. Можливо, він стане тим, кого я зможу використати в майбутньому, якщо мені потрібно буде змусити Калліаса ревнувати. Або, якщо вони колись були найкращими друзями, Леандрос знає більше за мене про інтереси та хобі Калліаса. Він може виявитися цінним джерелом інформації, якщо мені вдасться зачепити цю тему в невимушеній формі.

Коли я доходжу до кінця коридору, мене зупиняє чоловік у надто великих окулярах, туфлях на підборах, трико та чорній туніці. У руках він тримає ручку й пергамент.

— Пані, я можу вам допомогти? — запитує він. Він намагається не показувати, що дивиться через мене, але я це чітко бачу.

— Мене звати леді Алессандра Статос. Я сподівалася застати Його Величність у перерві між зустрічами.

Чоловік схиляється в поклоні.

— Я чув про ваш приїзд до двору, леді Статос. Я впевнений, що король був би радий дізнатися, що ви завітали, але боюся, що він до кінця дня буде на зустрічах.

— Вони міняють кімнати? Може, мені вдасться зловити його, коли він буде проходити повз...

Двері відчиняються, і з них виходить група чоловіків та жінок. Секретар хапає мене за руку, щоб відвести з дороги, щоб мене не задавили.

— Пробачте мені, міледі, — каже він, коли розлючена орда проходить повз. Він зникає в кімнаті, і я швидко йду за ним, перш ніж двері встигають зачинитися.

Кімната – це не стільки зала засідань, скільки актовa зала. Лави займають більшу частину простору. Біля протилежної стіни стоїть

трон та кілька менших стільців. Поки Калліас сидить на троні, члени ради займають сусідні місця.

Це кімната, де приймаються рішення, де орудує влада. Коли Калліас помре, я стану на чолі цієї кімнати й вирішуватиму долі інших.

Калліас помічає мене майже одразу. Він підводиться та пробирається повз секретаря, щоб дістатися до мене.

— Що ти тут робиш? — тихо запитує він.

— Влаштовую виставу, — відповідаю я. — Я сумую за своїм призначенням. Я думала викрасти тебе. Ми могли б покататися на конях по схилу гори.

— Звучить чудово, але, боюся, у нас заплановано ще багато зустрічей. Я не можу навіть прогулятися з тобою по кімнаті.

— О, — кажу нахнюпившись. — Ну, що це все було? — жестом показую на розлючених вельмож, які роздратовано пішли геть.

Калліас потирає скроню.

— Ще більше дворян, у яких наш бандит у масці забрав їхні коштовності.

— Ви послали патрулювання на дорогах?

— І навіть більше. Ми зробили все, що могли придумати. Леді Тасула особисто опитала купців, які живуть у районах, де відбулися ці крадіжки. Ніхто з них не виступить проти бандита. Він їхній герой. Вони не підуть проти нього. Однак я підозрюю, що ніхто з них не знає, хто він насправді. Ампеліос... опитав багатьох селян. Але ми не зловили жодного, хто б прийняв милостиню бандита. Якщо купці не співпрацюватимуть і не повідомлять нам, у кого з селян раптом з'явилося більше вільних монет, ми не зможемо дізнатися, хто отримує вкрадені монети. Ми намагалися інсценувати напади, щоб зловити його, але безрезультатно. Ми оголосили нагороду за його упіймання, але жодна душа не спокусилася на неї. Ця людина виставляє мене дурнем. Коли я дістануся до нього... — Калліас раптово обриває, згадавши, з ким розмовляє. — Вибач. Я дозволив своєму темпераменту взяти гору над собою. Ти не повинна бути тут, щоб розбиратися з цим.

Члени ради мовчать, підслуховуючи нашу розмову, навіть не намагаючись вдавати, що це не так. Лорд Васко дивиться між мною та Калліасом, чекаючи на мою реакцію.

— Ваша Величносте, у мене є ідея, як впоратися з бандитом, якщо ви захочете її вислухати. Оскільки ви так цінували мої поради щодо боротьби з повстанцями в Пегаї, я сподіваюся, що ви довіритесь мені настільки, що дозволите мені висловитися і з цього приводу, — квітчасті слова, звісно ж, більше для вух раді.

Калліас повільно кліпає.

— Будь ласка, продовжуйте.

— Якщо спроби затримати бандита виявилися безрезультатними, то, можливо, допоможе пастка для тих, кому він віддає крадене? Тоді можна було б знайти потрібних людей, яких можна було б допитати щодо особи злодія.

— Що б ви запропонували? — запитує Калліас.

— Розплавте кілька монет. Зробіть нову печатку, щоб запечатати їх, якусь, що лише трохи відрізняється від нинішньої печатки. Коли гроші будуть вкрадені та використані для купівлі речей на ринку, ви зможете заарештувати тих, хто їх матиме при собі.

У кімнаті панує тиша.

— Це... багато роботи для простого плану, — каже леді Терзі, казначейка королівства. Вона тримає перед собою велику бухгалтерську книгу. — Якщо щось піде не так, і ми втратимо ці гроші...

Калліас обертається й дивиться на жінку.

— Ми повинні втілити цей план у життя. Негайно. Це найкраща ідея, яка коли-небудь виходила з цієї кімнати. Якщо ніхто не має інших заперечень? — Його зуби стискаються, коли він ставить це питання. Я згадую, що до двадцяти одного року він не має права вирішального голосу. Він мусить покладатися на голоси ради.

Коли ніхто не відповідає, Калліас повторює наказ, а потім повертається до мене. Він потирає потилицю, повертаючи її, доки не почується слабкий хрускіт.

— Тепер, коли з цим розібрались, ти будеш вільний приєднатися до мене на балу Деметрію? — з надією запитую я.

— Вибач, люба. Я правлю шістьма різними королівствами. Завжди є що поговорити. Я не маю часу на вечірки, бали чи вистави. Я ледве встигаю поїсти й поспати.

Я наважуюся зробити крок ближче, і мене омиває аромат лаванди та м'яти.

— Просто пам'ятай, Калліасе. Якщо ми хочемо бути переконливими, нам потрібно мати вигляд пари, *що у періоді залицяння*. Такі пари щось *роблять*. Вони разом відвідують урочистості.

Він дивиться на мене ще мить.

— Я надішлю тобі більше подарунків.

Що? Це має мене заспокоїти? Чи зробити фасад більш переконливим?

— Епафрасе! — кричить Калліас.

Я підскакую, коли до мене підбігає секретар.

— Будь ласка, проведіть леді Статос із зали засідань.

Мене виводять без жодного слова.

Розділ 11

Я не можу вирішити, все добре пройшло чи ні.

З одного боку, я думаю, що справила враження на раду. З іншого, я не наблизилась до того, щоб Калліас проводив зі мною більше часу. Можливо, принаймні моя маленька частинка мудрості допоможе мені отримати запрошення на майбутні зустрічі?

Напевно, це занадто сподіватися на таке.

Втім, мені потрібно почекати й подивитися, що з цього вийде, і у мене є інші проблеми, з якими потрібно розібратися.

Після того як слуга всюди шукає Рубена, він нарешті направляє мене до однієї з більйардних кімнат палацу. Дами зазвичай не заходять до ігрових кімнат, але я не збираюся дозволити цьому зупинити мене.

Звісно, його супроводжують Леандрос та Петрос.

— Алессандро! — вигукує Леандрос. — Ти шукаєш мене вже двічі за день. Ти справді жахливо надокучлива.

— Я взагалі тебе не шукала. Нагадаю, що раніше я шукала короля. А зараз я прийшла до Рубена.

— Він зайнятий, міледі. Ти дійсно любиш націлюватися на недосяжне, чи не так?

— Зовсім ні, хоча, схоже, це і є твоя стратегія.

Петрос сміється, наносячи крейду на більйардний кий.

— Вона тебе підколола.

— Навіщо я тобі? — запитує Рубен, схилившись над столом, прикидаючи розмір кия та траєкторію його польоту.

— У мене є небажаний залицяльник, якого я хочу позбутися.

— Ой, — каже Петрос від імені Леандроса.

Я закочую очі.

— Я, звичайно, говорю про Майрона Каллігаріса.

— Я думав, що це Еліадес створює тобі проблеми, — каже Леандрос.

— Він теж. Власне, мій план має позбавити мене від них обох.

Рубен б'є по кию, і лунає серія клацань, коли інші кольорові кулі відскакують одна від одної.

— Я не та людина, до якої варто звертатися, — каже він, стоячи. — Якби я знав, як позбутися небажаної уваги, я б не був заручений з

Мелітою. Але мій батько пригрозив мені позбавленням спадщини, якщо я не виконаю його бажання.

— Просто розкажи королю про цих придурків, — каже мені Петрос.
— Погроза від наймогутнішої людини у світі обов'язково змусить їх відступити.

Я категорично не можу цього зробити. Якщо Калліас зіткнеться з Майроном, то Майрон буде розпускати язика.

— Я сподіваюся зробити це без участі Калліаса, — кажу я. — Мені не потрібно, щоб він бився в моїх битвах за мене.

— Хочеш, щоб я викликав його на дуель? — запитує Леандрос, нахилиючись над більярдним столом для своєї черги. — Цей Майрон не зможе шукати твоєї прихильності, якщо у нього в животі застрягне меч.

— Мені не потрібно, щоб ти теж втручався в мої битви, — кажу я.

— Тоді ти виклич його на дуель, — каже Леандрос з усмішкою в очах. Він піднімається зі свого ходу, і гра переходить до Петроса.

— Я б'юся своїм розумом. А не зброєю. Саме тому я тут. Мені потрібен Рубен, щоб допомогти мені втілити план у життя.

— Здається, ми щойно обговорили, наскільки жахливо мені вдається позбуватися небажаної уваги, — каже Рубен. — Єдине, що працює з Мелітою – це ховатися, як я зараз і роблю.

— А якщо я скажу тобі, що маю план, як звільнити тебе від Меліти?

Рубен випростується так швидко, що я чую, як у нього хрускає спина.

— Ти це серйозно?

— Цілком.

— Що тобі потрібно? Назви, і воно твоє, — він ледве може вимовити слова достатньо швидко.

Леандрос та Петрос припиняють грати, щоб прислухатися.

— По-перше, мені потрібно, щоб ти відповів на кілька запитань, можеш?

— Звичайно!

— Чого Меліта хоче найбільше?

— Вийти заміж за багатого та красивого чоловіка з вищим титулом, ніж у її батька, барона.

— Ось чому вона вхопила тебе за першої ж нагоди, — усвідомлюю я. — І чому вона кліпає віями на Орріна. У нього кращий титул, ніж у тебе.

— І він набагато симпатичніший, — безпорадно додає Петрос.

Рубен простягає руку та б'є його.

— Чому твій батько дозволив тобі одружитися з тою, хто нижча за тебе? — запитую я з цікавості.

— Він дружить з бароном. Вони говорили про об'єднання своїх родин ще до мого народження, — слова більше нагадують бурчання.

— Що ж, ми готові це зупинити. Все, що нам потрібно, — це влаштувати зустріч Орріна та Меліти, — кажу я.

— Як ти збираєшся з цим впоратися? — запитує Леандрос. — Еліадес закоханий у тебе, і я не розумію, як це допоможе тобі позбутися цього... Майрона, так?

— Так. Для цього мені знадобляться гроші.

Рубен притуляє більярдний кий до найближчої стіни.

— Ти справді можеш позбутися Меліти, не позбавивши мене спадщини?

Я киваю.

— Скільки тобі потрібно грошей?

Не кліпнувши оком, я кажу:

— П'ять тисяч некос.

Петрос свистить.

— Це більше, ніж мій батько заробляє за рік.

— Але не батько Рубена? — запитую я.

Рубену не треба довго роздумувати.

— Я дістану тобі гроші. Тільки скажи, що тобі ще потрібно.

— Запроси батька до палацу. Мені байдуже як, просто приведи його сюди. А ти тим часом грай ідеального нареченого, щоб ніхто нічого не запідозрив.

Петрос звертається до друга.

— У такому разі він приречений.

Наступного дня Калліас надсилає мені браслет, прикрашений чорними перлинами та чорними діамантами – справді винятковий дизайн, зважаючи на те, що Наксос знаходиться далеко від моря. У середу я отримую гребінець зі слонової кістки, всипаний блакитними діамантами, призначений для носіння в складній зачісці. У п'ятницю мені приносять смарагди, вирізані у формі листя, нанизані на намисто, яке закінчується великим топазом.

Кожен подарунок мені підносять, коли я перебуваю в оточенні людей. Усвідомлення того, що ці подарунки для їхнього схвалення, а не для мого, викликає в мені гостру гіркоту щоразу, коли черговий подарунок підносять слуги у руці одягненій в рукавичку.

Король має бути закоханий у мене. Він має дарувати мені подарунки, бо він зачарований мною.

А не тому, що він робить невдалі спроби переконати інших у нашій хитрості.

Він робить це неможливим.

Слуга знаходить мене в день балу Деметрію з листом у руках. Я ламаю яскраво-червону сургучеву печатку й читаю:

Моя люба Алессандро,

Сподіваюся, ви пробачите мою сміливість, але до мене дійшли чутки, що король не супроводжував вас під час вашої останньої прогулянки до маєтку Христакосів. Подейкують, що ви провели вечір з другом дитинства. Це дозволило мені сподіватися, що, можливо, ви розірвали стосунки з Його Величністю.

Ви, звичайно, знаєте про мої ділові поїздки...

Я переходжу до самого низу, щоб знайти підпис. Це від Орріна. Я навіть не помітила, що він поїхав з палацу.

Вони занадто довго тримали мене подалі від вас, але я думаю про вас щодня. Я сумую за вашими розмовами, за вашою посмішкою, за тим, як ви відводите погляд, коли ви вражені моєю щедрістю.

Коли я дивлюся на нічне небо, я перестаю бачити його красу. Все, про що я можу думати – це ви. Ваше соболіне волосся і те, як мені хочеться провести пальцями по його довжині. Ваші губи, стиглі, як вишні.

Описи окремих частин мого тіла тривають ще п'ять абзаців. Я переходжу до кінця.

Будь ласка, напишіть мені й скажіть, що ви скучили за мною так само сильно, як і я за вами.

*Ваш покірний слуга,
Оррін Галопас, граф Еліадес*

О, боги. Цей чоловік зовсім збожеволів. Я піднімаю очі від листа й з жахом помічаю, що слуга, який приніс його, все ще чекає біля дверей моїх покоїв.

— Прошу вибачення, міледі, але мілорд сподівався, що ви надішлете відповідь разом зі мною.

Я хочу виплеснути свою лють на слугу Орріна. Натомість я прочищаю голову, щоб мислити тверезо.

— Як довго лорда Еліадеса не буде в палаці?

— Гадаю, щонайменше тиждень, міледі.

— Добре, — я починаю зачиняти двері, а слуга кашляє.

— О, граф не отримає відповіді, — і я грюкаю дверима.

Цей лист – це можливість. Спосіб завершити решту наших планів.

На під'їзній доріжці вишикувалася невелика черга, але Майрон, Гестія, Рода і я недовго чекали, перш ніж нас привітали герцог та герцогиня.

Після представлення герцог заглядає за моє плече.

— Король не з вами?

— Калліас так хотів прийти, — кажу я, наважуючись називати короля на ім'я перед герцогом. Мені потрібно показати близькість між нами, адже Калліаса тут насправді немає. — На жаль, він важко працює, захищаючи наше королівство.

— Я тут, щоб супроводжувати леді Статос, — каже Майрон, трохи випереджаючи мене.

Очі герцога розширюються, коли він впізнає Майрона з п'єси. Деметрію озирається на мене.

— Ви знаєте цього джентльмена?

Я розумію по тону його голосу, що він має на увазі. *Ви охоче асоціюєте себе з цією людиною?*

Майрон мене знищує. І це лиш одна вилазка. Він б'є мене ліктем по ребрах.

— Майрон – друг дитинства, — мені фізично боляче вимовляти ці слова. — Він... досить чарівний.

— О, — каже герцог. — Що ж, насолоджуйтесь балом.

Я бачу, що Майрон хоче залишитися й поговорити з герцогом довше, але цього разу Рода проводить нас всередину.

Мій гнів миттєво випаровується, як тільки бачу бальну залу. Герцог та герцогиня називають свою маленьку доньку падаючою зіркою, що, як мені сказали, натякає на її неабиякий талант гри на фортепіано. Прикраси зроблені так, щоб відповідати їхній любові. Свічки розміщені в підставках з отворами, вирізаними у формі зірок, малюнки яких збільшуються та відображаються на стелі та стінах. Пучки квітів у жовто-блакитних тонах вкривають кожную поверхню у великому маєтку, а квіти нагадують згасаюче світло, що з'являється за падаючою зіркою. А сукня молодої леді конкурує з моєю власною, діамантами, вшитими в неї через кожні кілька дюймів. Довгий шлейф слідує за нею на десять футів, куди б вона не пішла, тому її важко не помітити в натовпі, оскільки гостям вечірки доводиться стежити за шифоном, що підмітає підлогу.

Як тільки Гестія, Рода та я оглядаємо визначні пам'ятки, моїх двох подруг швидко забирають чоловіки на танцмайданчик.

— «Він досить чарівний»? — повторює Майрон, коли ми залишаємося наодинці. — Ти мала б вихваляти мої чесноти перед герцогом.

— Те, що ти прийшов зі мною на бал, досить промовисто, Майроне. Не перестарайся. Ти себе згубиш, якщо будеш себе переоцінювати. Справжні чоловіки з характером не мусять так старатися.

— Обережно, Алессандро. Якщо ти не продаси мене усім достатньо, я можу почати вихваляти твої чесноти перед двором. Чи, радше, їхню відсутність, — він сміється з власного жарту.

Опанувавши себе, він втягує мене в танцювальний номер серед інших пар на паркеті.

— Думай про мене й мої методи, що хочеш, — каже він після одного повороту по танцювальній залі, — але мій план працює чудово. Я вже забезпечив собі кілька запрошень. Мені не потрібно, щоб ти мене запрошувала на інші заходи.

— Тоді я тобі більше не потрібна.

— Не будь смішною. Мій зв'язок з тобою – це те, що дає мені необхідну довіру. Ми будемо продовжувати регулярно спілкуватися.

— Довіру?

— Так, я шукаю чоловіків, які б інвестували в мій новий бізнес... ой!

Я випадково наступаю Майронові на ногу, настільки мене застали зненацька слова.

— Ти використовуєш мене, щоб *вкласти гроші в бізнес?*

Майрон веде мене в наступний танець, поводячись так, ніби між нами немає жодної суперечки.

— Звісно. Якщо ти пам'ятаєш, у мене досить великі борги. Мені потрібно з них вибратися. Я хочу купити кілька вітрильників, щоб відкрити торговельну лінію з королівством Естетія.

Я на мить втрачаю дар мови.

— Ти. *Ти* – людина, яка витрачає всі свої гроші на карти та кості – переконуєш придворних віддати тобі свої гроші, щоб ти міг відкрити торгівлю з королівством, яке наш Король Тіней планує *захопити*.

Майрон дивиться на мене зверху вниз.

— Я вмію змушувати інших давати мені гроші. Я вже зібрав досить багато. До того ж не схоже, що Естетія знає, що король планує їх завоювати.

Моє волосся мало б загорітися, настільки сильне тепло випромінює моє тіло.

— Ти заплямуєш моє добре ім'я, коли вкрадеш всі ці гроші, щоб сплатити свої борги.

— Ні, я не використаю їх для сплати боргів. Я збираюся купити торгові кораблі. А потім, з прибутків мого нового бізнесу, я почну виплачувати свої борги.

Наш другий спільний танець закінчується, оркестр починає третю пісню, але я відходжу від Мирона.

— Алессандро, я не казав, що ти можеш перестати танцювати зі мною.

— Ні, ми не можемо танцювати три пісні поспіль.

Він посміхається.

— Ти належиш мені. Ти будеш робити все, що я скажу.

— Якщо ми станцюємо ще один танець, то ти можеш розповісти всьому світові про мою таємницю, бо про мене підуть чутки, і король припинить наші залицяння. Три танці поспіль – це не що інше, як оголошення про заручини. Тоді ти не матимеш від мене нічого, — це слова відчаю, але Майрон мусить зрозуміти.

Він зітхає.

— О, дуже добре. Я піду шукати іншого партнера, але ти не смій зникати з вечірки, — і, слава богам, він залишає мене.

Решту пісні я збираю себе до купи. Я залицяюся до короля. Дуже скоро я позбудуся Майрона. Все піде за планом. Ніхто мене не обдурить.

Ще кілька разів затамувавши подих, я вирішую врятувати те, що зможу, і насолоджуватися вечіркою.

Я стою біля стіни та думаю, як би повернути увагу якогось чоловіка, щоб він запросив мене на танець. Я знаходжу одного, високого незнайомця з волоссям темно-рудого відтінку, з засмаглим обличчям та м'язистим тілом, що ледь-ледь видно крізь добре підігнане офіційне вбрання. Він ввічливо киває мені та йде далі.

Хоч і дещо роздратована відмовою, я не втрачаю самовладання та намагаюся зловити на собі чийсь погляд. Знаходжу широкоплечого блондина з гарними вусами та сором'язливо посміхаюся до нього. Він захоплено відповідає на привітання й відвертається від мене.

Що за чортівня?

— Жоден чоловік тут не запросить вас на танець, — каже жіночий голос з-за моєї спини.

Я обертаюся та бачу власницю – леді Зервас, її сиве волосся ідеальними кільцями спадає на плечі. Вона ховає рот за кремовим віялом, а очі не видають її виразу.

— До вас залицяється король, — пояснює вона. — Ніхто інший не наважиться наблизитися до вас, окрім вашого... друга.

Оррін теж наважився, але, мабуть, у нього немає почуття самозбереження. Він надто зайнятий тим, що рятує кошенят від утоплення.

— Якщо дозволите, я дам вам пораду, — каже пані Зервас, але вона не ставить це як запитання. Вона говорить прямо. — Відмовте королю у своїх прихильностях. Ви будете тільки нещасливі, якщо продовжите ці залицяння. У кращому випадку він завжди триматиме вас на відстані витягнутої руки, боячись доторкнутися до вас.

— А в гіршому випадку? — запитую я.

— Це залежить від того, чого ви боїтеся більше. Або він помре й залишить вас в цьому світі, або одружиться з іншою, і ви будете змушена дивитися, як він буде щасливий з кимось іншим.

— Такі похмурі варіанти.

— Я випробувала усі три на собі.

— І що було гірше? Бачити його з іншою жінкою чи знати, що він мертвий?

Вона клацає віялом, стискаючи рота у жорстку лінію.

— Перше, люба. Безумовно, перше.

Вона відвертається від мене, підхоплює спідниці в одну руку та йде геть.

Яка жахлива жінка.

Мої очі вихоплюють кольорову пляму в кімнаті. Рубен танцює зі своєю нареченою, його губи ледь приховують гримасу, коли вона про

щось базікає. Коли вони повертаються, вона бачить мене та притягує Рубена ближче, перекидаючи волосся через плече.

Мені все одно треба поговорити з Рубеном, а образа Меліти – лише приємний бонус. Вона занадто довго залишалася безкарною.

Я підходжу до пари, чекаю, поки вони дійдуть до краю танцмайданчика, перш ніж поплескати Рубена по плечу. Він зупиняється, і його очі спалахують полегшенням, коли він бачить мене.

— Можна мені втрутитися? — запитую я. — Ви скоро вийдете заміж за цього чоловіка, леді Ксенакіс. Неспортивно з вашого боку тримати його при собі до того часу. І, звичайно, ви не відмовите майбутній королеві?

Перш ніж вона встигає вимовити слово, Рубен виривається з лап Меліти й закручує мене в танці.

— Ти богиня, — каже він мені на вухо. — Ти врятувала мене.

— Вважай це взаємним порятунком. Ніхто не буде танцювати зі мною. Вони всі бояться гніву короля.

— А я ні. І зараз мені надто нудно, щоб перейматися гнівом Меліти. Або мого батька. Нам треба втекти.

Я пустотливо посміхаюся.

— І що саме робити?

— Я мав би сказати щось непристойне, але мені, чесно кажучи, байдуже, якщо це допоможе мені втекти від цієї жінки. До речі, гроші, які ти просила, лежать у мене в кімнатах у палаці. Я можу віддати їх тобі, як тільки ми повернемося.

— Це чудово! І у мене є дещо, що може нам допомогти. Еліадес надіслав мені любовного листа. Тепер ми можемо імітувати його почерк. Все, що мені потрібно – це роздобути його печатку, щоб засвідчити справжність листа, який ми надішлемо Меліти. Мені сказали, що Оррін повернеться до палацу трохи більше, ніж за тиждень. Без сумніву, печатка у нього з собою, тож нам доведеться дочекатися його повернення, щоб викрасти її. Ти маєш вісточку від батька?

— Ще ні. Він має звичку відкладати читання моїх листів, але приїде, коли прочитає. Я сказав йому, що зняв з рахунку п'ять тисяч некос. Це приведе його сюди в найкоротші терміни.

— І що ти маєш намір сказати йому, коли він приїде в люті? — я кладу голову на плече Рубена, щойно помічаю, як Меліта дивиться на нас обох.

— Що я купую щось ефектне для Меліти, звісно. Але мені потрібно було щось вражаюче, щоб спонукати його до подорожі до палацу. Коли він приїде, думаю, я зможу утримати його тут, поки Оррін не повернеться з відрядження.

— Добре. Треба бути обережними. Час – це все.

Інша пара підпливає до нас збоку. Це Петрос, він танцює з новим чоловіком, якого я не впізнаю.

— Ти що, заграєш з дамою короля?

— Я просто намагаюся втекти від своєї, — каже Рубен.

— Алессандра була у тебе вже два танці. Якщо станцюєте третій, люди почнуть говорити. Давай поміняємося.

Раптом мене зтягують в обійми Петроса, а Рубен опиняється в обіймах партнера Петроса.

— Привіт, — ніяково каже Рубен.

— Ти б краще танцював з чоловіком чи з Мелітою? — запитує Петрос, віддаляючись від них.

Останнє, що я бачу, як Рубен захоплено танцює зі старим партнером Петроса.

І тут мій погляд зупиняється на Петросі. Я сміюся з усього цього обміну, сп'яніла від того, що забрала партнера Меліти, запаморочена від полегшення, що є чоловіки, які все ще хочуть танцювати зі мною. Сп'яніла від думки, що Майрон скоро зникне з поля зору.

Петрос засипає мене розповідями про свої нещодавні пригоди. Лорд Осіас та лорд Баніс, вочевидь, побилися через нього. Цього вечора вони обидва лікують легкі рани, тож йому довелося знайти собі інших партнерів для розваг.

Після двох танців Петрос крутить, відправляючи в обійми іншого чоловіка.

— Леандрозе, — кажу я. — Де ти був?

— Важливі люди ніколи не приходять вчасно на заходи, але, здається, я пропустив багато цікавого.

— Ні, — кажу я. — Ти якраз вчасно.

Через його плече я бачу, як Петрос шукає собі даму для танцю. Тим часом Рубен буквально йде від Меліти, намагаючись перегнати її. Гадаю, моя порада зіграти ідеального нареченого була занадто складною для нього.

Леандрос – більше, ніж просто вправний танцюрист, він відриває мене від підлоги й кружляє в повітрі. Коли я відчуваю його руки в моїх, відчуваю, як він обіймає мене, коли ми проходимо кроками танцю, я не можу не загадуватися над питанням, чи зможу я коли-небудь відчути Калліаса в такий спосіб.

Розділ 12

Коли ми повертаємося з балу, вже глибока ніч, і ми з Рубеном обмінюємо гроші на листи в моїх кімнатах. Петрос з нами, наполягаючи на тому, що не може пропустити веселощів. А ще він заявляє, що чудово підробляє почерки.

Ми з Рубеном дивимося через його плече, коли він закінчує листа.

Люба Меліто,

Я надто довго спостерігав за вами здалеку. Я більше не можу тримати почуття в собі. Ваша краса подібна до сонячного світла. Мені майже боляче дивитися на вас, і ви робите так, що я не можу дивитися ні на кого іншого.

Будь ласка, я мушу поговорити з вами наодинці. Ви приймете мене у своїх кімнатах о дев'ятій годині вечора ___ числа? Чи привітаєте мене поцілунком, щоб я знав, чи палають ваші почуття до мене так само яскраво, як і мої до вас?

*Ваш покірний слуга,
Оррін Галопас, граф Еліадес*

Ми порівнюємо його почерк із запискою, яку Оррін надіслав мені. Петросу вдалося ідеально відтворити форму літер Орріна. Ніхто не помітить різниці. Малоймовірно, що записка потрапить до рук когось, окрім Меліти, але краще перестрахуватися, ніж потім шкодувати. Якщо наш план врятувати Рубена від цього шлюбу спрацює, він має бути бездоганним.

— Що тепер? — запитує Рубен.

— Тепер все, що залишилося, — кажу я, — це дочекатися, коли Оррін повернеться до палацу. Коли він повернеться, ми додамо дату до листа, а потім я запечатаю його печаткою Орріна. Потім ти маєш

підкинути цього листа Меліті так, щоб вона не помітила, як ти його передаєш.

— Але як ти отримаєш його печатку?

Петрос підводиться зі стільця й розгинає спину.

— Він закоханий у неї, дурню. Як, по-твоєму, вона отримає доступ до його покоїв та отримає його печатку? Вона його обдурить.

Рубен обіймає мене, притискаючи до свого яскравого червоно-жовто-брокадрового жилета.

— Ти справді найкраща, Алессандро. Якщо це спрацює, я завдячую тобі життям.

— Не драматизуй, — каже Петрос.

— Чи хотів би ти жити з Мелітою? — Рубен кидає виклик.

— Справедливе зауваження. Так, ти зобов'язаний їй життям. А я візьму п'ятдесят некос, які ти обіцяв за використання моєї майстерності підроблення почерку.

— Коли я тобі це обіцяв?

Я залишаю їх грайливо сперечатися, мої спідниці важко обтяжені конвертом з грошима.

Я проводжу ранок за межами палацу, виконуючи кілька необхідних доручень. Я розподіляю гроші Рубена обережно, мудро, і коли повертаюся до палацу, на моєму обличчі сяє широка та щира посмішка.

Аж поки не зустрічаю лорда Ікароса Васко по дорозі до своєї кімнати.

— А, леді Статос, саме вас я шукав.

— Усе гаразд? — запитую я.

— Звісно. Чому все не повинно бути гаразд?

— Тому, що голова королівської ради розшукує мене. Під час нашої останньої розмови ви мені практично погрожували.

Васко схиляє голову набік.

— Ми з вами дуже по-різному пам'ятаємо цю розмову.

Я ввічливо посміхаюся, але мої зуби скрегочуть за губами.

— Ні, я лише хотів запитати, як просуваються ваші залицяння до короля. Калліас такий замкнутий. Молодий король не скаже про це ні слова.

— І я теж.

Васко киває сам собі, ніби очікуючи на таку відповідь.

— Цікаво, чи не тому, що залицяння не відбувається взагалі?

Я кліпаю.

— Перепрошую?

— Він надсилає вам подарунки, і ви насолоджуєтеся компанією один одного під час їжі, але що ще? Наскільки мені відомо, більше ви не проводите разом жодного часу. Він не супроводжує вас на жодних заходах. Він хоч раз вас поцілував?

Я підходжу до нього.

— Це не ваша справа. І ви прекрасно знаєте, наскільки зайнятий король. Він не ходить зі мною на заходи, бо зустрічається з вами та радою.

— Звичайно, я точно знаю, як Калліас проводить свій час. Але у нього є рада, яка має подбати про все, поки він не досягне повноліття. Зараз ідеальна можливість покластися на нас, щоб ми керували королівством, поки він проводить час з такою прекрасною молодою леді, як ви.

Я не можу придумати, що сказати чоловікові у відповідь.

— Або ж, звичайно, залицяння не є справжнім. У такому разі рада почне влаштовувати зустрічі з королем для інших дам, і ми не матимемо від вас ніякої користі.

І з цим Васко йде.

Я ненавиджу, коли останнє слово в розмові залишається не за мною. Абсолютно ненавиджу це. Найгірше те, що рада не купилася на наші хитрощі. А якщо немає ніяких хитрощів, то Калліасу немає потреби тримати мене поруч. Як мені тоді завоювати його по-справжньому?

У своїх кімнатах я дозволяю погрозам Васко крутитись у моїй голові.

— Алессандро.

Я підстрибую на метр у повітря. Яким чином люди продовжують потрапляти до моїх кімнат?

— Батько.

Він схищує руки на грудях.

— Я думав, що, можливо, мої листи губляться на шляху до тебе, але, схоже, ти отримувеш свою пошту без жодних проблем, — його очі вказують на гору запрошень, які я вже відкрила та прочитала. Серед них і любовний лист Орріна. Рубен повернув його мені, бо він не знадобився після того, як Петрос підробив його. Я неприязно суплюсь.

— Я саме збиралась тобі написати.

— Безперечно, — каже він із сарказмом. — Тебе захопив палац. Оздобленням. Увагою. Ти забула, навіщо ти тут.

У скронях стукає головний біль, а в куточках зору з'являються червоні плями.

— Я зосередилась на тому, щоб завоювати прихильність короля, тому не мала часу написати тобі. Справи просуваються чудово. Якби мені було що тобі сказати, я б тобі сказала.

Він ходить туди-сюди перед моєю шафою.

— Чудово, чи не так? Тоді, можливо, ти скажеш мені, чому до мене дійшли чутки, що король ніколи не супроводжує тебе на заходах за межами палацу? Насправді я чув, що ти постійно перебуваєш в компанії того хлопчика Каллігаріса.

Я не можу зосередити погляд на батькові, бо моє око починає смикатися.

— Запевняю тебе, у мене все під контролем. Не треба хвилюватися. Я тримаю короля там, де мені потрібно. І Майрон більше не буде проблемою. Насправді як тільки я з ним поговорю, він покине палац. Назавжди.

Обличчя батька змінюється. Спочатку я не можу його прочитати. Потім мене охоплює жах. На його обличчі *жаль*.

— Алессандро, любя, ти зробила все, що могла. Але настає час, коли ми мусимо визнати, що зазнали поразки. Ти добре попрацювала в палаці, але король явно не хоче тебе. Але не хвилюйся. Нас не зруйновано. У мене є плани.

Мої пальці повільно стискаються в кулаки по боках.

— Що ти *зробив*?

— Я звернувся до лорда Еліадеса. Ні, не дивись на мене так. Він багатий, і він дасть мені гарний викуп за твою руку.

— Він граф!

— Я граф.

— Ти вважав його неприйнятним для Хрисанти, але прийнятним для мене?

Він витримує паузу, перш ніж сказати:

— У тебе інші обставини.

Тому, що вона його улюблениця, а я ні.

— Річ у тому, щоб підвищити мій статус! Навіщо ти намагаєшся зробити мене графінею, коли я намагаюся стати королевою?

Батько сумно хитає головою.

— Я пишаюся тим, що ти намагаєшся, але це важливий урок – навчитися розпізнавати, коли тебе перемогли.

Я знаю, як розпізнати, коли мене перемогли, і я ще навіть не починала.

— Ти побачиш причину, — додає він. — Коли матимеш час з усім змиритися. А тепер дозволь мені відвести тебе додому.

Я дивлюся в стелю, збираючись з думками та заспокоюючи свій тон.

— Дозволь мені все пояснити, батьку. Я не худоба, яку можна продати, і ти не можеш примусити мене до шлюбу, якого я не хочу. Не тоді, коли сам король дбає про мій комфорт.

Батько стискає губи.

— Ти вийдеш заміж за Еліадеса або будеш позбавлена спадщини.

— Тоді позбав мене спадщини! Король надсилає мені дорогі подарунки. У мене багато грошей, і я живу в палаці. Ти нічим не можеш мені загрозувати. Ти більше не корисний, батьку. Ти привіз мене до палацу, і тепер я впораюсь сама. Насправді як тільки я завоюю прихильність короля, я подбаю про те, щоб ти не побачив *жодного пенні з моєї скарбниці*.

У кімнаті стає тихо, і батько якусь секунду дивиться на мене з тривогою.

— Охолонь трохи, перш ніж вдаватися до драматизму, Алессандро. Я зв'яжусь з тобою пізніше.

Він виходить з кімнати, але його кроки невпевнені.

Наступного ранку, ще до того, як зійшло сонце, – задовго до того, як мають прийти слуги, – я входжу до кімнат Майрона. Він не потурбувався про те, щоб замкнути двері, тож я відчиняю одні двері за іншими, поки не знаходжу спальню. Вона повністю ідентична моїй кімнаті, але Майрон не завдавав собі клопоту прикрасити її на власний смак.

Я ковзаю до ліжка в капцях та дозволяю своєму погляду охопити сплячого Майрона. Такий вразливий. Якби я хотіла його вбити, то могла б зробити це зараз.

Але те, що я зробила з Майроном, набагато солодше, ніж дозволити йому легко відбутися смертю.

Я простягаю руку в рукавичці вниз та щосили натискаю на кінчик його носа.

Майрон глибоко вдихає та одним рухом сідає, його очі розширюються, поки він не розуміє, що це я в кімнаті. Він стирає сон з очей.

— Якщо ти тут, бо змінила свою думку про природу наших стосунків, то, боюся, ти мені більше не потрібна, — каже Майрон після довгого позіхання. — А тепер, будь ласка, йди, щоб я міг знову заснути.

Він знову вмощується у свої ковдри.

Цього разу я даю йому ляпаса.

Це привертає його увагу.

— Якого біса? — запитує він. — Тобі нагадати...?

Я тримаю папір перед його носом.

— Ти негайно покинеш палац. Як тільки я вийду за ці двері, ти збереш свої речі й підеш, щоб ніколи не повернутися. Я більше ніколи не хочу бачити твого обличчя й чути твоє ім'я.

— Що це? — Він тягнеться до записки, але я відсмикую її назад, щоб у нього не виникло думки знищити її.

— Це борговий контракт.

Мирон розгублено чухає носа.

— Я викупила усі твої борги, — кажу просто. — В клубі. У людей, яким ти винен гроші. Усі. Тепер ти винен мені п'ять тисяч некос.

Все його тіло абсолютно нерухоме.

— Нічого сказати? — запитую я. — Дозволь мені пояснити, якщо ти не розумієш. *Ти належиш мені*. Один твій невірний крок, і я відправлю тебе до в'язниці для боржників за неспроможність сплатити твої значні борги. Як гадаєш, скільки часу знадобиться твоєму братові, щоб витягнути тебе звідти? Або ж... ти думаєш, що він взагалі потурбується про це?

Я спостерігаю за кожним рухом горла Майрона, коли він ковтає, насолоджуючись кожною секундою його нового страждання.

— Ти повернеш усі гроші, які взяв у шляхтичів, і припиниш стверджувати, що маєш зі мною якийсь зв'язок. Якщо ти хоча б дихнеш у тому напрямку, який мені не сподобається, я зроблю так, що ти ніколи не побачиш виходу з тюремної камери.

Я простягаю руку вперед та глузливо плескаю його по щоці.

— Хороший хлопчина. А тепер забирайся геть.

— Ти брешеш, — каже він, коли я тягнуся до дверей, щоб піти.

— Хіба? Тобі не знадобиться багато часу, щоб переконатися в цьому. Але не барися. До обіду ти повинен зникнути.

Моя посмішка сяє, коли я виходжу з його кімнати. Я маю владу лише над одним чоловіком, і все ж її сила омиває мене п'янкими хвилями жару. Коли я стану королевою, чи буду відчувати це в тисячу разів більше, знаючи, що буду керувати десятками тисяч?

З передчуттям перемоги я вирушаю на пошуки Калліаса. Ще тільки ранок. Чи не занадто рано для зустрічей? Після розмови з кількома слугами мені нарешті повідомляють, що король снідає в бібліотеці.

Чому він не запросив мене?

Я дізнаюся чому, щойно слуга впускає мене до кімнати. Калліас завалений кореспонденцією. Серед незліченних паперів та письмового приладдя, здається, я бачу миску з круто звареними яйцями, а на книжці поруч лежить половина тосту догори дном. Підозрюю, що він використовує її як преспап'є.

— Зараз ти виглядаєш не дуже велично, — кажу я.

Король Тіней відривається від листа, який пише.

— Радий тебе бачити, Алессандро. Таке відчуття, що минула ціла вічність.

— Це тому, що так і є.

Він злегка здригається.

— Сподіваюся, ти сама бачиш, що у мене були поважні причини для моєї відсутності, — він дико жестикулює на пергамент, в якому потопає. Вихор тіней повторює його рухи.

— У нас проблема, — кажу я без жодних передмов.

— З тобою все гаразд? — запитує він, піднімаючи очі й швидко оглядаючи мене.

— До мене прийшов Ікарос Васко. Він запитував, чи справжні наші залицяння. Він нас підозрює. Мій батько навіть з'явився в палаці, щоб забрати мене додому, бо був переконаний, що мені не вдалося *тебе* *завоювати*.

Калліас нарешті відкладає ручку.

— Як це можливо? — Потім вираз роздратування перетинає його обличчя. — Це через те, що ти проводиш час з тим хлопцем Каллігарісом? Чорт забирай, Алессандро, ти не повинна була...

— Це через *тебе*, — кажу я, наважуючись перебити його.

Він стоїть та стискає руки перед собою, його тіні темніють до опівнічних вусиків.

— Я нічого не зробив, окрім того, що показав свою зацікавленість тобою. Ти сидиш поруч зі мною під час трапез. Я надсилаю тобі подарунки.

Я чекаю, що він продовжить, але розумію, що йому більше нічого сказати.

— Ти вже майже не їси з нами за одним столом. Так, ти надсилаєш мені подарунки, але ніколи не супроводжуєш мене на заходах за межами палацу. Твоє нехтування мною дається взнаки. Майрон почав цим користуватися, але я покінчила з ним. Тобі треба робити більше, тим більше, що ми не можемо поводитися, як звичайна пара.

— Що ти маєш на увазі?

— Такі пари шепочуть одне одному на вухо солодкі слова. Вони сміються, коли знаходяться близько один до одного, розділяючи дихання. Нормальні пари не можуть відірвати руки одне від одного.

— Ми не можемо цього робити, — каже він, його слова обрізані.

— Ми не мусимо цього робити. Я не це мала на увазі. Чорт забирай! Ти хочеш продати наші залицяння? Тоді *залицяйся до мене*, Калліасе. Бери мене на прогулянки за межі палацу. Проводь зі мною час поза трапезами. Доставляй свої подарунки мені особисто. Поводься, як закоханий.

Він довго дивиться на мене, сподіваюся, уважно обмірковуючи мої слова.

— Ні, — повільно каже він. — Ні, — цього разу твердіше, ніби переконуючи самого себе. Він озирається на гору паперів. — Я не маю на це часу.

Зручний привід. Що його стримує?

— Я б запросив тебе приєднатися до мене, — каже він, — але, як бачиш, за столом немає місця. Побачимось... коли побачимось.

Він клацає пальцями в бік дверей – мовчазна відмова.

Я цілком усвідомлюю, що виглядаю як дитина, коли повертаюся до своїх кімнат. Але поруч немає нікого, хто міг би це побачити, тож я даю собі волю.

Коли я чую, що попереду хтось завертає за ріг, я випрямляюся й дозволяю капцям нормально ступати. Я роблю все можливе, щоб утримати своє роздратування на порушника на відстані. Так, це *мій коридор*.

— Вам два листи, міледі, — з поклоном каже слуга, простягаючи в мій бік срібну тацю. Я забираю конверти, перш ніж зникнути у своїй кімнаті.

Перший – від моєї сестри. Я цілу хвилину дивлюся на її ідеальний почерк, перш ніж вирішую, що, мабуть, варто прочитати листа, перш ніж кинути його у вогнище.

Люба сестро,

Сподіваюся, що цей лист застане тебе у доброму здоров'ї. Придворне життя таїть у собі багато

спокус, але я вірю, що ти залишаєшся покайною та цнотливою.

Ми з герцогом чудово проводимо час разом. Його здоров'я, на жаль, погіршується, тому наші дні здебільшого складаються з того, що я читаю вголос найвидатніші поетичні твори.

Я пробігаю очима ще кілька абзаців жахливо нудних занять з герцогом та різних подарунків, які він їй дарує: «Десять карет! Що я буду робити з такою кількістю?».

А потім, в істинній манері Хрисанти, кілька важливих рядків, похованих в кінці її листа:

Сьогодні до маєтку приходив констебль та розпитував, що мені відомо про твої стосунки з Гектором Галанісом три роки тому. Звичайно, всі питання здалися мені дивними, але в самому кінці барон Дрівас зажадав дізнатися, чи не вважаю я, що ти могла мати відношення до його зникнення.

Не бійся. Хоча я й сказала їм, що ти підлабузниця і, безсумнівно, спала з цим чоловіком, ти ніколи не зробила б чогось настільки жахливого, як допомога в розлуці шляхетної людини з його родиною.

Такий дивний обмін, тобі не здається?

Сподіваюся, тобі сподобається решта перебування в палаці, і я сподіваюся, що ти знайшла друзів, які гарно вплинуть на тебе.

*Твоя любляча сестра,
Хрисанта.*

Я занадто довго дивлюся на свої руки, перш ніж усвідомлюю, що впустила листа. Я навіть не знаю, з чого почати обробку різних рівнів невмілості та недбалості моєї сестри.

Я не знала, що їй відомо про мої нічні зв'язки, а тепер барон знає, що я спала з його сином. Так само як і констебль, який, очевидно, має його підтримку. Скільки ще допитів вони планують провести, перш ніж прийдуть допитати мене особисто?

І скільки часу пройде, перш ніж чутка про мої нічні розваги дійде до палацу та назавжди зруйнує мої стосунки з королем?

Я вихоплюю лист та рву його на нечитабельні шматки, перш ніж кинути в полум'я.

Я хочу вирвати жмені волосся Хрисанти з її голови. Вона завжди все у мене забирала. Але як вона примудрилася забрати ще й це?

Лише після кількох хвилин ходіння по кімнаті я згадую, що прийшов другий лист. Невже це може бути ще більш погана новина? З жахом зриваю печатку та розгортаю пергамент.

Люба Алессандро,

Вибач за зухвалість, але я не можу не помітити, якою нещасною ти виглядаєш у зв'язку з останніми подіями. Я подумав, що міг би зробити щось, щоб підняти тобі настрій. Цікаво, чи не бажася ти іншої розваги? Дозволь запросити тебе кудись на вечір? Скажімо, завтра о восьмій вечора? Обіцяю, ти не пошкодуєш.

*Твій слуга,
Леандрос Васко*

Можливо, це саме та можливість, яка мені потрібна. Я давно хотіла розпитати Леандроса про короля. Мені потрібно більше інформації, щоб зробити Калліаса моїм, а що може бути кращим способом отримати його, ніж розпитати людину, яка була найкращим другом Калліаса?

Не кажучи вже про те, що Леандрос мене обожнює. Я заслуговую на те, щоб мене обожнювали хоча б один вечір, чи не так? Особливо, коли Калліас не зволить приділити мені час.

Трохи поміркувавши, я відповідаю.

Дорогий Леандросе,

Я була б рада приєднатися до тебе.

*З повагою,
Алессандра Статос*

Розділ 13

Я з огидою дивлюся на смуги темної бавовни в простягнутих руках Леандроса.

— Ти хочеш, щоб я це вдягла? — запитую я.

Леандрос посміхається з місця, де він стоїть у проході до моєї кімнати.

— Я запланував для нас вечір, але ти не можеш піти в такому вигляді.

— Що не так з моїм виглядом?

Сьогодні я дуже ретельно вдягалася. Моя сукня світло-фіолетового кольору щільно облягає ноги. Ніякої метушні чи спідничок не видно. Ніколи не відчувала себе більш комфортно. Вбрання, звісно, було обрано тому, що воно пасує до нової шалі, яку мені подарував Калліас. Зроблена з лавандового атласу, шаль має плетені китиці, що звисають з кінців, всипані аметистами. Я подумала, що, можливо, це роздратує його, якщо він коли-небудь дізнається, що я носила її, розважаючи іншого чоловіка.

Щоправда, той інший чоловік зараз одягнений, як слуга. У бавовняних штанах, потертих черевиках та поношеній білій сорочці він виглядає так, ніби готовий залізти під міст, щоб переночувати.

— Ти виглядаєш багатою та чарівною, — каже Леандрос. — Це не підходить для того, куди ми сьогодні прямуємо.

Я відчуваю, як моє обличчя кривиться у неприємній гримасі, але мені байдуже.

— Куди ти мене ведеш?

— Це сюрприз.

Я все ще не тягнуся до одягу.

— Слухай, ти можеш або лягти сьогодні спати раніше, або зробити щось трохи небезпечно й дуже веселе.

Він тицяє мені в руки одяг і штовхає мене до моєї спальні.

Коли я виходжу, то дивлюся на себе зверху вниз.

На мені біла блузка з вільними рукавами, зібраними на зап'ястях. Чорна спідниця щільно облягає мої груди та поперек, а потім вільно спадає на ноги. Це просто, нудно, по-селянськи.

Леандрос стає позаду мене й розпускає моє бездоганне волосся.

— Стій!

Занадто пізно. Пасма падають на обличчя вільними хвилями.

— У моєї покоївки пішла година на цю зачіску.

— І вона була чудовою, — каже Леандрос. Щось у злісному блиску його очей зупиняє мене від надмірного протесту.

Це буде пригода, навіть якщо я буду погано вдягнена. І Леандрос буде приділяти мені увагу всю ніч. Як я йому сказала, це те, що я хотіла від Калліаса. І мати ще одного чоловіка, який змагатиметься за мою увагу – того, хто не шантажуватиме мене, – надто гарна можливість, щоб її втратити.

Це дріб'язково, я знаю. Але я хочу покарати Калліаса. І мені потрібно відволіктися – хоча б на одну ніч – від барона й констебля, які налаштовані знищити мене.

— Ходімо звідси, поки мене ніхто не побачив, — бурмочу я.

Усміхаючись, Леандрос веде мене коридором, перш ніж ми повертаємо до сходів для слуг та спускаємося вниз.

Позаду палацу двоє коней осідлані й готові для нас, хлопчик зі стайні тримає їх за повіді. Леандрос кидає хлопчикові монету, а потім нахилиється до мене й складає долоні разом.

— Що ти робиш?

— Допмагаю тобі сісти на коня, — зрозумівши мою розгубленість, він додає: — Ти не можеш їздити в дамському сідлі. Селянські дівчата так не їздять.

— Я не селянка!

— Сьогодні так, а тепер зроби крок вперед.

І тоді я розумію, що переді мною стоїть вибір. Або я роблю це, або ні. Але більше ніяких криків через те, що я жінка. Я пішла з Леандросом не тому, що хотіла, щоб зі мною поводитися як з леді. Леді не проводять час наодинці з чоловіками, які не є їхніми родичами. Вони не заграють з колишнім найкращим другом короля, щоб отримати більше інформації про те, як спокусити цього короля.

Я ступаю на його долоні й перекидаю одну ногу через коня. Тканина моєї спідниці піднімається по ногах, і Леандрос допомагає поправити її, розташовуючи матеріал так, щоб все було прикрито.

Але коли він це робить, палець торкається моєї голої литки.

Я затамовую подих. Мене вже кілька тижнів ніхто не торкався. Це довше, ніж за останні роки.

— Вибач мені, — каже він. — Я не хотів...

— Не треба, — кажу я. — Веди. Я готова до обіцяної розваги.

Леандрос стрибає на власного коня.

— Тоді поїхали.

Ми їдемо вимощеними каменем провулками, повз ліхтарі зі свічками, кінь Леандроса випереджає мого. Ми спускаємося вуличками з гори, шар за шаром минаючи тихі квартали, занедбані корчми і навіть будинок розпусти.

На вулицях небагато людей, але ще не так пізно вночі, щоб вже було занадто темно, щоб торговці могли продавати свої товари. Частина мене почуввається дедалі винуватішою чим далі ми від'їжджаємо від палацу, наче я відмовляюся від усієї своєї мети. Але це не так. Мені потрібна нічна прогулянка. Втеча. І сьогоднішня ніч не позбавлена мети.

— Розкажи мені, — кажу я, коли коні повертають на іншу дорогу. — Яким ти був у молодості?

— Невігласом. Надійним. Безтурботним.

— Більш безтурботним, ніж зараз?

Він посміхається, його зуби виблискують у місячному світлі.

— Набагато більше.

— Ти дружив з майбутнім королем. Які витівки ви вдвох затівали?

— Сподіваюся, це питання – вдалий перехід, який приховує той факт, що я жадаю інформації про Калліаса.

Він на мить замислюється.

— Одного разу ми наловили жаб з озера й поклали їх у ліжко його виховательки.

— Я впевнена, що вона це заслужила.

— У неї був страшенно стоїчний голос, і Калліас замислився, чи може він зробити щось, щоб змінити тон.

Я сміюся.

— А ти так хотів йому допомогти.

— Певний час він був моїм єдиним другом. Ми так багато робили разом. Фехтували. Їздили верхи. Грали в ігри. Калліас любить змагання. Він любить перемагати. А який чоловік цього не любить?

— А хто взагалі цього не любить? — Я виправляю його.

— Ти любиш конкуренцію, Алессандро?

— Звісно.

— Чудово. Тепер я ще більше переконаний, що тобі сподобається сьогоднішня розвага.

Ми зупиняємося біля непримітної будівлі з прямими стінами й тихою темрявою. Леандрос прив'язує коней до найближчого стовпа. Я боюся, що їх там може не бути, коли ми повернемося, але я не збираюся дозволити цьому зіпсувати вечір.

Якось Леандрос знаходить сходи. Гадаю, щоб знайти їх, треба знати, де шукати. Він бере мене за руку й веде вниз, доки ми не опиняємося в темряві, нічого не бачачи.

— Маю тобі сказати, що я розповіла своїм покоївкам, з ким я сьогодні зустрічаюсь. Якщо я не повернуся, вони дізнаються, що ти мене вбив.

Я чую його посмішку в темряві.

— Ти не помреш від моєї руки. Ще трохи.

Скрип петель та потік повітря, ми входимо через двері підвалу. Самотній ліхтар розсіює мерехтіння світла по коридору. Здалеку я чую низький гуркіт того, що може бути криком.

Коли ми проходимо новим коридором, Леандрос каже:

— Що б ти не робила, весь час будь поруч зі мною.

Ми завертаємо за ріг, спускаємося меншими сходами, а потім нарешті – нарешті – занурюємося у дверний отвір, що розливається світлом, шумом та запахом елю.

— Бокс? — кажу я, коли бачу сцену перед собою.

Попереду кімната плавно спускається донизу, відкриваючи нам вид на сцену посередині: двоє чоловіків стоять обличчям один до одного, підстрибуючи на носках босих ніг, рукави засукані до ліктів, піт стікає по обличчях.

Монети переходять з рук в руки, дівчата ходять з кухлями на тацях, чоловіки та жінки кричать до суперників, освистують та підбадьорюють.

— Давай підійдемо ближче, — каже Леандрос, підводячи мене до порожнього столика. Ми сідаємо, і до нас підходить дівчина, одягнена, так само як і я, і запитує, чи не хочемо ми чогось поїсти або випити.

— Мені ель, — каже Леандрос, не дивлячись на мене.

— Мені теж, — Чому б і ні? Те, що мені подобаються вишукані вина, не означає, що я не можу час від часу куштувати щось простіше.

Ми повертаємо голови до сцени вниз, якраз вчасно, щоб побачити, як більший суперник б'є меншого в підборіддя злісним аперкотом. Той, у кого влучили, відлітає назад, падаючи на дерев'яну підлогу з гучним ударом. Натовп вибухає сумішшю вигуків та стогонів.

Барменша повертається з нашими напоями, ставить по одному перед кожним із нас. Леандрос підносить кухоль до губ, випиваючи половину вмісту одним махом.

Аби не бути перевершеною, я підношу до губ власну чашку, намагаючись не відчувати смаку вульгарної рідини, що тече по горлу. Гіркий та розбавлений, він огидний, але залишає тепло в моєму животі. Я випиваю всю чашку, перш ніж поставити її назад на стіл.

— Я знав, що ти оціниш це місце, — каже Леандрос. — Ти добре граєш поважну доньку аристократа, але під твоєю шкірою ховається дівчинка, яка хоче розважитися.

Моя посмішка не вимушена.

— Як часто ти тут буваєш?

— Недостатньо часто. Мій дядько багато від мене очікує. Якби він дізнався, що я тут... — він здригається.

Я не по-жіночому буркаю.

— Сьогодні ніяких розмов про обов'язки. Відповідальність — ось чому Калліас стверджує, що не може проводити зі мною час. Повна нісенітниця. Якщо хтось і може щось зробити, то це король. Якщо він хоче менш напружений графік, він повинен ним керувати.

— Якщо хтось і може витягнути його зі шкаралупи, то це ти. Дай йому час. А якщо він ніколи не повернеться, завжди є я.

Чашка Леандроса теж спорожніла, і він піднімає два пальці до барменші. Ще один особливо гучний вигук лунає з натовпу, коли брутальний суперник стикається з іншим супротивником.

— Я повинна вийти заміж за багатого чоловіка, — кажу я. — Мій батько жадібний, і він не дозволить мені мати щось менше. — О, зачекайте. Ні, мабуть, це вже неправда, чи не так? Посеред усього того, що зараз не йде мені на користь, я забула про те, що мій батько та його становище більше не проблема.

— На щастя для тебе, я огидно багатий, — каже Леандрос.

— І тебе влаштовує бути втішним призом?

— До цього звикаєш, коли живеш у палаці з королем.

Я складаю руки.

— У мене склалося враження, що король не виявляв інтересу до жодної дами до мого приїзду у двір.

— Він не мусить. Вони все ще хочуть його, і їм доведеться погодитися на мене. Але я впевнений, що у тебе не буде такої проблеми.

Переді мною ставлять другий келих елю. На смак він краще, ніж перший.

— Він не порушить своїх правил, — кажу я. — Навіть заради мене, — ель, мабуть, трохи розв'язує мені язик, але мене це не надто хвилює.

— Не торкатись одне одного – це проблема?

Я ховаю обличчя за склом.

— Жінки мають потреби, так само як і чоловіки.

Леандро шкіриться й піднімає чашку.

— Можливо, йому лише потрібно, щоб ти зробила перший крок.

— І опинитись на шибениці? Я так не думаю.

— Тоді тобі доведеться знайти когось іншого, щоб задовольнити ці потреби. Принаймні, поки що.

— Тобі б це сподобалося, чи не так?

— Я людина приземлених інтересів. Пиво. Спорт. Секс. Мені більше нічого не потрібно.

— Не уявляю, чому в тебе ще немає власної жінки.

— Все свідчить про протилежне, — каже він, похитуючи кухлем у мій бік.

Смачна хмарність заповнює мій розум, і я ловлю себе на тому, що пропоную Леандросу більше посмішок, ніж зазвичай.

— Ти хочеш мене напоїти? — запитую я.

— Навіть якби я і хотів, то не для того, щоб скористатися перевагами. Тільки, щоб допомогти тобі краще провести час. А тепер ходімо!

Він підводиться зі свого місця й хапає мене за руку. Я піднімаю свою чашку, щоб допити решту вмісту, але бачу, що вона вже порожня. Як це могло статися?

Мої ноги лише трохи хитаються, коли ми з Леандром прошовхуємося в натовп, що кружляє навколо нових претендентів. Нам вдається протиснутися вперед. Здоровань досі залишається непереможеним.

— Спостерігати – це лише половина задоволення! — каже Леандрос, перекикуючи крики в кімнаті, щоб я його почула. — Перемога – це справжній спорт.

По зовнішньому колу бігає хлопчик, не старший дванадцяти років, несучи перед собою великий кубок.

— Робіть свої ставки тут! Десять за одного на нашого нового претендента!

До кола глядачів увійшов менший за розміром чоловік з кривим носом. Роздягнувшись до сорочки, він розмахує руками й підстрибує з ноги на ногу.

Леандрос простягає записку.

— Ставлю десять некос на те, що переможе здоровань.

— Не дуже спортивно з вашого боку, сер, — каже хлопчик у відповідь, бере гроші й кладе їх у стаканчик.

— Я ставлю на перемогу.

— А як щодо дружини? Ви будете робити ставку? Будьте спортивними й вболівайте за маленького чоловічка! Він ще може нас здивувати!

Я уважно оглядаю обох претендентів, стежу за їхніми рухами. Той, що з кривим носом, набагато менший, але він свіжіший, тоді як здоровань вже витратив багато енергії. Проте більший чоловік виглядає так, ніби міг би підняти Кривоносого й зігнути його навпіл без особливих зусиль.

Я вже збирався відмовитися від ставки, як раптом щось помічаю.

Здоровань простягає руки перед собою, але, роблячи це, злегка здригається, а потім потирає рукою правий бік.

Забиті ребра, швидше за все. Хоча він виграє матчі, він отримав кілька ударів. Вони його виснажують.

— Чому ні? — кажу я нарешті. — Скажімо... — я роблю ціле шоу з того, як нишпорю по кишнях. — Двадцять п'ять некос за маленького чоловічка?

— Чудова ставка, міс! — каже хлопець, жадібно вириваючи гроші з моїх пальців, а потім швидко тікає, ніби боїться, що я передумаю.

— Це було нерозумно, — каже Леандрос. — Ти ж знаєш, що хлопчиків дають лише крихти з того, що господар виграє на ставках.

— Я зробила це не з милосердя до хлопчика. Я маю намір перемогти.

Його насмішка переходить у сміх.

— Я не хочу, щоб ти була кислою до кінця ночі. Будеш звинувачувати мене у втраті всіх своїх грошей.

Я закочую очі, і ми повертаємося до перегляду матчу. Учасники стають до лінії, накресленої на підлозі, і чекають, поки посередник лясне долонею по землі, перш ніж вони кинуться один на одного.

Кривоносий швидко схоплюється на ноги, посилаючи в здорованя удари, перш ніж вискочити за межі досяжності. Здоровань уважно спостерігає за ним, не зводячи очей з його витягнутих кулаків. Після ухилення він виносить вперед лівий кулак і влучає прямо в груди меншого чоловіка. Той відлітає на кілька футів назад, але не втрачає рівноваги.

Кривоносий згинає шию вбік, а потім кидається вперед, замахаючись кулаком в обличчя здорованя. Більший чоловік підходить ближче та б'є Кривоносого в живіт.

Він падає прямо переді мною.

Зал шаленіє. Лунають крики «Понтін, Понтін, Понтін», і я припускаю, що це, мабуть, здоровань.

— Вставай! — благають кілька голосів, намагаючись підбадьорити юнака, який лежить на землі та ледве дихає.

— Наступного разу пощастить, — каже мені Леандрос, знизуючи плечима.

Але це ще не кінець. Я роблю крок уперед, хапаю Кривоносого за спітнілу руку й смикаю його на ноги. Він притуляється до мене, коли величезний ковток повітря нарешті зі свистом проходить через його легені.

— А тепер слухай, — кажу я низьким гарчанням. — Я поставила на тебе великі гроші, і ти ж не дозволиш мені їх втратити?

— Він занадто сильний, міс, — каже чоловік з нерівним диханням.

— У нього щонайменше одне ребро зламане з правого боку. Перестань цілитися в обличчя і бий нижче. Зламай. Його. Кістки, — не кажучи більше ні слова, я стаю позаду нього і штовхаю назад у бійку.

Леандрос морщить ніс.

— Ти пахнеш спітнілим чоловіком.

— Ніби ти можеш відчутися щось, окрім смороду елю, що стоїть у мене з рота.

— Якби я був досить близько, щоб відчутися запах твого дихання, але...

Бій продовжується, але Леандрос не закінчує свою фразу. Ні, бо маленький суперник робить фінт у бік Понтіна, б'є лівим кулаком у голову, а потім одразу ж завдає потужного удару в ребра.

З рота Понтіна летить слина, але Кривоносий на цьому не зупиняється. Шквалом швидких ударів він б'є Понтіна так безжально, як пекар замішує тісто.

За лічені секунди більший чоловік падає.

Він не піднімається.

Натовп замовкає.

Я піднімаю спідницю, переступаючи через здорованя, і піднімаю кулак мого маленького суперника в повітря. І тут здійснюється вибуховий шум, мої вуха лускають від його сили.

Банкноти й монети швидко переходять з рук в руки, і переможець нахилиється, щоб лишити в мене на щоці кривавий поцілунок.

Я надто кайфую від перемоги, щоб перейматися цим.

Задоволена, я повертаюся на своє місце, а хлопчик з кубком повертається, розмахуючи переді мною величезною пачкою банкнот.

— Двісті п'ятдесят некос, міс. Чудова ставка. Але чи не хотіли б ви поставити на наступний матч? Нікому не везе лише раз у грі. У вас природжений талант! Що скажете, якщо я залишу їх для вас і знову поставлю на вашого переможця?

— Може, наступного разу, — кажу я, забираю свої гроші й ховаю їх подалі.

Я не можу стримати самовдоволеної посмішки, коли повертаюся до Леандроса.

— Що ти йому сказала? — запитує він, ошелешено дивлячись на свого чемпіона, який нерухомо лежить на підлозі.

— Йому потрібна була лише прихильність жінки, щоб знайти в собі мужність перемогти в бою.

Медіатор свистком втихомирює кімнату.

— Хто буде битися з нашим новим чемпіоном? Хто готовий заробити трохи грошей на рингу?

Я тягнуся до руки Леандроса, щоб підняти її в повітря, але він вихоплює її назад.

— Я цілком задоволений тим, що просто дивлюся.

Я хихикаю, ель все ще робить чудеса з моєю головою, поки ми спостерігаємо, як новий учасник входить у коло.

Хоча я більше не ставлю гроші, ми з Леандросом робимо власні приватні ставки на те, хто переможе.

Після ще трьох матчів Леандрос остаточно втрачає гордість.

— Ніхто не вгадує стільки разів поспіль!

— Це не везіння, — кажу я. — Це ретельне спостереження.

Незважаючи на те, що я виграла кожне приватне парі між нами, Леандрос все ще сумнівається. Гадаю, мені доведеться продовжувати йому це доводити.

Але підлога починає розчищатися, чоловіки в колі розходяться, обливаючи потом тих, хто не встигає зійти з дороги.

— Ніч ще тільки починається. Матчі вже закінчилися? — питаю я.

Леандрос хитає головою, з'являється нова посмішка.

— Лише чоловічі поєдинки.

— Чоловічі? — повторюю.

Шваброю протирають підлогу, потім посипають якимось порошком у зоні, призначеній для учасників. Крейдою, я думаю.

Потім на ринг виходить жінка. Вона одягнена просто, але скандально, зі спідницями до середини стегна, що тримаються на мотузках.

Це для того, щоб вона могла боротися, я розумію.

Вона дуже вражаюча, вся з м'язами та жіночою грацією. З круглими щоками, маленькими очима та витонченим носом, ніхто б ніколи не здогадався, як вона проводить ночі. Вона зібрала волосся з обличчя, щільно притиснувши його до шкіри голови.

Її обличчя – суцільна діловитість, жодної усмішки.

— Хто змагатиметься з учорашньою чемпіонкою, Гадюкою! — запитує посередник, ходячи по колу, щоб оглянути натовп, який чомусь збільшився вдвічі. Ззаду мене штовхається тіло, і я штовхаю його стегнами у відповідь.

— Чому жінки виходять останніми? — запитую я.

— Тому, що на них набагато цікавіше дивитися, — відповідає Леандрос.

— Без сумніву, це якось пов'язано з тим, що натовп отримує чудовий огляд їхніх ніг?

Леандрос нічого не відповідає, підтверджуючи мої підозри.

Нарешті в накреслене коло виходить жінка. Вона масивніша за Гадюку, має більше вигинів, але по тому, як повільно вона рухається, я розумію, що вона не переможе.

— Гадюка її переможе, — кажу я Леандросу.

— Я приймаю ставку.

Він програє.

За лічені секунди.

Гадюка цілком заслужила своє ім'я. Її удари наносяться швидко, один за одним, і більша жінка не має жодного шансу відбитися від них. Їй не варто було дозволяти суперниці наносити удари першою.

Гадюка стикається з другою супротивницею.

Третьою.

Барменша приносить ще елю, і я втрачаю лік тому, скільки ще напоїв я беру у неї.

Є речі, про які я маю запитати Леандроса. Питання про Калліаса і про те, чи були у нього коханки в минулому. Я маю дізнатися... дещо. Щось, що допоможе моїй репутації, я думаю?

Але я не можу точно пригадати, і зараз мені на все це начхати. Я отримую надто багато задоволення, спостерігаючи за Гадюкою.

І я помічаю, що кожного разу, коли вона збирається нанести удар, вона злегка стискає щелепу. Її рухи досить передбачувані. Вона любить починати вище, наносячи удари в обличчя, щоб дезорієнтувати своїх опонентів, а потім опускається нижче, до живота, і вибиває з них дух.

— Хто наступний! — запитує медіатор. — Хто зустрінеться з нашою чемпіонкою і отримає частку від прибутку будинку, якщо переможе?

Як щодо вас?

Він виділяє молоду мініатюрну дівчину на початку кола. Вона люто хитає головою.

— Вас? — Він підходить до іншої дівчини, міцнішої, більш підготовленої до бою, але вона теж відмовляється.

Може, це через ель. Або кайф від усіх моїх попередніх перемог. Можливо, це моє глибинне бажання бути визнаною світом.

— Я буду змагатися! — кажу я.

Леандрос втягує шию, на його обличчі з'являється вираз розгубленості, наче хтось, можливо, сказав це замість мене.

— Чудово! У нас є претендентка! Крок вперед, юна міс!

Я переставляю ноги, але Леандрос стискає мою руку лещатами.

— Що ти робиш?

— Змагаюсь.

— Ти не можеш цього зробити. Король відірве мені голову.

Я нахиляюся вперед.

— Добре, що ми ніколи не скажемо йому про це.

— Алессандро! Ти ж леді!

— Не сьогодні, — нагадую я йому й відсмикую руку, перш ніж ступити в коло.

Я дивлюся вниз на свої важкі спідниці, але втрачаю рівновагу. На щастя, я встигаю зловити себе, перш ніж впасти.

— У когось є краватка, яку можна позичити?

Щонайменше п'ятеро чоловіків зривають з себе пов'язки, краватки, реміні та інші предмети, щоб віддати.

Я беру ремінь та використовую його, щоб підняти спідниці вгору над ногами, а потім застібаю його ззаду.

Звучать кілька свистків схвалення.

Я рада, що Леандрос дав мені одягнути ганчір'я сьогодні ввечері. Не хотілося б зіпсувати одну з моїх власних суконь.

— Як ви себе називаєте, пані? — запитує мене медіатор.

Я думаю сказати своє справжнє ім'я, але мені більше подобається ідея чогось веселішого, наприклад, Гадюка.

На думку спадає образ Калліаса, ролі, якої я так палко прагну.

— Називайте мене Королевою Тіней.

Посередник вигукує назву, щоб натовп почув. Хлопчик з кубком оббігає навколо, а джентльмени та леді роблять свої ставки.

— Підійдіть до центру, дами.

Я не зводжу очей з її підборіддя.

Так, їх два. А коли вона тільки починала битись, у неї було хоч одне?

— Бийтесь, — каже медіатор, ляскаючи долонею по землі.

Гадюка одразу ж б'є високо в обличчя, як я й знала, що вона це зробить. Я присідаю навпочіпки і з усієї сили б'ю кулаком в середину її живота.

Вона відкидається назад, її руки тягнуться до того місця, де я її вдарила. Натовп шаленіє, а моя рука пульсує. Я знаю достатньо, щоб тримати великий палець над кулаком, але моя шкіра та кісточки пальців не звикли до такого контакту.

Гадюка оговтується за мить, струшуючи руками, наче намагається відігнати біль. Вона відскакує до мене, і я не зводжу очей з її обличчя.

Її щелепа стискається, лівий кулак висувається вперед. Я відходжу вбік, намагаючись вдарити її в обличчя, але вона блокує рукою, схожою на сталь, і цей рух викликає поштовх по моїй руці.

Після цього вона б'є мене кулаком в обличчя.

Я не встигаю вчасно ухилитися.

Її кулак потрапляє мені під око, і від сили удару моя шия згинається назад.

Сила тяжіння підхоплює мене, тягне до землі. Звідти, де я приземляюся, я бачу ряди й ряди вдягнутих у штани ніг. Вони крутяться. Ні, вся кімната крутиться. Я відчуваю, як рідина стікає по моєму обличчю. Кров? Сльози? Слина? Десь далеко, здається, я чую голос Леандроса.

Потім все занурюється в темряву.

Розділ 14

— Дурне, дурне дівчисько, — повторює Леандрос, коли ми рановранці прибуваємо до замку. Відтоді, як я прийшла до тям, він тільки й робив, що запихав мені в горло хліб та воду. Я ніби протверезіла, але ліва сторона мого обличчя відчувається так, ніби хтось кинув туди цеглину. Подарунок від Гадюки.

Ми йдемо мертвим коридором, слуги та персонал давно вже розійшлися по своїх ліжках.

— Тоді це здавалося гарною ідеєю, — кажу я.

— Наступного разу не пий так багато.

— Цей селянський ель оманливо потужний.

— Будь-який ель є потужним, коли випиваєш шість кухлів.

Я здригаюся, обережно торкаючись області навколо ока.

— Не можу повірити, що я пошкодила свою найкращу рису обличчя, — я не знаю, що робити з синцем під оком. Мабуть, доведеться творити диво з пудрою для обличчя, щоб замаскувати його.

Ми підходимо до моїх дверей, і Леандрос стишує голос, зустрічаючись зі мною поглядом.

— Всі твої риси найкращі. Жодна інша жінка не може з тобою зрівнятися.

Він нахилиється вперед, цілуючи чорну пляму навколо мого ока. Коли він відступає назад, то дивиться на мої губи.

Це була неймовірна ніч. Таку я ще довго не забуду. А Леандрос гарний. Занадто гарний, навіть для нього самого.

Я запускаю руку в його золотисто-каштанове волосся, ковзаю пальцями по потилиці, збираючись притягнути його до себе.

Але потім я зупиняюсь.

Я тут, щоб добиватися короля. А не його друга дитинства.

Але чи дізнається він про один поцілунок?

Це був би не один поцілунок. Я не сумніваюся, що Леандрос фантастично цілується, і незабаром я б затягнула його до себе в кімнату.

Я хочу королівство, чи валятися в простирадлах? Прийняти це рішення не повинно бути так важко. Але минули тижні після мого останнього роману.

Зітхнувши, я відпускаю руку.

— Добраніч, Леандросе. Дякую за цей вечір. Я його не забуду.

На його губах з'являється сумна посмішка, але, як завжди будучи джентльменом, він киває і йде коридором подалі від мене.

Я вже шкодую про своє рішення, бо залишаюся на самоті та в холоді в порожньому коридорі, але передумувати вже запізно.

Я дістаю ключ з пачки банкнот у кишені й впускаю себе в кімнату.

Спочатку я роззуваюся, вивертаю кишені на стіл.

Потім я підіймаю голову.

Калліас у кімнаті.

Він сидить на моєму ліжку, схрестивши перед собою ноги. Рукава сорочки розстебнуті, але він все ще в рукавичках. На ньому немає жилета чи піджака, але видно невелику ділянку верхньої частини грудей без краватки чи застебнутого верхнього гудзика.

Хоча він виглядає розслабленим, він у повній бойовій готовності.

— Ти добре провела вечір? — запитує він, не дивлячись на мене, і в його голосі немає жодного натяку на його настрій.

— Так.

— Здається, Леандрос теж. Чому ти не поцілувала його на ніч?

Він підслуховував. Мусив. О, я ніколи не була більш вдячна за свою сміливість відмовити Леандросу.

— Леді ніколи не цілується після першого побачення.

— То ти цього хотіла? — Тепер його очі піднімаються вгору. Вони звужуються на моєму синяку під оком, наче стріла, що націлилася в ціль. Він підводиться й підходить до мене. — Що сталося? Це Леандрос...?

— Звісно, ні.

Він підносить руку до мого обличчя, і я застигаю на місці. Один палець у рукавичці простягається вперед і коротко торкається шкіри під моїм оком. Шкіра гладенька й холодна.

Рука Калліаса стискається в кулак і лягає на бік.

— Він взяв мене на бокс.

— Бокс?

— Він водив мене дивитися матчі. Після того, як я виграла кілька ставок поспіль на те, хто з гравців переможе іншого, я вирішила спробувати свої сили.

Калліас виглядає так, ніби хтось щойно поставив йому запитання, на яке неможливо дати відповідь.

— Чому? Якого біса ти це зробила? Тебе ж побили!

Я вирівнююсь.

— Ну, так. Але до цього часу я чудово проводила час.

З вуст короля виривається зтяжний сміх, і я бачу, що він не дуже добрий.

— Чому ти тут? — Я огризаюся.

— Я скасував свої вечірні зустрічі, — каже він. — Я думав зробити тобі сюрприз, запросивши тебе кудись сьогодні ввечері. Але тебе ніде не було. Я вирішив дочекатися тебе.

— Скільки годин ти просидів на моєму ліжку?

Він сердито проводить пальцями по волоссю.

— Чому ти провела вечір з Леандром?

— Яка різниця, з ким я провела вечір? Він добрий, веселий і *має час для мене*.

Калліас на мить замовкає, ймовірно, намагаючись придумати наступний аргумент. Я не даю йому шансу.

— Я погодилась на твій план, — кажу я. — Я граю роль твоєї поклонниці. Але знаєш, що ще входило в цю угоду, Калліасе? Дружба. Ти обіцяв, що я знайду в тобі друга. Ти не дотримав слова. Мені довелося шукати дружбу деінде.

— У тебе є Рода та Гестія, — каже він.

— Рода та Гестія не запрошуватимуть мене танцювати на вечірках. Ти знаєш, що жоден чоловік не підійде до мене? Я – поза зоною досяжності. Я наче підхопила чуму.

Він мовчить.

— Леандрос та його друзі – єдині, хто ставиться до мене як до людини, а не як до майбутньої королеви. Знаєш, чому вони мені співпереживають? Чому вони зі мною подружилися? Тому, що вони теж знають, як це, коли ти називаєш їх друзями, а потім відштовхуєш. Можливо, я *мала* спокусу поцілувати Леандроса. Може, мені самотньо. Ти ж знаєш, як це!

Калліас відсахується, наче я дала йому ляпаса.

Мені не шкода. Анітрохи.

— Я не лялька, яку ти можеш одягнути й залишити в спокої, поки не будеш готовий зі мною гратися, Калліасе. Я особистість. І якщо ти не можеш це поважати, я зберу свої речі й поїду завтра.

О, я дуже сподіваюся, що це говорить не останній кухоль еля. Звичайно, це мій здоровий глузд, який знає, що Калліас не повірить у мій блеф. Що він вибачиться й благатиме мене залишитися. Що він зміниться й почне приділяти мені увагу.

Або, можливо, я не все одно не змогла б стриматись, п'яна чи ні. Калліас розлютив мене так, як ніхто й ніколи не розлючував. Навіть мій батько.

Затамувавши подих, я чекаю, що він скаже.

Тіні короля спалахують, наче полум'я, що охоплює все його тіло. Він розвертається, не озираючись, і йде геть, танучи крізь стіну з суцільного каменю.

О, Боже.

Що я наробила?

Я падаю в ліжку. Незважаючи на те, що все йде жахливо неправильно, я не можу нічого вдіяти, щоб не втратити себе від виснаження. Бокс у поєднанні з пізньою годиною практично затягує мою свідомість у небуття.

Але перед тим, як я засинаю, шкіра біля мого почорнілого ока теплішає. Не від болю. Не від пам'яті про поцілунок, притиснутий там.

А від привида руки в рукавичці.

Голову починає пульсувати, щойно я прокидаюся. Це чудове поєднання завеликої кількості елю та поганого нічного сну.

І на додачу до цього, все розпалося.

Що мені залишається, як не виконати свою погрозу й наказати слугам почати пакувати мої речі? Слова обпікають мені горло, поки я віддаю накази, і я огризаюся на двох різних лакеїв, які рухаються надто повільно, на мою думку.

За мить я розумію, що ця робота займе кілька годин. Мені немає сенсу чекати, поки вони закінчать.

Я повинна намагатися жити як зазвичай.

Рода та Гестія ведуть розмову, поки я дивлюся на порожній стілець на чолі довгого столу у великій залі. Калліаса там немає.

Чи побачу я його знову перед від'їздом?

І якого біса я чекаю, поки мені спакують речі перед від'їздом? Вони все одно прибудуть до маєтку мого батька, незалежно від того, супроводжуватиму я їх чи ні.

Взагалі-то, гадаю, я не повернуся до маєтку Масіс. Як я можу після того, як наполягала, що мені не потрібен батько?

І, чесно кажучи, я б не хотіла бачити його обличчя занадто скоро. Ні, я піду в готель. Побуду на самоті деякий час, поки не зможу все переосмислити.

Цей стілець залишається порожнім протягом усього обіду. Звичайно, він не хоче мене бачити.

Я втратила його. Я втратила трон, корону, захоплення королівства, силу бути королевою.

Я не поспішаю повертатися до своїх кімнат після того, як провела день у вітальні за шиттям. Ніби якийсь геніальний план, як усе врятувати, прийде мені в голову, варто лише мати достатньо часу.

Що мені робити? Невже я дозволю собі втратити все?

По-перше, я, мабуть, повинна подивитися на своє око, щоб переконатися, що пудра для обличчя все ще робить свою роботу, приховуючи мій синець. Тоді я не знаю, що буде далі.

Якщо в моїй кімнаті все спаковано, я піду. Якщо ні, то затримаюсь ще трохи.

Я заходжу всередину, боячись, що не почую тупоту ніг. Вони, мабуть, вже закінчили! Але, проходячи кімнатами, мене чекає несподіванка.

Ніби я ніколи нічого не просила. Кімната прибрана. Ліжко застелене. Меблі витерті від пилу. Але шафа все ще повна моїх речей. А на туалетному столику – вся моя косметика.

Нічого не упаковано.

Ці ліниві, жахливі слуги. Я виходжу назад у коридор, прагнучи знайти когось, на кого можна було б накричати, і тут мене миттєво

зупиняє слуга.

— Міледі, — каже він, перш ніж я встигаю вимовити слово. — Король вимагає вашої присутності. Чи не хотіли б ви піти за мною?

Так, мене це дуже хвилює. Калліас ще щось скаже про вчорашню прогулянку? Він хоче публічно вигнати мене з палацу? Вигнати за те, що я пішла на прогулянку з його колишнім другом?

Але якщо є хоча б шанс, що він захоче забути суперечку й повернути все на круги своя, я мушу ним скористатися. Я ж можу спокусити короля, навіть якщо бачу його лише пів години два-три рази на день? Я можу пережити відвідування вечірок, де жоден чоловік не заговорить зі мною. Це лише на деякий час. Поки я не одружуся з королем, а потім не вб'ю його. Тоді я зможу мати стільки чоловічого товариства, скільки захочу.

Але, чорт забирай, чому Калліас має все так до біса ускладнювати?

Слуга веде мене на другий поверх, виводячи через чорний хід палацу. Він зупиняється перед простою каретою й відчиняє переді мною дверцята.

Всередині я бачу обриси чорних штанів та вишуканих туфель.

Калліас?

Він особисто проведе мене з палацу? Навіщо?

З усіх сил намагаючись зберегти гідність, я заходжу в карету й сідаю навпроти короля.

Двері за мною зачиняються, і Калліас рапірою, що лежить на сидінні поруч, двічі стукає по даху вагона.

Після ляскання віжок та трясучих рухів коней ми рушаємо.

Тіні танцюють на подушках навколо його ніг та плечей. Він одягнений у бавовняну білу сорочку. Ні піджака, ні жилета. Хоча він одягнув рукавички. Штани сьогодні дуже прості. Взуття те саме, але я підозрюю, що це тому, що у нього ніякого більше немає.

По його обличчю я бачу, що він чекає, коли я поставлю йому запитання. *Чому ми тут? Куди ти мене везеш? Ти все ще сердишся?*

Але я не даю йому задоволення.

Я задираю носа й дивлюся у вікно, спостерігаючи за краєвидами, що пропливають повз мене. Дивитись особливо нема на що. Будинки, кам'яні вулиці та звичайні люди, які займаються своїми повсякденними справами.

Але тут карета повертає, і мене підкидає зі свого місця прямо на коліна Калліаса.

Відчуття таке, ніби дим від багаття проходить над моїми кінцівками, а мій ніс вдихає його лавандово-м'ятний мускусний запах. Але я не відчуваю обрисів Калліаса на своєму тілі.

Коли я розплющую очі, то розумію, що не приземлилась на нього.

Я пройшла через нього.

Я всередині нього.

Я стою на колінах на сидінні, яке він займає, він та його тіні поглинають мене.

— Ааа!

Я штовхаю себе назад, боячись, що він якось прилипне до мене. Що мене захопить тінь, що я назавжди залишуся в темряві.

Відчуття диму вщухає, коли карета різко зупиняється. Мені доводиться міцніше впитатися ногами, щоб знову не перекинутися вперед і не впасти на короля.

Але потім я розумію...

Я доторкнулася до нього.

Я порушила закон.

Він і так на мене розсердився.

Що він тепер робитиме?

Я піднімаю голову й бачу, що Калліас все ще цілий та неушкоджений. Я не розкидала його, якось перекинувши у вируючу, безтілесну масу.

Його обличчя все ще кам'яне, незважаючи на те, що воно не таке вже й тверде.

— Все гаразд, пане? — озивається водій.

Очі Калліаса не відриваються від моїх.

— Ми в порядку. Їдемо далі.

— Так, Ваша Величносте.

Я розумію, що ми йдемо в гору. А не спускаємося. Ось чому я падаю зі свого місця, чому мені здається, що ось-ось знову втрачу рівновагу.

І тепер я боюся, що король везе мене кудись, щоб убити.

Чи можу я втекти? Вистрибнути з карети й зникнути, перш ніж він встигне за мною? Що тоді зі мною станеться?

Я повинна спробувати. Треба щось придумати.

— Ти справжній? — запитую я, і слова зриваються з моїх вуст, перш ніж я встигаю їх стримати.

— Цілком справжній, — каже він у відповідь.

— Але ти не твердий. Ти... весь із тіней. Я зробила тобі боляче? Тому ти не хочеш, щоб до тебе торкалися? Ти збираєшся мене вбити? — Запитання посипалися, кожне з них починалося до того, як попереднє закінчувалось.

Він стискає руків'я своєї рапіри. Сподіваюсь, щоб хоч щось зробити, а не тому, що збирається її використати.

— Ні, — каже він нарешті. — На всі питання.

Моє серце трохи заспокоюється. У нього справді немає причин брехати мені. Якби він збрався мене вбити, то, гадаю, просто покінчив би з цим.

— Як так сталося, що ти можеш доторкнутися до цього меча, але не до мене?

Може його не можуть торкнутися живі істоти? Це справді дуже ускладнило б укладення шлюбу. Але ж я відчула тиск його рукавички на мою щоку.

За мить тіні зникають. Залишається лише Калліас. Справжній, людина. Матеріальний. Досяжний на дотик.

Гарний.

Ще одна мить – і його знову оточує тінь.

— Я можу вмикати й вимикати цю здатність, — каже він. — Я можу змусити свої пальці затвердіти, щоб взяти щось, тоді як решта мене залишається нематеріальною.

— Але навіщо закон? — запитую я. — Якщо тебе ніхто не може скривдити, навіщо забороняти людям торкатися до тебе? Навіщо морочитися з рукавичками? Тобі *боляче*? Торкатися до когось шкірою до шкіри?

— Мені не боляче нікого торкатися. Якщо тільки вони мене не калічать якимось чином.

Тоді чому? Я хочу це прокричати. Навіщо всіх відштовхувати? Навіщо ізолюватися від усіх? Навіщо жити самотнім та недоторканим?

— Якби я доторкнувся до когось шкірою до шкіри, коли не перебуваю у формі тіні, моя здатність зникла б щоразу, коли я опинявся б у їхній присутності. Я був би матеріальним щоразу, коли

вони були б поруч. Я був би сприйнятливий до смерті, болю і всього іншого. Мій батько дожив до трьохсот років. Довге і самотнє життя, поки не вирішив одружитися з моєю матір'ю. Тоді він став смертним. Вона була якорем, що тримав його на землі. І будь-хто міг його вбити, поки моя мати була поруч. І вони це зробили, — закінчує він. — Закоханість – ось що його вбило. Тепер ти розумієш, чому я хочу заспокоїти раду, не виконуючи їхніх побажань. Хтось убив моїх батьків, і вони зроблять те саме зі мною, якщо я дозволю собі зблизитися з кимось. Іноді я навіть думаю, чи не була смерть мого брата нещасним випадком.

Я не наважуюся нічого сказати, бо боюся, що він перестане мені довіряти.

— Розумієш, він не був схожий на мене, — каже Калліас. — Здібності передаються від батьків до дітей. Але мій брат, Ксантос? Він не отримав цю здатність. Думаю, тому він і помер таким молодим. Хтось хотів прибрати його з лінії спадкоємства. Мій батько був набагато більш захищеним. Знадобилося більше часу, щоб знайти спосіб покінчити з ним.

Я не можу повірити, що він довіряє мені так сильно. Але я також не можу позбутися думки, чи не є це якоюсь перевіркою.

Я кажу:

— Коли ти вдерся до моєї кімнати тієї ночі, ти хотів точно знати, що я сказала. Бо якщо люди подумують, що ми торкалися...

— Вони прийдуть за мною, — закінчує він. — І я повинен бути завжди напоготові.

— Навіщо ти мені все це розповідаєш? — запитую я. — Ти впевнений, що не збираєшся мене вбити?

— Ти мала рацію, Алессандро. Минулої ночі. Всі ті речі, які ти сказала. Я боявся жити по-справжньому. Перебування з тобою за межами пильного спостереження робить мене вразливим. Якщо хтось дізнається про мою таємницю, якщо ми випадково доторкнемося... мене можуть убити. Але так не можна жити. Можливо, я ніколи не зможу нікого підпустити фізично близько до себе. Але це не означає, що я не можу впустити тебе. Ти мені... подобаєшся, і я сподіваюся, що я зможу сподобатися тобі теж.

Щось у мені... м'якшає. Щось є в тому, що я дивлюся на цього темного, могутнього чоловіка і чую його надії на нас. Мені хочеться, щоб ці надії стали реальністю.

Звісно, перед тим, як покінчити з його життям.

— То ти везеш мене...? — запитую я.

— В одне з моїх улюблених місць. Ми проведемо час разом. За межами палацу. І не тому, що це ще більше переконає раду в наших залицяннях, хоча це теж має свої переваги. Ми робимо це тому, що ми друзі, і ти заслуговуєш на справжню розвагу.

— Минулої ночі я теж розважалась.

— Невелику розвагу зі мною, — уточнює він, і його щелепа відвисає. — Більше ніяких ночей з Леандром.

Я піднімаю брову.

— Я намагаюся знайти компроміс. Я проводжу з тобою час, і ми не можемо допустити, щоб рада дізналася, що ти ділишся своєю прихильністю з кількома чоловіками.

— Гарзд, — кажу я. — Але я залишаю за собою право зустрічатися з ким захочу, якщо ти знову почнеш поводитися, як осел.

Іноді мені здається, що це лише питання часу, коли я зайду надто далеко. Перед тим, як я скажу щось, що остаточно штовхне його через край і він позбудеться мене назавжди.

Але я виявила, що під час усіх наших розмов мені не доводилося прикидатися. Коли я говорю щось, це тому, що я справді так відчуваю і думаю. Можливо, я намагаюся завоювати серце короля, але...

Я все ще залишаюся собою.

На хвилиночку, такого ще ніколи не траплялося.

— Це справедливо, — каже він.

Я нагороджую його найчарівнішою посмішкою, яку тільки маю, і вона зовсім не фальшива.

— Як думаєш, я можу сісти поруч з тобою? — запитую я. — Щоб я знову не впала з сидіння? Схил дуже крутий.

У відповідь він відсувається на один бік плюшевої подушки. Я сідаю поруч, і лише мої спідниці торкаються його тіней.

— Набагато краще. Дякую.

Розділ 15

Коли карета зупиняється, водій злізає зі свого сидіння й відчиняє двері, простягаючи руку, щоб допомогти мені спуститися на одну сходинку. Сьогоднішня спідниця тонка, зеленого кольору, з тканини, що виблискує на сонці. Штани під нею приталені та всіяні зібраною чорною тканиною, що імітує пелюстки квітів.

— У мене так і не було можливості зробити комплімент твоєму вбранню.

— Це одне з небагатьох вбрань, які я ще не вдягала. Я була зла на тебе і не хотіла вдягати твій улюблений колір.

— Але ти все одно його вдягла?

— Я подумала, що воно може ще більше тебе розлютити, коли ти будеш змушений дивитися, як я йду з усіма моїми речами.

Він посміхається.

— Так і було б, — він повертається до водія. — Йди прогуляйся. Твоя допомога нам деякий час не знадобиться. Ми повернемося, коли будемо готові.

Водій киває, перш ніж рушити на стежку ліворуч від карети. Вона зникає в гушавині дерев. Калліас дістає з карети свою рапіру та прив'язує її до пояса. Потім хапає великий плетений кошик з даху карети.

— Сюди, — каже він.

Коли він тримає кошик в одній руці, очерет раптово зникає, тіні поглинають його, аж поки він не занурюється в них так само, як і король.

— Коли ти торкаєшся чогось, воно стає для тебе нематеріальним? — запитую я.

— Я маю схопити його матеріальною рукою. Тоді, коли я повернуся в тінь, предмет повернеться разом зі мною. Це благословення, — додає він. — Інакше двір здійняв би неабиякий переполох, коли б мій одяг провалився крізь мене.

Я не можу не посміятися з цього приводу.

Трава м'яка й тиха під моїми ногами, коли Калліас веде мене в протилежному від водія напрямку. Земля котиться вгору та вниз разом

із пагорбами. Я вдячна за те, що мої ноги в штанях та міцних черевиках, які я взула сьогодні.

— Ти не боїшся залишитися тут на самоті? — запитую я.

— З чого б це? Мені не можна завдавати шкоди.

— Але мені можна.

— Не хвилюйся. Кілька вершників їхали за нами на непомітній відстані. Ми взяли просту карету замість королівської. Мої люди блукають по краях цього місця. Поза полем зору. Крім того, ніхто не їздить цим шляхом, якщо тільки не намагається перетнути перевал в інше королівство, а навіщо їм це робити? Загарбники не зможуть пробратися на наш бік, бо по той бік гори стоять наші люди. Я ношу цей меч не лише для годиться, — додає він. — Я знаю, як ним користуватися. Будь певна, єдина небезпека тут – це я.

— І чи варто мені тебе боятися? — запитую я.

— Ніколи.

На наступному підйомі я помічаю великого дуба, гілки якого дають чудову тінь від теплого повітря. За кілька десятків футів від мене розкинулося озеро, на поверхні якого танцюють комахи, або на мить з'являється риба.

Нас оточує поле нарцисів, золоті пелюстки гойдаються на вітрі, розфарбовуючи все навколо в кольори, які могли б створити ідеальну картину.

Це дає мені ідеї для дизайну суконь. Наступного разу, коли ми приїдемо сюди, я візьму з собою блокнот для ескізів.

З кошика Калліас дістає червоно-білу картату ковдру й розстеляє її в тіні дерева. Він вкладає на неї своє худорляве тіло, схрестивши під собою ноги, і починає ритися в решті речей.

Я сідаю поруч з ним. Близько, але не настільки близько, щоб доторкнутися.

— Тут гарно, — кажу я.

— Моя мати приводила мене та Ксантоса сюди, коли ми були хлопчиськами. Ми гралися в багнюці, ловили жаб, рвали квіти. Вона ніколи не була надто зайнята для нас, незважаючи на те, що була королевою.

— Здається, вона весела.

— Так і було. Я... сумую за нею, — він проводить очима по нарцисах. — Вона любила квіти. До цього дня садівники вживають додаткових заходів, щоб підтримувати її квітники за межами палацу.

Він нарешті відкрився. Це саме те, що мені потрібно, щоб зблизити нас.

— Мені шкода, — кажу я. — Я теж втратила матір. Мені було одинадцять, коли її забрала хвороба. Чомусь я її майже не пам'ятаю. Здебільшого пам'ятаю свою гувернантку. Маму я бачила не часто. Батько дуже любив її, а я терпіти не можу свого батька. Тож я думаю, що, можливо, я б не любила її, якби знала її добре... Мені дуже шкода, що ти втратив свою.

— Дякую, — він випускає подих. — Але я привів тебе сюди не для того, щоб говорити про такі сумні речі. Ми тут, щоб поїсти, — він махає рукою на всю їжу, яку розклав перед нами.

Тут її достатньо, щоб нагодувати двадцятьох людей. Я помічаю щонайменше п'ять різних видів бутербродів, від огірків до подрібненої свинини. Полуниця з обрізаними стеблами та якийсь шоколадний соус для вмочування. Курячі ніжки, приправлені розмарином. Листова зелень, подрібнена з помідорами й морквою. Грона винограду.

У мене тече слина з рота, коли я бачу все це.

Ми з Калліасом насолоджуємося їжею, і цього разу він уважно слухає, як я розповідаю йому подробиці минулої ночі. Я пишаюся виграними ставками. Мені хочеться розповісти йому, як я вивчила деталі про тих, хто мене оточує, і використала це на свою користь.

— Здається, ти була б чудовою генералкою. Можливо, мені варто звільнити Кайзера і найняти тебе замість нього.

Я злизую з пальців шоколадний соус.

— Боюся, я не знаю, як поводитися зі зброєю. Хоча я завжди ношу з собою кинджал.

Той, яким я вбила Гектора.

— Це добре. Завжди треба бути готовою до непередбачуваного, — він відкидається назад, насолоджуючись повним шлунком, і ми вдвох насолоджуємося самотністю. Вільні від палацу. Вільні від відповідальності в цьому прекрасному місці.

— Шкода, що я не додумався взяти з собою купальники. Вода така освіжаюча в цю пору року, — каже він.

— А хто сказав, що нам потрібні купальники? — запитую я.

— Твоє вбрання тісне, а спідниця поглинає воду, як губка, тому втопить тебе.

— Я не казала, що ми маємо бути в одязі, — слова вилітають, перш ніж я усвідомлюю, що вони можуть бути занадто прямолінійними.

Калліас обертається до мене зі злісною посмішкою на обличчі.

— Чому, леді Алессандро, чим більше я дізнаюся про вас, тим більше ви мені подобаєтеся.

Він підводиться, хапається за комір своєї бавовняної сорочки й одним рухом стягує її. Він дивиться на мене зверху вниз, викриваючи мій блеф, спонукаючи мене роздягнутися.

Я лише на мить відволікаюся на обшир м'язів, що видніються на його грудях. Вони так добре сховані під вільною сорочкою. Під шарами жилетів та піджаків, в яких він зазвичай ходить.

Але зараз він у всій красі, і я вирішую, що це його найкращий вигляд.

Я не зводжу з нього очей, поки розстібаю гудзики на своїй спідниці. Розстебнувши, я скидаю одяг, тож на мені лишаються лише штани та вузька блузка без рукавів.

— Твої охоронці? — запитую я.

— Їх не видно, — каже він, і з кожним словом його голос стає дедалі глибшим. Потім, наче йому це коштує величезних зусиль, він відвертається.

Відвертається.

Що за чортівня?

— Що ти робиш? — запитую я.

— Я чекаю, поки моя подруга роздягнеться і зайде у воду.

Невже так і буде?

Це правда все, що є між нами, чи Калліас намагається нав'язати це розмежування нашим стосункам?

Наробивши якомога більше шуму, я струшую з себе черевики й штани, скидаю блузку та спідню білизну, а потім підходжу до води, гадаючи, чи не підгляне Його Величність. Чи це просто гра, чи він думає застати мене зненацька.

Він навіть не смикається.

Король Тіней такий зануда.

Спочатку вода холодна, але через кілька секунд я звикаю до неї, наважуючись занурюватися все глибше й глибше, поки всі важливі частини не будуть покриті.

— Я зайшла, — кажу я йому.

Він розвертається й робить обертовий рух пальцем. Моя черга відвернутися, поки він знімає решту одягу.

Мої пальці ніг занурюються в гладенький мул, коли я повертаюся обличчям в інший бік. Я відволікаюся від думок про тварин, що живуть в озері, і замість цього намагаюся уявити, як виглядає оголений Калліас. Уся ця бронзова шкіра та м'язи.

Я настільки занурилась в роздуми, що підскакую, коли чую кроки за спиною.

— Вже можеш дивитись, — каже він.

Вода настільки каламутна, що я могла б стояти прямо перед Калліасом і не бачити нічого під водою.

А шкода.

Він сказав, що не може торкатися. Він нічого не казав про те, щоб дивитись. То чому він хотів відвести погляд? І якого біса він змусив мене відвернутися?

Раптово розгубившись, я поспішаю придумати, що сказати, поки наша прогулянка не стала незручною.

— Тіні полегшують плавання? — запитую я його.

— Взагалі-то, так.

Він зайшов лише до пояса, що дає мені змогу добре бачити його торс. На ньому немає жодної мітки. Жодного шраму чи веснянки. Як? Чому він такий ідеальний?

Запановує тиша, коли ми обоє думаємо про очевидне. Ми голі. В озері. Не робимо нічого поганого.

Як я дійшла до цього моменту?

Мені потрібно сказати щось інше. Але всі теми, які крутяться в моїй голові, страшенно недоречні.

— Ти незайманий? — запитую я.

Молодець, Алессандро.

Але його, здається, навпаки розвеселило це запитання.

— Ні. А ти?

Я повинна б сказати так. Я добре знаю, що вся репутація жінки залежить від цього факту. Але те, як він запитує, з усією серйозністю, не може не дивувати...

— Чи мало б це значення, якби не була? — насмілюся запитати я.

— Зовсім ні, — одразу ж відповідає він.

Мої губи розтуляються.

— Але це практично негласний закон, що дівчата повинні бути незайманими в першу шлюбну ніч.

— Це не мій закон. Насправді я намагаюся зробити все можливе, щоб дати жінкам такі ж права, як і чоловікам. Це те, чого б хотіла моя мати. До того ж як чоловіки можуть очікувати, що всі жінки залишаться незайманими, в той час, як вони цього не роблять? Це не чесно.

Він не жартує. Весь цей час я хвилювалася, що Майрон все зіпсує, хоча не варто було взагалі про це турбуватися.

Перше, що я роблю, коли ми повернемось, — нагадаю йому про його борги.

— Ні, — кажу я нарешті. — Я не незаймана, — тоді я поспішаю додати: — То ти все ж таки дозволяєш собі торкатися людей?

— Дозволяв колись. До того, як став королем.

— А дівчат, про яких йде мова, немає поруч, щоб протидіяти твоїм здібностям?

— Коли я був молодшим, — пояснює він, — я щедро платив за увагу жінок. Переважно куртизанкам, яким я потім дарував невеликі статки, щоб вони могли почати життя заново в одному з інших п'яти королівств.

— Це... розумно, — кажу я йому.

Він дивиться вниз на воду, спостерігаючи, як краплі падають з його пальців.

— Я майже шкодую, що не робив це. Тоді б я ніколи не дізнався, що втратив.

Можливо, я мала б проявити співчуття. Натомість я запитую:

— Ти дотримувався цілібату цілий рік?

— Так.

— І ти плануєш зберігати цілібат? — Між кожним словом можуть бути зайві паузи, але я нічого не можу з собою вдіяти. — Може воно

того не варте?

Він знизує плечима.

— Я наймогутніша людина у світі, і я житиму вічно. Гадаю, чоловіки віддали б набагато більше заради одного лише безсмертя.

Хм. Від чого б я відмовилась заради такої влади?

Гадаю, це не має значення. Все, що я маю зробити, це інвестувати свій час. Мені нема від чого відмовлятися.

— Звідки взялася ця тіньова здатність? — запитую я.

— Мій рід править з давніх-давен, принаймні так мені розповідали. Один з моїх предків – його звали Бакнамон – боровся за свій трон. На його життя було скоєно багато замахів. Його власний двоюрідний брат намагався узурпувати його. Спочатку він молився богам про допомогу. Богу сили. Богу мудрості. Богу справедливості. Він просив сили, щоб зберегти свою владу, бути достатньо сильним, щоб знищити своїх ворогів. Він хотів, щоб його рід залишався при владі вічно. Ніхто не відповів.

Тож він почав молитись дияволам. Дияволу страждання. Дияволу помсти. Дияволу болю. Останній відповів. Бакнамон отримав силу тіней. Він був невразливий до смерті й болю, поки залишався у своїй тіньовій формі. Але оскільки ця здатність була дарована дияволом, вона не обійшлася без ціни. Йому було даровано безсмертя, поки він проводив більшу частину своїх днів у тіні. Але якщо він цього не робитиме, то здібність перейде до його дітей.

Я стою, переварюючи все це якусь мить, дивлячись, як вусики тіні зміяються по його руках.

Я піднімаю очі й бачу, що він спостерігає, як крапля води сповзає по моєму плечу.

Він прокашлюється.

— Тепер моя черга ставити запитання. Розкажи мені про чоловіків, яким пощастило отримати твою ласку. Чи було їх більше одного? — І тут його голос змінюється. — Чи є у тебе кавалер, який чекає на тебе зараз?

Здається, це питання осяяло його з жахом.

— Зараз у мене нікого немає. Але, як я вже казала, я росла, отримуючи мало уваги від моєї родини. Тому я шукала її деінде.

— О, Алессандро. Якби я знав тебе раніше. Я б ніколи не проігнорував тебе.

— Такий галантний король.

— Скільки чоловіків? — запитує він.

Десятки.

Замість відповіді я стріляю у відповідь:

— Скільки жінок?

Чомусь мені здається, що наші відповіді можуть бути схожими.

— Гарзд. Залиш свою відповідь при собі, а я залишу свою, — каже він.

— Справедливо. Тепер я можу поплавати?

— Звісно. Але якщо я дістануся до іншого берега озера раніше за тебе, ти будеш зобов'язана відповісти мені на будь-яке питання, яке я задам.

— Домовились, — кажу я, водночас починаючи пливти.

Чорт його забирай. Він виграв.

— Я хочу почути про першого хлопця, — каже він. — Як це почалося і закінчилося?

Про Гектора Галаніса я думаю лише тоді, коли згадую про його смерть. Початок наших стосунків – це те, про що я не дуже багато думала.

— Він був п'ятим сином барона, — починаю я. І розумію, що, можливо, мені не варто говорити про нього в минулому часі. Я практично визнаю, що знаю, що він мертвий, і ведеться розслідування. Мені треба бути обережнішою зі словами.

— Мій батько мав справу з його батьком, — продовжую я. — Він приїхав до нашого маєтку з рештою своїх братів. Старші побігли за Хрисантою, як тільки приїхали. Але Гектор виділив мене. І я потягнулася до нього вже тільки через це. Мені було п'ятнадцять. На той час я не мала жодного досвіду спілкування з чоловіками. Я майже нікого не *бачила*, сидячи вдома, як і раніше. Я поглинала компліменти Гектора. Я насолоджувалася його близькістю. А коли його батько відвідав нас вдруге, він відвів мене в тихий куточок будинку і поцілував. Наступного разу він роздягнув мене.

Калліас, мабуть, найкращий слухач, якого я коли-небудь зустрічала. Він може бути таким спокійним, що його тіні завмирають разом з ним.

— Це тривало два місяці. За цей час у мене, на щастя, з'явилася покоївка, яка навчила мене, як запобігти вагітності. Я дізналася, як поводитися в спальні. Гектор був більш ніж щасливий навчати й задовольняти мене. Поки не знайшов нову. Нову, свіжу й недосвідчену, ту хто була готова лягти з ним у ліжку. І тоді все закінчилося, — роблю паузу, думаючи, що закінчила, але потім відчуваю, що мені хочеться додати: — І тоді я заприсяглася, що більше ніколи не закохаюся. Тож кожного чоловіка після Гектора я використовувала й викидала, як тільки він мені набридав.

Я знаходжу холодне місце у воді й відходжу на кілька футів назад. Не знаю, чи Калліаса схвилювало те, що я йому сказала, чи він не знає, як відповісти, але я запитую:

— Ти коли-небудь був закоханий?

— Ні, — каже він. — Ніколи. Як це?

— Жахливо.

Тиша наростає, але не в неприємному сенсі. Я відчуваю себе ближче до Калліаса, ніж будь-коли раніше. Оголоною у спосіб, який не має нічого спільного з моєю оголеністю.

Мою увагу привертає пляма руху.

— Хто це? — запитую я, дивлячись поверх голови Калліаса. — Це один з твоїх охоронців?

Калліас розвертається на місці, озираючись у бік берега й здоровенних залишків нашого обіду, що все ще залишалися там.

— Ні, — каже він. — Алессандро, залишайся на місці.

Калліас розсікає воду широкими ривками, наближаючись до берега, до фігури, що висить над нашим пікніком, дивлячись вниз на його вміст. Я думаю, що це чоловік, але це важко сказати через одяг, в який він одягнений. Плащ приховує більшу частину його фігури. Капюшон приховує його обличчя.

— Стій! — кричить Калліас, його тулуб виринає з води, а решта тіла залишається під водою. — Що ти, по-твоєму, робиш?

Чоловік повертається, його капюшон спадає. Не те щоб він щось відкривав. Коричнева тканина закриває його обличчя від носа до верху, лише дві щілини дозволяють бачити його очі.

— Стільки їжі лише для двох людей, — каже чоловік, його голос незвично глибокий, ніби він намагається замаскувати його справжній

тембр. — Напевно, ви вже наїлися, а бідняки щохвилини стають все більш голодними. Я простежу, щоб ваші залишки були роздані тим, хто цього найбільше потребує.

Це він. Бандит у масці, який приставав до вельмож.

Чоловік у коричневій масці збирає ковдру по кутах, змітаючи всю їжу до центру. Усе, що залишилося, він кладе назад у кошик для сміття.

— Це власність короля! — кричить йому у відповідь Калліас. — Негайно облиш це..

— Це король вимагає занадто високі податки, щоб утримувати війська у всіх завойованих землях. Поки ви починаєте нові війни в нешкідливих королівствах, страждає ваш власний народ. Настав час подбати про тих, хто найбільше потребує вашого захисту.

Не кажучи більше ні слова, бандит застрибує на спину коня, що чекав на нього, і мчить галопом до найближчого пагорба.

Калліас повертається до мене.

— Одягайся. Швидко, — він пробігає решту шляху з води, гукаючи своїх охоронців. Я розумію, що витріщаюся, коли він простягає руку, щоб схопити свої штани, і плавно застрибує в них.

— Поспішай! — знову кричить він мені, а потім кидається назад до карети.

Не потребуючи подальших підказок, я пливу до берега, викручуючи волосся, намагаючись струсити краплі води зі шкіри. Одяг не надягається легко. Все обтягує, не бажаючи ковзати по мокрій шкірі. Після довгих зусиль я нарешті вдягаюсь й біжу за Калліасом.

Розділ 16

— Як він, у біса, пройшов повз вас? — кричить Калліас до десятка чоловіків, що оточили карету. Наш водій повернувся з букетом польових квітів, який він, ймовірно, збирався віднести додому своїй коханій. Але Калліас не звертає на нього уваги. — Вам платять за одну роботу. Захищати свого короля. І ви не впорались. Як? Що, в біса, ви всі робили?

Половина чоловіків обертається до мене.

— Ми були не готові до... гм... відволікання, — каже один із чоловіків.

— Чи правильно я розумію, що ви не змогли захистити мене, тому що не віднеслися до жінки з повагою, на яку вона заслуговує?

— Ви не можете звинувачувати нас, сер. Вона була *гола*.

Калліас робить крок уперед, витягує меч та встромляє його в того, хто говорив. Чоловік дивиться вниз на рапіру, що застрягла в його животі, з широко розплющеними очима. Він падає, коли Калліас витягує меч назад.

Я згадую Гектора і його останні подихи. Це єдиний раз, коли я бачила смерть.

Досі.

Решта охоронців відступають назад, ймовірно, боячись, що вони будуть наступними.

— Хтось ще бажає вибачитися? — запитує Калліас тихим голосом.

Ніхто не говорить ні слова.

— Ти, — Калліас вказує на одного з охоронців. — Їдь вперед і збери мою раду. Ми зустрінемося, як тільки я повернуся.

Коли ми ідемо назад у кареті Калліас притискає тильну сторону долоні до губ, замислившись. Він дивиться в якийсь куток. Не уникає мене, просто занурений у власні думки.

— Вибач мені, — каже він, раптом піднімаючи очі. — Ти не повинна була цього бачити. Я не повинен був... перед леді... Що ти тепер про мене думаєш?

Я була абсолютно спокійною весь цей час. Я не відчувала, що мені загрожує небезпека, коли бандит напав. Я була у безпеці води. І питання Калліаса мене спантеличує.

— Тепер я тобі вірю, — кажу я. — Ти справді знаєш, як користуватися цим мечем.

Вираз його обличчя стає недовірливим.

— Ти не боїшся? Мене?

— Ти захистив мою честь. Чому я маю тебе боятися?

— Тому, що я вбив людину на твоїх очах.

Я знизую плечима.

— Як король, ти мусиш приймати важкі рішення. Ти мусиш знищувати тих, хто тобі не підкоряється. Робити з них приклад. Так ти підтримуєш порядок. Думаєш, я цього не знаю?

— Мені все одно не варто було робити це перед тобою, — він відвертається.

— Калліасе.

Його погляд знову фокусується на мені.

— Я не боюся рішень, які тобі доводиться приймати як королю, і ніколи не буду думати про тебе гірше через них. Чесно кажучи, я здивована, що ти вбив лише одного з них.

Він стишує голос.

— Решта теж помре, але я не можу цього зробити, коли ми в меншості й коли нам доведеться покладатися на їхній захист на зворотному шляху.

Карета зупиняється перед палацом, і з неї вистрибує Калліас. Він босий, одягнений лише в штани, бо решту одягу ми поспіхом залишили позаду. Не те щоб це було легко розпізнати. Його тіні працюють на повну силу. Кожен сантиметр оголеної шкіри оповитий ореолом димчастої чорноти.

Я йду за ним, а він мовчить, поки ми піднімаємося сходами, проходимо коридорами, крізь двері. Дами та слуги здригаються, побачивши його голі груди й бурхливі тіні, коли ми проходимо повз них... поки, нарешті, ми не опиняємося в залі засідань.

П'ятеро людей сидять за великим столом. Калліас займає шосте місце. На чолі.

— Ікаресе, принеси леді Статос місце.

Якщо решта членів ради щось думають про мою присутність, вони нічого не кажуть. Дядько Леандроса хапає стілець з краю кімнати й ставить його в кутку столу, поруч з королем.

— Проблема з бандитом у масці триває вже досить довго, — каже Калліас, коли я сідаю. — Як просувається наш план його упіймання?

Навряд чи Калліас знервований через втрату їжі. Ні, його хвилює той факт, що хтось вкрав у *короля*, що цей бандит наважився кинути виклик своєму монарху. Проблема стала особистою, і Калліас повинен негайно її вирішити.

— Монети готові, — каже пані Терзі.

— І я дала зрозуміти, що їх скоро перевезуть, — каже пані Мангас.

Ікарос Васко впирається пальцями в стіл.

— Якщо бандита помітили так близько до палацу, то, безперечно, він має намір заковтнути наживку.

— Як тільки він завдасть удару й перерозподілить золото, мої війська будуть готові зігнати селян, які потраплять до них у полон, — каже Кайзер.

Ампеліос пересувається на своєму сидінні.

— І тоді я буду готовий допитати їх. Ми візьмемо його, пане.

Калліас зупиняється на кілька хвилин, щоб перевести подих і все обдумати. Якщо хтось із членів ради і думає щось про його часткову наготу, чи про вологість нашого одягу, вони мудро мовчать.

— Добре, — каже Калліас. — Я хочу щоденні звіти про те, як просувається справа. І, Кайзере? Прослідкуй, щоб усіх чоловіків, які супроводжували нас на прогулянці, повісили.

Наступного дня вітальня гуде від пліток. Я одразу розумію, що йдеться про мене, бо всі замовкають, щойно я входжу до кімнати з моїм останнім швейним проєктом — топом, який пасуватиме до моєї спідниці (я вирішила зробити щось обтисле і з глибоким вирізом спереду). Кілька жінок поспіхом підхоплюють свої вишивки й намагаються виглядати заклопотаними. Інші витріщаються, але мої добрі подружки не мають нічого, окрім посмішок для мене.

— Ми зайняли тобі місце! — каже Рода, вказуючи пальцями на м'яке крісло навпроти.

Коли я сідаю на запропоноване місце, зав'язується легка розмова.
— *Розповідай!* — каже Гестія, коли мій задок ледь торкається подушки.

Я дивлюсь на Роду шукаючи допомоги.

— Ти плавала з королем! — каже Рода, і кімната замовкає, затамувавши подих та чекаючи, коли я розкажу всю історію.

Я кажу:

— І ми були *голі*.

Гестія прикриває руками рот, а Рода радісно посміхається.

— Він був справжнім джентльменом, — запевняю я присутніх, хоча й звертаю увагу на своїх друзів. — Не торкався мене. Навіть не дивився, коли я роздягалася.

Дівчина з іншого боку кімнати кашляє їй у руку.

— Заради твого ж блага, я сподіваюся, що тобі зроблять пропозицію. Жоден інший чоловік тепер тебе не торкнеться. Незалежно від того, була ти цнотливою, чи ні. Гола є гола.

Інша дівчина ахнула від її зауваження, ледве наважуючись бути такою сміливою з обраницею короля.

— Я мала приємну розмову з королем про цноту, — кажу я і продовжую переказувати розмову. Наприкінці я кажу: — Враховуючи, що принаймні половина з вас вже віддалася чоловікам, я думаю, що ви повинні бути вдячні за те, що вам більше не потрібно тримати свої подвиги в секреті, який ретельно охороняється. Я, звісно, не збираюся обтяжувати себе такими клопотами.

Насправді сьогодні вранці я нагадала Майрону про борг. У нього є місяць, щоб віддати мені гроші, перш ніж я передам справу в поліцію.

Лише за мить після того, як я вимовляю ці слова, вся кімната наповнюється новими плітками. Цього разу про жінок, які діляться своїми таємними подвигами з іншими в кімнаті, або про їхні бажання щодо таких побачень. Задоволена тим, що почала, я повертаюся до Роди та Гестії.

— А я думала, що поводжуся сміливо, виходячи з жалоби так швидко, — каже Рода. — Ти все змінюєш.

Я знижую плечима.

— Я просто вважаю, що ми повинні мати такі ж права, як і чоловіки. Навіть у спальні.

Коли подають сніданок, я ще не вдягнута, все ще в нічній сорочці. Вона чорна й облягає фігуру. Хоча короткі рукави прикривають мої плечі, шовковистий матеріал відкривається з обох боків мого живота, від найнижчих ребер до нижньої частини стегон. Я обрала такий дизайн, тому що чоловіки так люблять хапатись за мої стегна й талію під час безтямних поцілунків.

Я прибираю волосся з обличчя перед тим, як увійти до вітальні, щоб поїсти.

Калліас підводиться з-за столу, щойно я відчиняю двері, і його погляд одразу ж переходить на відкриті частини моєї нічної сорочки, де він бачить гладеньку шкіру на моїх других по кращості вигинах.

— Покоївка не повідомила мені, що ти приєднаєшся до мене сьогодні вранці, — пояснюю я. — Піду одягну халат.

— Ні, — заперечує він.

Я піднімаю брову.

— Я маю на увазі, що я незваний гість. Ти можеш носити все, що забажаєте, у своїх власних кімнатах, — він переводить погляд на моє обличчя. — Не хочеш скласти мені компанію сьогодні вранці?

— Звичайно, — я сідаю навпроти нього.

— Твоя нічна сорочка... інша, — додає він.

— Вона дихаюча.

— Ти перегріваєшся, коли спиш?

— Тільки тоді, коли я сплю не сама.

Калліас повертає голову до моїх дверей.

— Там нікого немає, — кажу я. — Я не мала на увазі, що вчора в мене була компанія.

Він повертає свій погляд до мене.

— Ти кажеш це майже з тугою.

Що ж, тепер, коли ми чесно говоримо про наші минулі подвиги...

— В мене це... було давно.

— Більше, ніж у мене?

— Дияволи, ні!

Він дивиться на мене, а я ловлю себе на тому, що починаю сміятися з цієї розмови.

— Як давно це було? — запитує він.

Сказати правду чи брехню?

— Трохи більше місяця тому.

Він кліпає. Він намагається почати нове речення, але тричі зупиняється, перш ніж сказати:

— З кимось, кого я знаю?

— Він був ніким. Хтось, з ким можна було розважитися, щоб згаяти час, поки я чекала заручин Хрисанти.

Поки ми танцюємо навколо такої небезпечної теми, між нами поширюється мовчання.

Нарешті, він випалює:

— Місяць? *Місяць* – це багато для тебе?

— Не всі з нас мають такий же самоконтроль, як ти.

— Я не так все контролюю, як ти можеш подумати, – він опускає очі на подрібнену картоплю на столі. Наш недоторканий сніданок.

— О? Ти що, таємно заграєш з якоюсь дівчиною? – Слова виходять дружніми й відстороненими, але чомусь куточки мого зору починають набувати червоного кольору.

— Я не це мав на увазі, – Калліас кладе шматок їжі до рота й повільно пережовує, ніби даючи собі виправдання, щоб не говорити більше.

Його рятує стукіт у двері. Покоївка йде відчиняти, а потім повертається з листом для мене.

— Поклади мені на стіл. Я прогляну його пізніше, – кажу я їй.

— Ні, — поспішно каже Калліас. — Будь ласка, не дозволяй мені відривати тебе від листування. Це може бути важливо.

Він тягне час. Гаразд, я йому потураю.

Я беру лист і читаю:

Для леді Алессандри Статос,

Я розслідую зникнення мого сина Гектора, який безвісти зник 27 липня, три роки тому. Я дізнався, що ви могли мати якісь стосунки з моїм сином, і сподіваюся, що у вас може бути більше інформації про його зникнення.

Зробіть мені послугу, будь ласка, приїдьте до мого маєтку, щоб ми могли поговорити. Не хотілося б приносити цю справу в дім короля.

*З повагою,
Фауст Галаніс, барон Дрівас*

Я не пропускаю відвертих погроз. *Прийди до мене, або я прийду по тебе.*

— Щось не так? — запитує Калліас.

Я піднімаю очі й швидко збираюся з думками.

— Це запрошення до маєтку барона Дріваса, — це не брехня.

— О, я знаю про барона, але не можу сказати, що бачив його більше кількох разів. Але якщо ти бажаєш піти, то для мене буде честю супроводжувати тебе.

Мої кісточки біліють на листі. Калліас думає, що мене запросили на вечірку чи якусь подію. Звісно, він так думає, і намагається показати, що тепер він втягнутий у наш трюк.

— Взагалі-то, від барона мені... незручно.

На цьому слові я повертаю до себе безроздільну увагу Калліаса.

— Він зробив щось погане?

— Він розмовляв з моїм батьком та сестрою. Тепер він майже погрожує приїхати до палацу, якщо я не прийду до нього. Думаю, він щось задумав.

Я робила усе можливе, щоб ніколи не брехати Калліасу. У брехні надто легко заплутатися. Занадто легко розкрити себе. Я дозволяю Калліасу зробити власні висновки з моїх слів.

— У барона багато синів, чи не так? — запитує Калліас.

— Так, — покійно кажу я.

— Можливо, мені варто поговорити з ним про те, що ти недоступна.

— О, будь ласка, не роби з цього проблему, — кажу я. — Але якщо я не прошу занадто багато, якщо він спробує прийти до палацу...

— Я не дозволю охоронцям прийняти його. Більше нічого не кажи.

Я розслабляюся. Поки Калліас довіряє мені, я можу не турбуватися про барона. Гектор не зіпсує мені все.

Калліас повертається до сніданку, а я обмірковую відповідь барону. Я запевню його, що, незважаючи на те, що він чув, я майже не знала його сина, і боюся, що не маю жодної інформації, яка могла б допомогти в його пошуках. Потім передам йому свої співчуття.

Так, поки що цього має вистачити. Я, звичайно, не можу залишити палац, щоб вирішити цю проблему самостійно. Не тоді, коли у нас з Калліасом все нарешті починає змінюватися на краще.

Я знову бачу Калліаса за обідом.

Вдруге за один день.

— Ти будеш рада дізнатися, що обидва твої плани просуваються чудово, — каже він мені, поки слуга приносить свіжу тарілку супу для короля. — Жителі Пегая віддали свої голоси за представництво в раді. За новопризначеним голосом народу непомітно стежать скрізь, куди б він не пішов. Незабаром ми дізнаємося всіх ватажків повстання. Що стосується бандита, то він напав сьогодні вранці й забрав свіжо викарбувані монети. Завтра ж ми почнемо шукати золото в довколишніх містах.

Нога Калліаса підстрибує під столом. У нього дуже гарний настрій.

Хвиля задоволення накриває мене від його слів.

— Чудово. Мені було б дуже цікаво бути в курсі обох ситуацій.

— Звісно. Я починаю розуміти, що мені більше немає чого приховувати від тебе.

Поки ми насолоджуємося їжею, між нами панує дружнє мовчання. У якийсь момент я помічаю, що Калліас спостерігає за мною краєм ока. Коли я повертаю голову, він лише посміхається, коли бачить, що я дивлюся на нього.

— На що ти дивишся?

— Це очевидно. Можливо, ти хотіла б запитати мене, про що я думаю? — Його очі — це рідкий вогонь, і я думаю про те, наскільки небезпечно ставити це запитання.

Але все одно ставлю.

— Я думаю, — відповідає він, — що ти дуже красива, і кожен чоловік за цим столом хотів би бути зараз на моєму місці.

Мій живіт починає тремтіти.

— Ти король. Кожен чоловік *мріє* бути на твоєму місці.

— Ні. Кожен чоловік хотів би, щоб ти була поруч.

— Ти казав, що я недостатньо красива, щоб бути спокусливою, — нагадую я йому.

Він бере зі своїх колін серветку й проводить по ній пальцями.

— Я збрехав. Ти найприголомшливіша з усіх, хто коли-небудь ступав у мій палац.

Наші погляди не відриваються. Я безпорадна, але підтримую зв'язок, що палає між нами.

І хоча я знаю, що він не порушить закон — поки що — заради мене, усвідомлення того, що я маю на нього певний вплив, викликає повільну посмішку на моїх губах.

Він дивиться на них, на червону пляму, яка прикрашає мою шкіру.

— Навіщо ти мені це розповідаєш? — нарешті запитую я. І тут я розумію: — Ти не хочеш, щоб я проводила більше часу з Леандром.

Він зізнається:

— Я хочу, щоб ти була тільки моєю.

Мене зовсім не дивує, що король може бути егоїстичним, вимогливим, часом навіть жорстоким. Але він є й іншим. Він розумний, красивий та щедрий. І він не зовсім незмінний. Він вже змінюється заради мене.

— Мені здається, Ваша Величносте, що всі ці розмови про минулі потурання запаморочили вам голову.

— Можливо, у мене просто гарний настрій. Все йде просто чудово.

І все це завдяки мені.

Дійсно, всі мають бути дуже раді, коли я буду правити всіма королівствами.

Коли через деякий час Калліас вибачається та йде, його спина ще не встигає зникнути біля виходу з великої зали, як Гестія та Рода займають вільні місця поруч зі мною.

— Я чула, що король снідав у твоїх покоях сьогодні вранці, — каже Гестія, ворущачи бровами.

— Снідав. Але це все. Лише сніданок.

— Значить, ніяких нових пліток для мене?

— Боюся, що ні.

— О, дуже добре. Нам доведеться звернутися до менш хвилюючих пліток, щоб зайняти наш вечір.

— Як щодо того, щоб поговорити про всі ті танці, які ти танцювала на вчорашньому балу? — запитала Рода. — З лордом Паулосом.

З усім тим, що відбувалося, я забула розпитати подруг про подію, яку я пропустила. Здається, для Гестії все пройшло дуже добре.

— Це лише кілька танців, — каже Гестія. — Нічого особливого. Справді.

— Якщо це так, то чому він спостерігає за тобою прямо зараз?

— Що? — Гестія вчасно повертає голову, щоб встигнути побачити, як чоловік, який, мабуть, є лордом Паулосом, швидко відвертається.

Він трохи старший за неї, з невеликою сивиною на скронях, але все ще досить вродливий.

Я посміхаюся.

— Бачиш? — продовжує Рода. — І я випадково почула, як він говорив своїм друзям, що ти пахнеш, як ягідник навесні. Чоловіки не говорять таких речей, якщо вони не закохані.

— Не кажуть? — Гестія дивиться на дерев'яну поверхню столу й сором'язливо посміхається.

— І йому, очевидно, дуже сподобалася ваша розмова. Про що ви говорили?

— Ну, я почала з обговорення останніх модних тенденцій у палаці, але якось розмова перейшла на розмову про ігри.

— Ігри? — повторила Рода.

— Мій батько любить грати в карти, і він навчив мене. Ми з лордом Паулосом репетирували деякі з наших улюблених ходів, які ми бачили в грі в хач. Ми обидва одержимі стратегією гри. Я знаю, що з мого боку було не дуже по-жіночому обговорювати такі речі, але це було страшенно весело.

Іноді Гестія може поводитися досить безглуздо, але я знаю, що вона єдина дитина в сім'ї, де немає матері й і є батько, який не зовсім знав, як виховувати доньку. Можливо, вона намагається наслідувати мене до крайнощів, але частина мене задається питанням, чи не боїться вона настільки зробити або сказати щось не так, що вважає наслідування інших єдиним способом бути в безпеці. Тоді це не вона — та, кому відмовили.

— Гестіє, — кажу я, — ти знаєш, як мені вдалося привернути увагу короля?

Вона хитає головою.

— Я просто була собою. Обговорюючи те, що хотіла обговорювати, і поводячись так, як хотіла поводитись, і носячи те, що хотіла носити. Це не відповідає стандарту, який привертає увагу Його Величності. Якщо ти хочеш укласти щасливий шлюб, я думаю, що ти повинна робити те ж саме. Не бійся того, хто ти. Говори, що хочеш. Будь тою, якою хочеш бути. Не намагайся бути кимось іншим. Ти ж не хочеш завоювати чоловіка, який хоче *мене*. Ти хочеш завоювати чоловіка, який хоче *тебе*.

Гестія кілька разів кліпає, перш ніж опускає погляд на одяг, який на ній, схожий на мою обтислу сукню, яку я носила минулого тижня. Вона замислюється на цілу хвилину, дивлячись на гладеньку тканину, що облягає її талію. Раптом вона підводиться, підходить до лорда Паулоса й сідає на вільне місце поруч з ним.

Рода сідає на її вільне місце, щоб нам було легше розмовляти.

— Я роками намагаюся сказати їй те саме. Думаю, вона просто мала почути це від майбутньої королеви.

— Ти очікуєш, що ми скоро почуємо новини про заручини?

— Сподіваюся, що так і буде.

Ми обидва відкидаємося на спинки крісел, переводячи погляд на лорда Паулоса, який зараз сміється з того, що щойно сказала Гестія.

— А ти? — запитую я. — Є прогрес у пошуках пристрасті?

— Ой, я жахливо проводжу час.

— Як таке може бути?

Рода відкидає через плече чорний локон.

— Я розробила рейтингову систему чоловіків, які претендують на перемогу. Але жоден з них не є тим, кого я хочу.

— Ти мусиш розповісти мені про цю систему! — Кажу я, глибоко заінтригована розмовою.

— Я придумала три різні категорії, за якими можна судити про чоловіків. Це зовнішність, манери та особистість. Кожна категорія оцінюється від одного до п'яти балів, де один — низький бал, а п'ять — високий. Візьмемо, наприклад, лорда Тоулза. З його скульптурними рисами обличчя й смаглявим кольором, він легко отримує п'ятірку в категорії зовнішність. Він досить ввічливий та вдумливий, що дає

йому трійку за манери. Але особистість? О, він сухий, як озеро під час посухи. Загалом, він має лише дев'ять балів з п'ятнадцяти.

— Як цікаво! Яке місце в загальному рейтингу займає твій ідеальний майбутній чоловік?

— Щонайменше тринадцять, я ж права?

Я на мить замислююся.

— Безумовно. Якби ми говорили лише про чоловіків для спальні, я б сказала, що тобі потрібно шукати лише п'ятірку в категорії зовнішність. Якби ти шукала друга, все, що тобі потрібно, — це п'ятірка в категорії особистісних якостей. Якщо ти сподіваєшся на супровід на заході, то тобі знадобиться тільки п'ятірка за манери, можливо, і за зовнішність, якщо намагаєшся справити гарне враження. Але для кохання? Безумовно, щонайменше тринадцять.

Рода киває.

— Я думала, що це буде лорд Коссе після останньої вечірки. Ти знала, що ми з ним тричі танцювали разом? Не підряд, звісно. Але тричі! Зовні він на чотири з половиною, а за характером — на три з половиною. А манери? Коли я попросила перерву в танцях, бо хотіла пити, він навіть не потрудився запропонувати взяти щось зі столика з напоями. Він просто пішов шукати іншу партнерку для танцю. Можеш у це повірити?

— Неподобство, — кажу я.

— Я теж так думаю. Лорд Дукас вже давно до мене залицяється, але він лише на вигляд двійка. Це якщо бути доброю, — додає вона пошепки. — Він на п'ятірку і за манерами, і за характером. Тому це дуже прикро. Я не люблю вважати себе недалекою, але, безумовно, я повинна знайти чоловіка, якого вважатиму привабливим, якщо я хочу за ним ганятися?

— Згодна.

Рода зітхає.

— Іноді мені здається, що при дворі не вистачає чоловіків. І я переконана, що ідеального чоловіка не існує.

Образ Калліаса без жодних підказок постає перед моїми очима. Ідеальна симетрія його обличчя. Темний об'єм його волосся. Його розумні та яскраво-зелені очі. Вигляд його голих грудей та голих... інших частин тіла.

Я думаю про наші дражнилки та жарти. Наші дискусії щодо теми спальні й про те, як ми тягнулися до речей, які ми хочемо. Я думаю про те, як він чекав на мене, перш ніж братися до вечері, як він чекав на мене, коли я йшла на побачення з Леандром.

У Калліаса є недоліки. О, так багато недоліків. Я думаю про його характер. Про його егоїзм, щодо того, щоб я була лише його. Навіть якщо він не хоче мене всю.

У роті пересохло, я кажу:

— Я не думаю, що справа в тому, щоб знайти ідеального чоловіка, а в тому, щоб знайти ідеального чоловіка для тебе. Одна людина може оцінювати чоловіка зовсім інакше, ніж інша, навіть якщо вони обидві користуються твоєю системою оцінювання. Але...

— Що? — запитала Рода.

— Король — це п'ятнадцятка. Можливо, не для всіх. Але для мене він — п'ятнадцятка, — і це сувора правда.

Рода кривить рота убік.

— Запевняю тебе, Алессандро. Не тільки для тебе. Король, безсумнівно, п'ятнадцятка. Мабуть, мені варто перефразувати. Жоден *досяжний* чоловік не є п'ятнадцяткою.

Як вона має рацію.

Але я ще далека від того, щоб здаватися.

Розділ 17

Наступний день ще більш похмурий, ніж ті, що були останнім часом, з сірими хмарами, що закривають все небо. Повітря насичене вологою й постійно загрожує дощем, хоча поки що жодної краплі не впало.

Незважаючи на погоду, у мене чудовий настрій після останнього листа від батька.

Алессандро, що ти накоїла! Лорд Еліадес щойно відкликав свою пропозицію. Він сказав, що про вас з королем ходять чутки. Що сталося?

Ти знаєш, що ми розраховували на це після того, як ти не змогла вийти заміж за короля. Тепер мені доведеться починати все спочатку, щоб знайти того, хто прийме тебе. Навіщо ти так стараєшся?

Гадаю, до Орріна дійшли чутки про мою пригоду з королем, коли я купалася голяка. Я така рада, що позбулася його.

Я накидаю на плечі товсту шаль й виходжу на вулицю, думаючи, що сьогодні чудова нагода вислизнути на свіже повітря. Навряд чи на вулиці буде хтось ще. Не в таку погоду.

Я беру з собою свіжий етюдник та вирушаю на пошуки садів, за якими, за словами Калліаса, доглядала його мати, коли була жива.

Коли я обходжу стайню, чиясь рука прослизає крізь мою. Я б подумала, що це Гестія чи Рода, якби не відчула виразні м'язи, приховані під мідяною курткою.

— Алессандро, — каже Леандрос, — мені здалося, що я бачив, як ти зникла надворі. Ти ж не збираєшся нас покинути?

Я поправляю свою шаль, щоб легше було втримати руку найсамозакоханішого чоловіка в палаці.

— Не беручи нічого, крім мого альбому? — запитую я.

— Справедливе зауваження. Що ми сьогодні будемо малювати? Ти, мабуть, забула попросити мене бути моделлю.

Я не по-жіночому пирхаю.

— Я не малюю людей. Я малюю викрійки. Щоб потім шити.

— І ми вийшли на цей холод, тому що...

— Ну, я тут, тому що подумала, що сади можуть бути чудовим місцем, де можна почерпнути натхнення. Я не можу зрозуміти, чому ти тут.

— Я побачив можливість нарешті застати тебе наодинці. Щоразу, коли я намагаюся наблизитися до тебе, Калліас кидає в мене кинджали своїм тіньовим поглядом.

— Я не помітила, — зізнаюся я.

— Це тому, що ти так захоплена ним. Але зараз його тут немає, — каже він неслухняним тоном. — Скажи мені, коли я зможу забрати тебе звідси на ще одну ніч розваг?

На моїх губах з'являється сумна посмішка. Мені подобається Леандрос. Часом він смішний, але веселий та добрий. Не кажучи вже про те, що він гарний. Його манери трохи не дотягують, але за рейтингом Роди він має бути щонайменше тринадцяткою.

Але він не може зробити мене королевою.

Я вже розтуляю губи, але Леандрос повертається й притискає до них кінчик пальця.

— Ні, не кажи того, що думаєш. Я знаю, що мені це не сподобається. Не поспішай. Зачекай, поки Калліас зробить щось, що тебе засмутить. Тоді прийди до мене з відповіддю.

Ми зупиняємося перед залізними воротами, крізь які я бачу ряди й ряди квітів. Леандрос зупиняється.

— Залишаю тебе з твоїм ескізом. Але знайди мене, якщо вирішиш, що тобі потрібна модель. Оголена чи ні, — він підморгує мені, перш ніж піти.

Такий маленький диявол, але я помічаю широку посмішку на своєму обличчі, коли проходжу через ворота.

Викладені цеглою стежки в'ються крізь плями квітів. Спочатку я проходжу повз троянди. Кожен ряд відрізняється за розміром та кольором. Деякі з них одного відтінку, інші — з рожевими та жовтими краплями. За ними доглядають бездоганно, серед рослин немає жодної в'янучої квітки.

Далі я бачу клумби з іншими видами. Хризантеми, нарциси й тюльпани, але я поки що не йду досліджувати їх. Зупиняюся перед одним із трояндових кущів, пелюстки якого яскраво-жовті на сонці. На кінчиках вони спалахують до приголомшливого червоно-помаранчевого, і я не можу втриматись, щоб не витріщитись на окремі квітки. Вони нагадують мені мерехтливі відблиски вогню. Одна квітка ще не зовсім розпустилася. З кількома помаранчевими кінчиками, що відшаровуються, вона схожа на вугілля, яке повільно згасає. Зростаючи меншою, а не більшою, як я знаю, квітка розпуститься.

Сукня набуває форми на моїх очах. Жовта сукня з помаранчевими кінчиками на подолі, окремі пелюстки відходять від спідниць. Знайшовши найближчу лавку, я сідаю, розгортаю порожню сторінку й швидко воджу пером по пергаменту, дозволяючи сукні набути форми.

— Можу я приєднатися до тебе? — запитує глибокий голос.

Його голос.

Я підіймаю очі й не можу повірити, що Калліас увійшов до саду. Він виглядає таким недоречним у чорному вбранні, яке він обрав на сьогодні, з тінями, що оточують його постать. Здається, вони не підходять барвистому саду.

Демодок крокує поруч із ним. Але, як тільки в голові звіра з'являється якась ідея, він як постріл мчить через сад, перестрибуючи через найближчий живопліт з квітами й видаючи гучне *тявкання*.

Мабуть, побачив кролика.

Я повертаюся до його господаря.

«Можу я приєднатися до тебе?» запитав він. Які манери. Леандрос припустив, що йому будуть раді. А чи справді Калліас має намір піти, якщо я скажу йому ні, залишиться невідомим. Я не можу собі уявити, що колись відмовлю йому.

Не тільки тому, що мені потрібно завоювати його серце.

А тому, що він мені подобається, і я хочу, щоб він був поруч зі мною.

— Будь ласка, — кажу я і повертаю ніс до порожнього місця поруч зі мною. Він сідає на лавку, тримаючи між нами належну відстань у пів метра. — Як ти дізнався, що я тут? — А може, й не знав. Можливо, він хотів прогулятися садами, шукаючи свіжого повітря й можливого усамітнення, як і я.

— Я побачив тебе через вікно.

— І ти прийшов до мене? Хіба ти не був на зустрічі?

— Був.

Я відриваюся від свого ескізу, обдаровуючи його допитливим поглядом.

— Я вирішив, що краще буду тут, з тобою, і закінчив раніше.

Задоволена, я повертаюся до свого ескізу.

— Ти розробляєш нове вбрання? — запитує він.

Знову ж таки, я задоволена. Задоволена тим, що він точно знає, що я роблю, адже він знає, що мені подобається.

— Я відчуваю себе в невідповідному становищі, — кажу я йому. — Ти знаєш мої захоплення, а я ще не знаю твоїх.

Леандрос згадував про фехтування та верхову їзду, коли ми разом ходили на прогулянки, але, безперечно, це не все.

Калліас складає руки перед собою й спирається ліктями на коліна.

— Раніше я любив фехтувати понад усе, але відколи я став королем, я не можу мати партнера, який не був би зроблений із соломи.

— Ох, — я про це не подумала.

— Мені подобається їздити верхи та проводити час з Демодокком. Я завжди любив тварин, але останнім часом ще більше.

Ніби почувши своє ім'я, Демодок прибігає назад, висолопивши язика. Він вичікувально сидить переді мною, чекаючи, щоб я почухала його за вухами. Я догоджаю йому.

— Що ти маєш на увазі? — запитую я.

— Я не можу доторкнутися до іншої людини, але на мої здібності не впливають тварини. Демодок — єдиний компаньйон, якого я можу мати. Іноді я навіть балую його і пускаю в ліжку.

Я навіть не думала про це. Що він шукатиме контакту в інший спосіб.

Він схиляє голову, і пасмо волосся спадає йому на брову. Якби він був будь-яким іншим чоловіком у світі, я б простягнула руку вперед та відкинула його назад.

— Раніше я грав на фортепіано, — каже він тихіше. — Майже всьому, що я навчився робити, я навчився у репетитора, але не грі на піаніно. Моя мама навчила мене сама. Вона дуже любила музику.

Я ковтаю, долаючи раптовий клубок у горлі. Це співчуття? До нього? Ще м'якше, ніж він промовив, я запитую:

— Чи не зіграєш колись для мене?

— Ти любиш музику?

— Думаю, мені б сподобалася твоя музика.

Він повертається до мене, і, так само, як і в перший день нашої зустрічі, мене пронизує поштовх від того, що наші очі зустрілися.

Вітерець розвіває пасмо волосся, що торкається його брів.

Мої пальці смикаються, і я дивлюся вниз на руку в рукавичці.

Повільно, дуже повільно я піднімаю її.

Рухаючись так само обережно, як і до сполоханого коня чи переляканої дитини, я дозволяю своїй руці поплисти до Калліаса, до цього пасма волосся.

Його погляд переходить на мою рукавичку, і я не можу не замислитись, про що він думає.

Але я рухаюся в такому темпі, що дає йому, здається, ніби весь час у світі, щоб зупинити мене.

Натомість його тіні зникають. Він застигає переді мною, тож коли мій палець торкається його брів, він не проходить наскрізь. Він наштовхується на теплий опір та відкидається назад.

Як би я хотіла відчутти точну текстуру його волосся.

Закінчивши, я дозволяю своїй руці впасти назад на коліна. Але наші погляди все ще прикуті одне до одного.

Нарешті Калліас опускає очі на мій блокнот.

— Що ти робиш? Денну сукню? Щось зі штанами? — я помічаю, що його голос став глибшим, ніж раніше, і він майже блукає, ніби вигадує слова безпосередньо перед тим, як їх вимовити.

Після тривалої паузи, під час якої я забула, що взагалі щось тримала в руках, мені вдається відповісти:

— Взагалі-то, бальну сукню. Мене надихнули троянди твоєї матері, — я дивлюся на квіти, про які йдеться.

— Тоді ми повинні влаштувати бал, щоб ти могла похвалитися нею, коли закінчиш.

— А можна? О, я ніколи раніше не організовувала бали.

— А ти хотіла б?

Я киваю.

— Назви дату, і ми його влаштуємо.

Раптом я відчуваю, що мені не потрібна шаль, накинута на плечі.
Мені так тепло й легко.

Колись був інший хлопець, який змусив мене відчутти себе так само.
Той, хто змусив мене відчутти себе повноцінною, поміченою та коханою.

А зараз комахи земні поласували його плоттю.

Але я не дозволю Гектору зіпсувати цей момент, який я переживаю з королем.

Щось рухається у кутку мого зору. Я обертаюся, думаючи, що це, можливо, лише стебло квітки, яке гойдає вітер.

Але воно набагато більше. Набагато сильніше. Набагато живіше.
— Калліас!

Я кидаюся вперед, але надто пізно.

Постріл лунає до того, як я встигаю поворухнутися, заповнюючи тишу саду. Руйнуючи його спокій.

Підстрелюючи короля.

Калліас падає назад, його спина спочатку вдаряється об клаптик трави, а потім і ноги спадають, ковзаючи по краях лавки.

Я паралізована на місці, з жахом дивлячись на те, де лежить Калліас, його жилет став ще чорнішим прямо посеред живота, де тканина стала вологою від крові.

Демодок стрибає за королем. Він злегка скиглить, коли Калліас не рухається після того, як він штовхає його носом.

Моя рука тремтить, коли я тягнуся до Калліаса, але що мені робити?
Я нічого не знаю про лікування.

Допомога. Я повинна піти за допомогою.

Я різко підводжуся, але тут помічаю чоловіка, який біжить до нас. Я не помічаю нічого, окрім того, що він тримає напівавтоматичний пістолет, який повертає в кобуру на боці, і тягнеться до рапіри на поясі, щоб замінити його.

Вбивця йде переконатися, що його жертва мертва.

Я стаю на ноги перед лавкою та дивлюся на вбивцю. Він різко зупиняється переді мною і виставляє перед собою меч.

— Геть з дороги, або я тебе проткну.

Я чую лише своє дихання у вухах. Все, що я можу відчувати – це підіймання й опускання моїх грудей. Але я не рухаюся ні на дюйм,

щоб пропустити чоловіка.

Пригадується моя єдина ніч невдалого боксу.

Це не допоможе.

Слова – мій єдиний союзник у цій ситуації.

– Ти поціливі йому прямо в груди, – кажу я. – А тепер йди, поки охорона не прибігла на звук пострілу.

Вільною рукою він відштовхує мене. Я сильно вдаряюся об землю, але не помічаю болю, коли піднімаюся в сидяче положення й тягнуся до свого черевика.

Рубіни на руків'ї мого кинджала виблискують, коли я опускаю лезо по дузі, встромляючи його в стегно чоловіка.

Він виє та б'є мене по спині рукою, яка не тримає рапіру.

Я знову розтягаюся на землі, дуже ненавидячи цеглу, яка здає шкіру з моїх колін.

Вбивця тягнеться до мого кинджала. З рохканням він висмикує лезо зі своєї шкіри та відкидає його геть.

Його вбивчі очі тепер звернені на мене, але перш ніж він встигає зробити крок у моєму напрямку, ми обидва повертаємо шиї в напрямку темної фігури, що піднімається з іншого боку лавки.

Калліас піднімається з землі, твердо стоїть на двох ногах, занурений у тінь. Він проходить прямо крізь лавку, і коли він це робить, щось металеве *бряскає* на цегляну доріжку під нами.

Куля.

Хоча на його одязі ще залишилася пляма крові, він тримається без жодних ознак болю чи чогось іншого, що могло б свідчити про його страждання. Він кидає один погляд на мене на землі, на червоний контур відбитка руки на моїй щоці, перш ніж повернутися до вбивці.

– Ти помреш через це, – каже Калліас, і в його голосі лунає глибокий гуркіт.

– Це ти сьогодні помреш, – каже чоловік та робить крок уперед, встромляючи вістря меча в Калліаса.

Вбивця ледь не втрачає рівновагу, коли його меч не зустрічає очікуваного опору, натомість проходить наскрізь крізь тіньову форму Калліаса.

– Що за...

Калліас крокує прямо крізь нього, і мене пробирає дрож, коли я згадую димчате відчуття тіні Калліаса навколо мене.

Вбивця кружляє, стикаючись з Калліасом, тепер уже по інший бік від нього. Він знову витягує пістолет і цього разу всаджує всю обойму в груди Калліаса.

Але, звісно, вони проходять крізь нього.

Він кидає пістолет, коли король витягує свій власний меч з боку, тіні зникають навколо клинка й руки, що тримає його.

А потім вони б'ються на дуелі.

Дійсно, Калліас не збрехав, коли сказав, що знає, як користуватися цим клинком. Він посилає серію швидких ударів, які вбивця вчасно відхиляє. Він повільніший з пораненням, яке я йому завдала, але йому вдається ухилятися від кожного удару.

Згодом я розумію, що Калліас грається з ним. Хоча обидва мечі зустрічаються в повітрі з металевим брязкотом, щоразу, коли вбивця намагається нанести свій удар у бік короля, вони проходять крізь нього.

Ніби він б'ється з привидам.

Невмирущим. Недоторканим.

Зрештою, вбивці набридає гра. Коли мечі двох чоловіків стикаються, він обрушує свою вагу на з'єднання, від чого Калліас спотикається та відступає назад.

Потім чоловік кидається навтьоки, але шкандибає через ногу, яку я підрізала. Калліас підбігає до однієї з клумб, нахиляється над землею та піднімає мій кинджал. Він ледве встигає прицілитися, як зброя вилітає з його руки.

Він влучає вбивці в спину. Той падає.

Калліас кружляє наді мною, зігнувшись у колінах на цеглі поруч зі мною. Його тіні зникли.

— Ти поранена? — запитує він.

— Я в порядку.

Але він або не вірить мені, або взагалі не чує моєї відповіді, бо його руки в рукавичках проносяться наді мною. Спочатку торкаються моїх щік та шиї, потім ковзають по боках, по животу, по ногах. Перевіряють, чи немає ушкоджень.

Але через те, що я не маю жодного, моє дихання перехоплює при контакті. І хоча його руки в рукавичках, їхнє тепло проникає крізь мої зтягнуті в штани ноги.

Закінчивши, він переводить погляд на мене й завмирає від того, що бачить. Його руки обхоплюють мої щиколотки. Вони міцніше стискаються, коли його погляд зупиняється на моїх очах, і приплив тепла пробігає по моєму хребту.

Його руки рухаються до моїх колін, розводячи їх у сторони, щоб він міг влаштуватися там. Ми вже близько. Так близько. Занадто близько. Ближче, ніж будь-коли раніше, і...

— Ваша Величносте?

Ми одночасно відсахуємось, навіть не почувши наближення охоронців. Тіні Калліаса миттєво повертаються, надійно закриваючи все його тіло.

П'ятеро чоловіків з королівським гербом на туніці стоять перед нами з рапірами та пістолетами наготові.

Калліас підводиться й простягає мені руку, тіні від простягнутої кінцівки зникають, коли він ставить мене на ноги. Він відпускає мене, як тільки я знаходжу рівновагу.

— Там був нападник. Я завалив його з ніг там, — Калліас вказує на місце, і троє чоловіків вирушають на пошуки тіла, а двоє інших починають прочісувати територію. — Відведіть убивцю до підземелля. Якщо він не помре від ран до того часу, пошліть по нього цілителя. А також пошліть цілителя до покоїв королеви. Ходімо, Алессандро.

Ми з Калліасом пліч-о-пліч ідемо до палацу. Демодок перестрибує через лавку та йде поруч з нами, шерсть на його роті мокра від того, що він злизував кров короля.

— Нікчемна шавка, — каже Калліас, але дивиться на свого пса з любов'ю. — Він для любові, а не захисту. Це точно.

Зворушливо. Так багато дотиків. І палких поглядів. І вбивць з мечами та пістолетами і...

— Тебе підстрелили, — кажу я, зупиняючись на місці. — Як ти не постраждав? — Коли Калліас зупиняється поруч зі мною, я простягаю руку до плями крові на його пальто.

— Якщо я встигну переміститися в тінь до того, як травма вб'є мене, тінь зцілить мене.

— Я подумала... — я навіть не можу вимовити вголос те, що я подумала. Це занадто жахливо.

— Ти стала між нападником та мною.

Хіба? Я не думала. Я просто діяла.

— Дякую, — каже він. — Але ніколи не ризикуй своїм життям заради мого. Я можу зцілитись. Ти не можеш.

Він продовжує йти, і я, спотикаючись, іду за ним. Здається, я не можу зосередити жодної думки в голові. У голові знову й знову прокручується те, що сталося.

— Що ти помітила в нападнику? — запитує Калліас.

Помітила? Я намагаюся викликати в уяві його образ, продумуючи все до дрібниць.

— Він був чоловіком, — я тихо проклинаю себе. Очевидно, Калліас мав на увазі не це. Чому я з усіх сил намагаюся згадати людину, яку бачила кілька хвилин тому? — Він був одягнений у темний одяг.

— Який одяг? — запитує Калліас. На мить я замислююся, чому він запитує мене про все це, коли сам бачив нападника на власні очі. Але мені здається важливим відповісти, тож я відповідаю.

— Він був шкіряним. Подоли були підбиті хутром. Це був... пегаєць, — вбивця з нещодавно завойованого королівства Калліас. Погода там прохолодніша. Тому жінки носять штани. Холод не може піднятися вгору по ногах.

— Добре, — каже Калліас, ніби моя відповідь його тішить. Ми входимо палац, і Калліас залишається поруч зі мною, поки ми піднімаємося сходами.

Щось не дає мені спокою. Щось не так. Щось не так з вбивцею.

— Я говорила з ним, — кажу я.

— Так, я чув.

— Його акцент був не пегайський. Він був наксоський.

— Про що це тобі говорить? — запитує Калліас.

— Вбивця — місцевий, але хтось хотів, щоб все виглядало так, ніби вбивця — іноземець. Він не стріляв у мене. Лише у тебе. Його повинні були побачити, перш ніж він втече.

— Дуже добре, — каже Калліас.

— Чому ти вихваляєш мене, ніби я якась дурна школярка?

— Ти в шоці, Алессандро. Я намагаюся відволікти твій розум.

Тоді я усвідомлюю, що мої руки тремтять. Калліас дивиться на них, так само як і я. Він бере одну з моїх рук у свою, не зупиняючись ні на крок.

Калліас схожий на примару, коли рухається палацом, мерехтливими тінями перелітаючи з місця на місце. Хоча його ноги все ще роблять імітацію кроків, цікаво, чи потрібно їм це робити. Виглядає так, ніби його ступні ледь торкаються підлоги. Квіти в горщиках, що стоять на столах у коридорах, не шелестять, коли він проходить повз них. Чорний килим не вгинається від його кроків. Штори на вікнах не шелестять, коли він проходить повз них.

Я йду поруч з ним, зачарована всім, що в ньому відбувається. Від того, як вигинаються м'язи його спини, коли він йде, все ще видимі крізь тінь, до того, як слуги притискаються до стін, щоб пропустити нас. Все в ньому випромінює силу.

Ми крокуємо коридором, що веде... кудись. Я ніколи раніше не була в цій частині палацу.

Зачекайте, що саме Калліас наказав варті? Щось про те, щоб відправити цілителя до покоїв королеви?

Кількома поверхами вище Калліас зупиняється перед дверима. На кожному з двох столиків, розміщених по обидва боки дверного отвору, стоять рослини плюща в горщику, ліани ростуть по стінах та з'єднуються в просторі над дверним отвором. Легко уявити собі чарівний сад, що ховається по той бік дверей.

Калліас, бачачи, як я здивовано дивлюся на красиві рослини, каже:

— Моя мама любила рослини. Троянди були її улюбленими. Я впевнений, що ти помітила, як вони прикрашають усі дерев'яні вироби по всьому палацу. Вона вирощувала їх у своєму саду і фарбувала в чорний колір.

— Чорний? Чому? — Я охаю.

— Тому, що тоді вони нагадували їй мого батька. Його тіні.

— Це... — починаю я, не в змозі закінчити.

Калліас проходить крізь масивні двері, на мить залишаючи мене саму в темному коридорі. Потім я чую клацання клямки, і він відчиняє для мене незамкнені двері зсередини.

— Це були кімнати моєї матері, — каже він. Хоча його рука, мабуть, стала матеріальною, щоб відчинити мені двері, вона вже знову вкрита

тінню, коли я проходжу повз нього.

У вітальній кімнаті стоїть великий стіл, у вазі – свіжі троянди. Біля дальньої стіни стоїть рояль. А стіна позаду мене, поруч із дверима, в які я щойно увійшла? Вітражне скло покриває кожен її сантиметр, маленькі кольорові шматочки складаються разом, створюючи картину квітучого лісу. Олень п'є з озера, що протікає повз нього. Метелики пурхають під листям дерев. І всюди знизу розквітають квіти. Двері зробили схожими на стовбур великого дерева, що анітрохи не применшує розкоші. Свічки, розставлені по всій кімнаті, відтіняють всю пишність дизайну, внутрішні грані тліють, ніби полум'я живе всередині окремих скляних шматочків.

– Весь палац був обладнаний електрикою, але моя мати віддавала перевагу тому, щоб світло свічок змушувало скло мерехтіти. Я досі змушую слуг їх запалювати. Думаю, їй би це сподобалося.

Калліас відчиняє ще одні двері, які ведуть до спальні. Ліжко стоїть високо над підлогою, так завалене пуховими ковдрами та пухкими подушками, що я думаю, чи не доведеться мені стрибати, щоб дотягнутися до нього. До кожного з чотирьох стовпів навколо ліжка прив'язані червоні завіси, і я підозрюю, що вони чудово блокують світло, коли їх відкинути.

Червоні килимки вкривають чорну доріжку, роблячи кожен крок ще м'якшим. Шафа масивна, на дерев'яних боковинах прорізаний візерунок із шипів троянд. Майже половину стіни займає туалетний столик, на якому нагромаджений асортимент коштовностей та косметики.

Помітивши, на чому зупинився мій погляд, Калліас каже:

– Вони належали моїй матері. Бери, що хочеш. Все інше можеш попросити слуг забрати.

– Що? – Мій розум намагається охопити все. Вбивця. Кров Калліаса. Кімнати королеви. – Чому ми тут?

– Це твої нові кімнати.

– Що? – я тупо перепитую. – Чому?

– Ти врятувала моє життя, відволікши вбивцю й давши мені час вилікуватися. І я ще ніколи так не боявся за твою безпеку. Тепер ти будеш спати поруч зі мною, – а потім він додає, ніби йому боляче це говорити: – Якщо тільки ти не вважаєш це неприємним?

На мить я втрачаю дар мови.

— Ні, — кажу я нарешті, моє обличчя пом'якшується. — Ні, я залишуся тут. І для мене буде честю користуватися речами твоєї матері. Не винось їх з кімнати.

Хоча його обличчя не змінюється, я бачу, що він задоволений. Можливо, по тому, як світлішають тіні на його обличчі.

— Ті двері в кінці кімнати ведуть до вбиральні. А ці, — він показує на двері, яких я не помітила біля ліжка, — ведуть до моїх покоїв.

Горло трохи стискається, і я не можу зрозуміти, чому. Тому, що мені так приємно? Я принижена цим жестом? Можливо, навіть трохи налякана його інтимністю?

Калліас поспішає сказати:

— Крім того, тримання тебе в покоях королеви ще більше допомагає нашій хитрості. Ти також можеш увірватися до мене, якщо хочеш, як я вже кілька разів так грубо з тобою вчинив, — його погляд все ще спрямований на двері, що ведуть до його власних покоїв.

— Я не знаю, що сказати, — нарешті кажу я. Через великі вікна всі прикраси майже виблискують. Маленькі деревця в горщиках по кутках кімнати тягнуться до світла.

Я відчуваю себе лісовою принцесою.

Ні, не принцесою, виправляюсь я.

Королевою.

Я в покоях королеви.

— Ти можеш сказати, подобається тобі чи ні, — пропонує Калліас. — Може тебе щось не влаштовує в умовах проживання.

Я посміхаюся, повертаючись до нього.

— Я не знаходжу нічого неприємного. Це прекрасно. Дякую, що поділився нею зі мною.

— Я радий, — каже він. Потім опускає погляд на мої руки.

Я розумію, що вони все ще тремтять.

Калліас ніжно штовхає мене за плечі, щоб я зайняла сидяче положення на ліжку. Він бере ковдру з пуфика в ногах ліжка й накидає її мені на плечі.

— Зі мною все гаразд, — наполягаю я.

— Так і буде, але нічого страшного, якщо це не так.

— Я не вперше бачу смерть, Калліасе, — хотіла б я повернути ці слова назад. Не хочу, щоб він розпитував мене про Гектора.

— Бачити, як я вбиваю охоронця, значно відрізняється від того, щоб бачити, як я вбиваю людину, яка має намір вбити нас. Твоє життя було в небезпеці.

О, так.

— Чому *ти* такий зібраний? — запитую я, дивлячись на нього. — Заради Бога, це ж тебе підстрелили.

— Тому, що я вже давно знаю, що хтось намагається мене вбити. Я почав цього очікувати.

Калліас не відходить від мене, поки не приходить цілителька. Якась стара жінка, яка метушиться наді мною, наполягаючи, щоб вона подивилася на червону рану на моєму обличчі. Не дивно, що вона прописує відпочинок як лікування.

— У вас є хтось, хто міг би залишитися з вами на ніч? — запитує старенька бабуся.

— Навіщо?

— Після такої сутички декому важко заснути. Ще одне тіло в кімнаті може допомогти.

— Я не маленька дитина. Мені не потрібно, щоб хтось перевіряв мої шафи на наявність монстрів.

— Не монстрів. Вбивць. Людей, які використовують тебе, щоб дістатися до короля, — зауважує вона безпорадно.

— Забирайтесь геть, — огризаюся я.

Цілителька збирає свої речі й виходить з кімнати, залишаючи мене в благословенній тиші.

Розділ 18

Вечеряю у своїй новій кімнаті. Після денних хвилювань я не маю бажання перебувати серед великої кількості людей. Калліас не приєднується до мене, і я припускаю, що це, мабуть, тому, що він відвідує чоловіка, якому вдалося непоміченим пробратися в сад його матері.

І, ймовірно, вбиває людей, які дозволили цьому статися.

Коли я закінчую їсти, приходять покоївка, щоб допомогти мені роздягнутися.

— Я принесла з собою вашу кореспонденцію, міледі, на випадок, якщо ви захочете відповісти на неї сьогодні ввечері. Завтра вранці я попрошу прислугу перенести сюди решту ваших речей.

Вона кладе дві акуратні стопки листів на тумбочку біля мого ліжка. Нагорі я помічаю любовний лист Орріна й з огидою кривлюся від нього.

Вона кладе на ліжко одну з моїх простих нічних сорочок, щоб я переодяглася, але я проганяю її, бо більше не потребую її допомоги.

Я переконуюся, що двері за нею надійно зачинені. Перевіряю вікна, переконуючись, що кожне з них зачинено на засувку. Я заглядаю в кожен куточок кімнати, достатньо великий, щоб там міг сховатися зловмисник. Я вмикаю світло у всіх кімнатах, перш ніж набрати собі ванну й змити з себе все, що сталося сьогодні.

Я методично витираюся, натягую просту білу нічну сорочку, задуваю свічки, вимикаю світло й залажу в ліжко.

Щойно я це роблю, моє серце починає калатати. Кожна тінь у кімнаті ніби приховує непроханого гостя. Я намагаюся закрити штори біля ліжка, щоб відгородити решту кімнати.

Якимось чином це тільки погіршує ситуацію. Робить неможливим побачити, що там може бути, а що ні.

Після такої сутички декому важко заснути.

Чорт забирай, стара карга!

Розумом я знаю, що в кімнаті нічого немає. Я знаю, що я сама. Я знаю, що ніхто не може потрапити всередину, не виламавши двері або не розбивши скло у вікні.

Але я ніяк не можу розслабити своє тіло для сну.

Принаймні, сьогодні я знаю, що не зможу відпочити, якщо залишуся в кімнаті сама.

Цікаво, чи зможу я переконати Роду або Гестію приєднатися до мене сьогодні ввечері, але навряд чи буде справедливо будити їх зараз. Вже дуже пізно. Я не зможу їх потурбувати.

Слабкий звук ледве долинає до мене, і я здригаюся від нього, незважаючи на його тихість. Це було лише тихе тьвкання. Демодок та Калліас, мабуть, нарешті повернулися на ніч. Нема про що турбуватися.

Я сідаю в ліжку, відсуваю штори й дивлюся на двері, що сполучають наші кімнати. Не встигнувши подумати двічі, я підхоплююся й біжу до цих дверей, ніби це ключ до мого порятунку.

Я обережно стукаю. Можливо, занадто боязко. Чи міг Калліас це почути? Можливо, я не *хочу*, щоб він це чув. Я така дурна. Можливо, мені варто просто спробувати зробити кілька кіл по кімнаті, щоб позбутися нервової енергії і...

Двері зі скрипом відчиняються, що свідчить про те, що їх не відчиняли дуже давно.

— Алессандра, — каже Калліас. Так, ніби хтось ще по той бік дверей постукає до нього.

Його волосся скуйовджене, наче він годинами проводив по ньому руками. Сорочка висмикнута зі штанів, усі гудзики розстебнуті, оголюючи гладенькі груди. Я застала його посеред роздягання. Хоча, здається, це не мало для нього значення, якщо він все одно відчинив двері.

— Я не можу заснути, — кажу я.

Перш ніж він встигає щось сказати чи зробити, пухнасте тіло проштовхується повз ноги Калліаса й потрапляє до моєї кімнати. Демодок тисне носом у стіну, обнюхуючи інтер'єр нової кімнати.

— Хвилинку, — каже Калліас. Він залишає двері відчиненими, а сам повертається до своєї кімнати. Хоча в кімнаті темно, я бачу слабкі обриси масивного ліжка, достатньо великого, щоб на ньому могли зручно розміститися п'ятеро. Цікаво, це те саме ліжка, яким користувався його батько, чи Калліас зробив його спеціально для себе. Який Калліас, коли спить? Він спокійний та тихий, лише рухом грудей

вгору-вниз показує, що він живий? Чи він перевертається, злегка похрюпуючи? Уві сні він вкритий тінню чи він матеріальний?

Його фігура повертається, закриваючи мені вид на ліжко. Він одягнений у довгий червоний халат, на руках знову рукавички. Ідеально вкритий з голови до ніг.

І жодної тіні в полі зору, я помічаю з деякою насолодою.

Я відступаю вбік, пропускаючи його до кімнати. Мої очі бачать Демодока, який встромляє мокрі ніздрі в шафу, щоб дослідити запахи, які там є. Звір підіймається на задні лапи.

— Демодоку, злізь.

Собака слухається та йде шукати інші речі, які можна понюхати.

— Що тебе турбує? — запитує Калліас.

Я повертаюся до ліжка, сідаю на його край, і він приєднується до мене.

— Нічого, але я не можу заснути.

— Сьогодні у нас були деякі хвилювання, і люди, які впустили зловмисника, були затримані, але ти в безпеці. Обіцяю. У коридорі стоять люди, а на подвір'ї — люди, які спостерігають за вікнами. Не те щоб до нас сюди щось могло дістатися, але краще більше запобіжних заходів, ніж менше.

Я киваю, вже знаючи все це.

— Я поруч, якщо тобі щось знадобиться. Ти не безпорадна, — категорично каже Калліас. — Заради богів, ти вдарила нападника кинджалом у стегно. Ти дуже здібна, — він заспокійливо кладе мені на стегно руку.

Я обертаюся до нього.

— Дякую тобі. Я все це знаю, правда. Я просто не можу розслабитися.

— Лягай назад, — наказує він, і я так і роблю, пересуваючись на протилежний бік ліжка, щоб звільнити для нього місце. Він починає відкидатися, але його погляд затримується на тумбочці біля ліжка, де лежать мої листи.

Калліас бере один з них, і я вже збираюся подякувати йому за те, що він не риеється в моїх речах, коли розумію, що саме він тримає в руках.

— Моя люба Алессандро, — читає Калліас вголос. — Сподіваюся, ти пробачиш мені мою сміливість, але до мене дійшли чутки, що король

не супроводжував тебе під час твоєї останньої прогулянки до маєтку Христакосів.

Я стрибаю вперед, намагаючись вирвати листа з його рук, але Калліас стоїть поза межами моєї досяжності, не припиняючи читати.

— До мене дійшли чутки, що ви провели вечір з другом дитинства. Це дозволило мені сподіватися, що, можливо, ви розірвали стосунки з Його Величністю. Ви, звичайно, знаєте про мої ділові поїздки. Вони віддалили мене від вас надовго, але я думаю про вас щодня. Я сумую за вашою розмовою, за вашою посмішкою, за тим, як ви відводите погляд, коли вас переповнює моя щедрість. Хто, в біса, це написав? — Очі Калліаса пробігають до кінця, щоб знайти підпис. Потім він гавкає зі сміху. — Оррін написав тобі любовного листа!

Я встаю, намагаючись вирвати кляту річ з його рук, але Калліас продовжує вистрибувати з-під моєї досяжності.

— Коли я дивлюся на нічне небо, я перестаю бачити його красу. Все, про що я можу думати — це ви. Ваше соболине волосся, і як мені хочеться провести пальцями по його довжині. Ваші губи, стиглі, як вишні — як довго я прагну спробувати їх на смак. Ваші пальці витончені, як крила метелика, а ваші очі мають блиск, що не поступається світлу зірок.

— Чорт забирай, Калліасе, дай сюди! — Я кидаюся до нього, і цього разу, замість того, щоб танцювати в недосяжності, він перетворюється на тінь.

Разом з листом, який тепер надійно схований поза межами моєї досяжності на стільки, на скільки Калліас забажає.

— Це несправедливо, — кажу я.

Калліас витирає з очей тінюву сльозу радості.

— Як ти могла приховати від мене цей скарб? — Він читає: — Вашим голосом можна було б наказати світу припинити обертатися, рослинам — рости, вітру — дути, комахам — дзижчати, — король вибухає приступом сміху, — Дзижчання комах. У його любовному листі до тебе! — Калліас стискає живіт обома руками, але при цьому випускає лист з рук. Він миттєво твердне, і я підхоплюю його ще до того, як він падає на землю.

Я розриваю цю кляту річ на шматки й дозволяю їм впасти на підлогу.

— Не всі чоловіки вміють писати, — кажу я крізь зуби.

Калліас повертається до мого стосу листів.

— Скажи мені, що це не перший його лист. Будь ласка, скажи, що є ще!

— Ні, — запевняю я його.

— Шкода. Я не сміявся так сильно вже щонайменше рік.

Алессандро, ти почервоніла!

— Ні. Якщо моє обличчя розпалене, то це від люті, яку я відчуваю до тебе.

— За те, що висміював Орріна?

— За те, що висміював мене. За те, що вважаєш смішним, що хтось хоче написати мені любовного листа.

Невже він ніколи не побачить у мені романтичної перспективи?

Вмить веселість зникає з його обличчя, на зміну їй приходять цілковита серйозність.

— Алессандро, я не дражню тебе. Мене розважає лише спроба Орріна писати вірші. Ти гідна уваги всіх поетів, але це, — він вказує на подрібнені шматки на землі, — не гідне тебе.

Трохи заспокоївшись, я кидаю виклик:

— І я гадаю, що ти міг би зробити краще?

— Звичайно, міг би, — він сумно дивиться на розірвані клапті на підлозі. — Тобі обов'язково було його знищувати? Я міг би вставити його в рамку й зберігати, щоб перечитувати, коли у мене буде поганий день.

— Стули пельку, — я повертаюся до ліжка, втупившись у стелю. Я відмовляюся дозволити посмішці прикрасити моє обличчя.

Але веселість Калліаса дуже заразлива. І я насолоджуюся його посмішкою більше, ніж хочеться визнати.

На ліжку до мене приєднується велика вага, але оскільки вона наполовину лежить на мені, я знаю, що це не Калліас.

— Ну, привіт, — кажу я Демодоку.

Калліас клацає пальцями та вказує на підніжжя ліжка. Демодок із сумною, опущеною мордочкою підводиться й лягає біля моїх ніг.

Калліас займає місце поруч зі мною. Він сплітає пальці на грудях, дивлячись на навіс.

— Я давно цим не займався, — каже Калліас.

— Лежав поруч з жінкою?

— Залазив у ліжко моєї мами.

Між нами майже метр, але мені вдається простягнути руку й стиснути його руку в рукавичці. Він не висмикує її.

— Тобі не обов'язково залишатися зі мною. Я можу... — починаю я.

— Тихіше. Спи.

Те, що він перериває мене, викликає посмішку на моїх губах. Я намагаюся робити те, що він пропонує. Я справді хочу, але вже давно в моєму ліжку не було чоловіка. Сон — це останнє, про що я думаю. Навіть якщо все інше неможливо.

І тут я згадую, що сталося в саду. Після нападу. Калліас тримав мене за руки. Перевіряв, чи немає травм, але потім все змінилося. Його дотик змінився. Його очі змінилися. Його дихання змінилося.

Я не вважаю це покращенням. Ми ледь не загинули. Після цього він, ймовірно, був сп'янілий енергією від такого випробування. І це зробило його... безпристрасним.

Що б він робив, якби не прийшли охоронці?

Я запитую:

— А вбивця вижив?

— Ні. Між твоїм та моїм пораненням у нього не було шансів.

— Значить, ти не зміг нічого від нього дізнатися?

— Нічого, окрім того, що ми вже обговорювали — його одяг та акцент. У нього не було нічого в кишенях. Ні записки від того, хто його найняв, ні грошей. Той, хто його послав, був дуже обережний.

Я ніжно стискаю руку Калліаса.

— Що ж тоді робити?

Його вільна рука піднімається й лягає над головою на подушку.

— Я думав, що вже матиму відповіді. Всіх знову й знову допитують про ту ніч, коли загинули мої батьки. Занадто багато людей пропало безвісти. Всі були налякані, коли сталося вторгнення. Ніхто не пам'ятає, хто був з ними в кімнатах-сейфах, за винятком тих, хто сидів праворуч та ліворуч від них. Половина моєї знаті стверджує, що перебували в таких місцях, де їх, здається, ніхто не бачив.

Ампеліос шукав, хто міг отруїти мої рукавички два місяці тому. Він нічого не знайшов. І найжахливіше те, що я не знаю, чи це правда, чи він у цьому замішаний, бо є одним із членів моєї ради.

Зараз у нас новий напад, який мав би дати нам нові зачіпки. Але вбивця мертвий. Його тіло не може розкрити жодних таємниць. А його

акцент та одяг вказують на те, що хтось із мого двору вбив моїх батьків, а тепер намагається вбити мене. Про що я вже знав.

Я дозволяю своєму великому пальцю погладити його, коли він говорить, сподіваючись мовчки заспокоїти його.

— Знаєш, — каже Калліас, його голос трохи знижується, — я не буду тебе звинувачувати, якщо ти підеш.

— Піду?

— З палацу. Перебуваючи поруч зі мною, ти теж наражаєшся на небезпеку. Ти не мусиш залишатися. Я б ніколи не змусив тебе залишатися тут.

Я повертаю шию, але він не зустрічається зі мною поглядом.

— Я нікуди не піду. Ти не будеш з цим стикатися наодинці, — до того ж коли я стану королевою, мене все одно намагатимуться вбити. Може, краще звикнути до цього зараз.

Йому перехоплює подих, наче він затамував його, чекаючи, що я скажу.

— Ми розберемося з цим разом, — кажу я.

Калліас киває, але я бачу, що це не приносить полегшення його неспокійному розуму.

Коли я прокидаюся, жар іншого тіла огортає мене, наповнюючи теплом. Спочатку я думаю про те, щоб обійняти чоловіка рукою, ким би він не був, але потім усвідомлюю дві речі одночасно.

По-перше, я одягнена.

По-друге, тіло поруч з моїм незвично нечітке.

Здається, одразу, коли Калліас відійшов, Демодок маневрував, щоб повернутися до верху ліжка. Він, мабуть, повернувся до своєї кімнати, як тільки я заснула. Він не може ризикувати, засинаючи в моєму ліжку. Що, як я перевернуся й доторкнуся до нього?

Я чухаю свого сусіда по ліжку за вухами.

— Доброго ранку.

Демодок намагається дотягнутися язиком до мого обличчя, але я перевертаюся й встаю з ліжка.

— Ніяких слинявих поцілунків, дякую.

Коли вранці приходиться моя покоївка, щоб допомогти мені, також приходиться слуга, щоб випустити Демодока на вулицю. Вона приносить із собою просту сукню, але це не має значення. Сьогодні я почну підготовку до балу, який Калліас дозволив мені влаштувати. Думаю, я призначу дату за місяць, а це означає, що мені потрібно багато чого підготувати. Запрошення розіслати. Вибрати тему. Прикраси. Їжу. Розташування столів.

Але я знаю лише двох жінок, до яких можна звернутися по допомогу.

Щойно я вдягаюсь та готова вийти, щоб розпочати день, у мої двері стукають.

— Леді Статос, — каже чоловік з іншого боку, вклоняючись.

— Лорд Васко. Голова ради Калліаса.

— Будь ласка, називайте мене Ікарос.

Я не відповідаю на жест доброї волі.

— Можна мені увійти? — запитує він, зазираючи за моєю спиною до вітальної кімнати королеви.

Ким він себе вважає, напрошуючись до моєї кімнати? Він точно може не зайти. І як він дізнався, що я вже тут зупинилась? Мабуть, у нього є шпигун, близький до Калліаса. Або до мене.

— Я, власне, вже виходжу, — я підхоплюю спідниці, щоб переступити поріг, а потім прямую коридором. Повз нас проходить невеличка армія слуг, які несуть мої речі до моїх нових покоїв. — І вибачте мені, але мені не дуже сподобалася жодна з наших минулих розмов. Мені важко повірити, що ця буде кращою.

Ікарос іде за мною, коли я відходжу.

— Я дуже радий, що ви були там вчора, щоб допомогти королю, — каже він, ігноруючи все, що я щойно сказала.

Я ледь не перечіпляюсь, коли різко зупиняюсь посеред коридору.

— Допомогти? Ви маєте на увазі врятувати йому життя?

Він схрещує руки перед собою, роблячи паузу в розмові зі мною.

— Це трохи перебільшення, вам не здається, враховуючи, що він би не опинився на вулиці, якби не ви?

— Ви хочете сказати, що я маю відношення до замаху на короля?

Він змахує з халата невидимі ворсинки.

— Зовсім ні. Я не бачу, що ви можете отримати, вбивши короля. Ваше процвітаюче майбутнє залежить від того, чи залишиться він живим. Тоді виникає питання: Чому ви продовжуєте проводити час з моїм племінником, коли до вас залицяється король?

Я продовжую йти, не обтяжуючи себе відповідями на речі, які його не стосуються.

— Я знаю, що ви провели цілу ніч з Леандром, роблячи бозна-що. Ви танцювали з ним на вечірках. Вас бачили з ним на вулиці незадовго до нападу в саду.

— Ви стежите за мною? — Я піднімаю спідниці, коли ми спускаємося сходами, відмовляючись дивитися в його бік.

— Очі є скрізь. Ніщо з того, що ви робите, не залишається непоміченим. І якщо ви продовжуватимете поводитися, як шльондра...

— Васко, — кажу я, звертаючись до нього, демонструючи крайню неповагу, нехтуючи його титулом та відмовляючись називати його на ім'я після того, як він дав мені дозвіл. — Ви маєте бути дуже обережним у тому, що говорите мені. Зараз король довіряє мені більше, ніж вам. А колись я стану його королевою. Коли він досягне повноліття й більше не потребуватиме вас, як ви гадаєте, чи важко мені буде переконати його вигнати вас з палацу?

Перш ніж він встигає щось сказати, я продовжую:

— Я буду проводити час з тим, з ким захочу. Те, що я залицяюся до короля, не означає, що я не можу мати друзів. На щастя, ваш племінник не схожий на вас. Не йдіть за мною далі.

Мені в спину він каже:

— Спробуйте зосередитися, Алессандро. Королю потрібен спадкоємець, і якщо ви не виявите належної зацікавленості, він може просто пошукати когось іншого.

— Коли мені кажуть чогось не робити, я тільки більше хочу це зробити, — кажу я, перш ніж завернути за ріг та зникнути з поля зору.

Але щось мене турбує в тому, що рада наполягає на спадкоємцеві від Калліаса. Хіба вони не знають, як саме працюють його сили? А якщо так, то хіба б вони не хотіли, щоб він нікого не чіпав?

Якщо тільки вони не є тими, хто намагається його вбити.

Я починаю думати, що побоювання Калліаса цілком виправдані.

Розділ 19

Я стою посеред танцювальної зали й повільно обертаюся по колу.

— Нам знадобляться квіти в горщиках. Я хочу, щоб ними була заставлена вся зала. Вони утворять доріжки, як у квітнику.

Епафрас – секретар Калліаса, не в захваті від того, що він сьогодні працює на мене. (Очевидно, я потрапила до нього в немилість, коли проігнорувала його та вдерлась на зустріч Калліаса). Але Калліас наполіг на тому, що він може не проводити зустрічей протягом одного дня, щоб найкращий з його планувальників робив для мене нотатки. Мій бал – найвищий пріоритет.

Спочатку мені здалося дивним, що він наполягає на своєму, коли на нього щойно було скоєно замах. Але потім я зрозуміла, що він не хоче привертати до себе таку увагу. Він не хоче, щоб його люди думали, що йому загрожує небезпека, що йому взагалі щось загрожує. Він хоче, щоб все виглядало нормально.

— Навіщо морочитися з горщиками? — саркастично запитує Епафрас. — Чому б нам просто не висипати бруд прямо на підлогу в залі?

— Я думаю, що це геніально! — каже Гестія. — «Коштовності Королівського саду» – чудова тема! Бальна зала буде виглядати розкішно, коли ти закінчиш з нею.

— Усі дівчата можуть вдягнутися, як різні квіти, — додає Рода. — О, нам краще швидко зробити замовлення в наших швачок, поки вони не розійшлися!

— У вас є перевага, — запевняю я їх, — бо я ще не розіслала запрошень. Епафрасе! Мені ще знадобляться канцелярське приладдя й зразки почерку, звичайно. Запрошення мають бути розіслані до цих вихідних.

— Звісно, — вигукує Епафрас.

— Передай Калліасу, що я потребую твоїх послуг набагато більше, ніж він. Гадаю, ти мені знадобишся щонайменше до кінця наступного тижня.

Писар блідне, а я обмінююсь з Родою таємничими посмішками.

— Гален, — звертається Рода до тіні позаду неї. — Зв'яжися з моєю швачкою й домовся про зустріч. Переконайся, що вона розуміє, що це

терміново.

— Звичайно, міледі.

Епафрас тупотить, бурмочучи щось про те, що його навички марно витрачаються, і виходить з бальної зали.

Щойно він йде, Гестія справедливо накидається на мене.

— Нарешті ми наодинці! А тепер скажи мені швидко, чи *це правда?*

— Якщо я хочу відповісти, мені потрібно спочатку дізнатися про що йдеться, Гестіє, — відповідаю я, хоча вона, без сумніву, хоче обговорити замах на життя короля.

— Покоївка моєї пані почула це від своєї сестри, яка працює прачкою, яка почула це від садівника, який почув це від...

— Дороженька, — перебиває Рода, — я не думаю, що нам потрібно знати, як саме поширилася новина.

— Так, — Гестія повертається до мене. — Ти зупинилась в покоях королеви?

Я кліпаю. Ох. Потім я пропоную їй щиру посмішку.

— Так.

Гестія стогне від заздрощів.

— Ти найщасливіша дівчина в усіх шести королівствах. Які вони?

— Минулої ночі я купалась у ванні, достатньо великій, щоб зручно поміститися втрюх. Стіни заставлені полицями з оліями та ароматизаторами. Я поклала у воду свіжі пелюстки троянд та лавандову олію. Якби я не боялася втопитися, я б у ній заснула.

— Ти повинна зробити мені список. Мені потрібні копії етикеток з усіх пляшок.

— Можливо, я могла б просто...

— Кожної. Етикетки, — каже вона, перебиваючи мене. — Я просто зобов'язана знати, якими брендами користувалася королева!

— Я думала, ми вже обговорювали, що ти сама по собі гарно пахнеш, — каже Рода. — Що тобі не потрібно копіювати все, що...

— Це тут ні до чого! Ти хочеш сказати, що тобі анітрохи не цікаво, з чиєю лавандовою олією королева приймала ванну – від «Рондо» чи від «Блазіо»?

Рода на мить замислилася.

— Я дозволяю тобі це.

— Ха!

Наша робота на сьогодні завершена, і ми виходимо з бальної зали. Щойно ми потрапляємо до головної приймальної, я помічаю фігуру, яка заходить до палацу.

Оррін.

Він нарешті повернувся.

Наші погляди зустрічаються, і погляд, схожий на погляд пораненої тварини, перетинає його обличчя, перш ніж він відвертається від мене.

— Він виглядає таким розбитим, — нахилиється Гестія, щоб сказати.

— Його серце розбите не через мене. Це все моя сестра. Він дурить себе, думаючи, ніби ми одна й та сама людина.

— Часом він справді здається досить... недоумкуватим, — інтонує Рода. — Як же він успадкував графство?

— Мабуть, усі розумні нащадки його батька не дожили до дорослого віку, — з відразою відповідаю я. — Я зустрінуся з вами пізніше, — додаю я, перш ніж налаштуватися на розмову з Орріном.

— Лорде Еліадесе! — гукаю я, підходячи до нього. Я роблю це для Рубена. Він виконав свою частину угоди, і тепер настав час мені виконати свою. — Цікаво, чи могли б ми поговорити наодинці? Можливо, у ваших кімнатах?

— Мені більше нема чого сказати, леді Статос. Ви досить ясно висловили свої почуття.

— Але, можливо, я могла б просто пояснити, — намагаюся я.

— У цьому немає потреби, — каже він та прямує за лакеєм, який несе валізу з його речами до його кімнати.

Серед усіх його речей буде його печатка. Вона мені потрібна, щоб наш план спрацював. Оррін не впустить мене безпосередньо до його кімнати, тож доведеться знайти інший спосіб.

До того часу, як Калліас приєднується до мене в бібліотеці за вечерею, я маю новий план, хоча й не знаю, чи спрацює він. Про всяк випадок я дістала підробленого листа від Рубена й попросила Петроса вписати дату. Тепер, коли всі гравці нарешті в палаці, все, що нам потрібно – це печатка.

— Мені сказали, що у тебе з лордом Еліадесом була невелика розбіжність у вітальному залі сьогодні вдень.

Коли Калліас сідає на своє місце, Демодок лягає на підлогу поруч зі мною, поклавши голову на мою ногу, наче подушку.

— Так, у нього чомусь склалося враження, що ми з ним залицяємося. Боюся, що мій батько заохочував цю думку. Після наших витівок на озері Оррін хотів дати зрозуміти, що більше не бажає мати зі мною нічого спільного.

— Твій батько знає про нашу хитрість?

— Звісно, ні. Він лише хотів мати запасний план на випадок, якщо мені не вдасться домогтися твоєї руки. Мій батько налаштований на те, щоб отримати за мене величезний викуп. Його маєток... збанкрутував.

Калліас кліпає.

— І тому він вирішив *продати* тебе мені?

— Хіба це не так робиться?

— Ну, так, але не в таких грубих виразах. Хм. Можливо, мені варто щось з цим зробити.

Я знаю, що я обов'язково щось зроблю з цим, коли стану королевою.

Пауза в розмові дозволяє нам обом насолодитися нашою вечерею.

— Скажи мені, — запитує Калліас, — коли буде безпечно покінчити з нашою виставою, чи не хочеш ти вийти заміж й мати власну сім'ю?

— Звичайно, хочу. Принаймні, вийти заміж. Щодо дітей я ще не впевнена, — мені хочеться дати собі ляпаса, як тільки ці слова вилітають з моїх вуст. Як він робить це зі мною? Іноді мені здається, що ми справжні друзі, і я можу бути чесною. Але це і є справжня вистава, чи не так? Він — моя ціль, і я не можу припуститися помилки, почавши почуватися з ним надто комфортною.

Якщо я хочу вийти заміж за короля, я, безумовно, повинна була сказати, що хочу дітей. Це обов'язок королеви. Народити спадкоємців. Неважливо, що Калліас не проживе достатньо довго, щоб народити їх.

— Я відчуваю те саме, — дивує мене Калліас. — То чому ж ти не цікавишся Орріном? Я знаю, що він досить багатий. Придворні дами, здається, вважають його привабливим.

— Вони, очевидно, ніколи з ним не розмовляли.

Задоволений моєю відповіддю, Калліас повертається до їжі. Моя нога затекла завдяки значній вазі Демодока, а його дихання зігриває

другу ногу.

— Чому ти обрав для обіду саме бібліотеку? — запитую я. — Ти взагалі любиш читати? Я ніколи не бачила тебе з книжкою в руках.

— Мій батько любив читати. Він був старенький. Він любив здобувати знання. Ця кімната не тільки нагадує мені про нього, вона навіть пахне ним.

Хоча Калліас завжди охоче говорив про свою матір, це перший раз, коли він сказав щось особисте про свого батька.

— У мене немає часу на читання, — каже Калліас. — Але навіть якби мав, то не читав би. Це не моє хобі. Я б краще побігав з Демодоком або провів час з тобою.

— Твій батько був найстарішою людиною в історії?

— Ні. У мене був пра-пра-прадід, який дожив до 758 років.

— Він прожив понад сімсот років, перш ніж взяв дружину й завів дітей?

Він киває.

— Як думаєш, скільки ти протримаєшся? — запитую я.

— Ти сумніваєшся в моїй рішучості? — запитує він, переводячи тему на мене.

— Я намагаюся уявити тебе у сімсот років, який не прочитав жодної книжки. Чи залишиться твоє тіло і розум такими ж? — Я ховаю посмішку за келихом вина.

— Книги – не єдиний спосіб навчання. Я ставатиму розумнішим та могутнішим, коли моя імперія розширюватиметься. Я відкриватиму нові стратегії у керуванні моїми арміями. Коли мудрі чоловіки та жінки даватимуть мені поради.

— І ти станеш самотнішим. Чи не думаєш ти, що забудеш, як бути людиною, якщо відштовхнеш усіх смертних у своєму житті? — Зараз я навіть не намагаюся переконати його залицятися до мене. Мені просто цікаво.

— Я не відштовхнув тебе.

— Але колись я помру. Я постарію, а ти ні, доки будеш жити в тіні.

Калліас відривається від їжі, яку підніс до губ, наче ця думка ніколи не приходила йому в голову. Нарешті він каже:

— Це буде дуже нескоро, — але він не зустрічається з моїм поглядом.

Неважливо. Досить дружніх балачок на одну ніч. Час переходити до втілення мого плану допомоги Рубену в життя.

— Калліасе, я чула історію про те, як ти крадеш жаб з озера, щоб покласти їх у ліжко своєї виховательки.

Він зловтішно посміхається, згадуючи про неї.

— Вона була жахливою занудою.

Я оцінюю Калліаса.

— Що? — запитує він.

— Мені цікаво. З твоїми здібностями ти можеш перетворювати на тінь лише неживі предмети за допомогою дотику?

Демодок залишає мене й сідає біля свого господаря, нарешті відновлюючи кровообіг у моїй нозі.

— А що? — запитує Калліас.

— Я мушу прокрастися до чийхось кімнат. Для друга. Я хотіла запитати, чи не міг би ти впустити мене через двері. Я маю на увазі, *крізь них*.

— Ти думаєш, я просто так допоможу тобі вломитися в чийсь кімнати? До когось із мого двору?

— Заради мене? Так.

За очима Калліаса танцює вогник.

— У чії кімнати?

— В кімнати Орріна.

— Чи хочу я взагалі знати, що ти плануєш?

— Думаю, було б набагато веселіше, якби ти спостерігав за тим, що відбувається.

Калліас простягає руку, щоб погладити Демодока по маківці.

— Не вдавай зі мною, що ти вище таких речей, — додаю я. — Я точно знаю, як ти любиш прослизати до кімнат придворних. А з усією відповідальністю, з якою ти маєш справу останнім часом, тобі не завадило б трохи шпигунства.

Він посміхається настільки, що видно зуби.

— Гаразд, але тільки тому, що це Оррін. І якщо тебе спіймають, я буду заперечувати свою причетність до цього. Для годиться.

— І ти будеш лаяти мене на людях, щоб потім пробачити наодинці?

— Щось таке. А тепер ходімо, поки всі ще вечеряють внизу.

Калліас допомагає мені злізти з крісла й притримує для нас двері бібліотеки. Я зупиняюся коли ми виходимо.

— Що таке? — запитує він.

— Насправді я не знаю, де кімнати Орріна.

— Я б занепокоївся, якби ти знала. Прошу сюди.

Я йду за ним по коридору. Вгору по сходах. По ще одному коридору. Він зупиняється перед дверима, які виглядають, так само як і всі інші.

— Звідки *ти* знаєш, де його кімнати? — запитую я.

— Я знаю, де знаходяться кімнати кожного. Мені подобається знати, звідки виходять усі потенційні загрози.

— Але найнебезпечніших людей ти тримаєш найближче до себе?

— Зовсім ні, — він клацає по кінчику мого носа обтягнутим шкірою пальцем, перш ніж взяти мою руку у свою. Калліас дивиться в обидва кінці коридору, переконуючись, що ми самі.

Потім я відчуваю, як я зникаю.

Я ніколи не помічала, наскільки важкі мої кінцівки, аж поки раптом не перестала відчувати їхню вагу. Тіні пробігають по моїй шкірі, в'ються навколо пальців, ковзають по тонкому волоссю на руках.

Я міцніше стискаю руку Калліаса, бо мене охоплює відчуття, що я злечу й розчинюся в небесах, якщо він не триматиме мене на землі.

— До цього звикаєш, — каже він. — А тепер давай зробимо це.

Калліас заходить першим, нахилиючи голову вперед, щоб зазирнути у двері. Переконавшись, що там порожньо, він тягне мене за собою.

Відчуття ковзання крізь тверду стіну схоже на розрізання ножем м'якого вершкового масла. Дуже мало тертя. І в певному сенсі це майже приємно.

Тоді пройшли крізь них.

Кімната Орріна виглядає химерно порівняно з моїми королівськими покоями. Штори та покривало – королівського синього кольору зі срібними прикрасами на краях. Намагаючись розгледіти особисті штрихи, я розумію, що їх насправді немає. Жодних сімейних фотографій (як деякі люди одержимі ідеєю мати їх), жодних дрібничок чи брязкалець – на полицях навіть немає жодної книги.

Можливо, через те, що він часто подорожує у справах, він не переймається такими речами.

Але потім я повністю забуваю про навколишнє, оскільки усвідомлюю, що все ще тримаю Калліаса за руку.

— Що станеться, — запитую я, — якщо ми доторкнемося в цьому стані?

Калліас підносить вільну руку до губ та зубами зриває рукавичку. Він підносить пальці до моєї щоки.

Я реєструю контакт і відчуваю його на відстані, але немає тепла. Немає відчуття, яке виникає від дотику до когось, кого ти вважаєш привабливим.

Це досить жахливо, насправді. Бажати цього контакту й не отримати його. Навіть торкаючись.

— Я знаю, — каже він, прочитавши вираз мого обличчя. — Це лише тінь того, як відчувається справжній контакт, — він нахилиється, щоб підняти рукавичку, яку впустив. — Я почекаю зовні й попереджу тебе, якщо він прийде. Просто постукай, якщо тобі щось знадобиться.

А потім він вислизає назад у коридор клаптиком тіні.

Я відчуваю, як мої кінцівки повертаються до норми, спостерігаю, як тіні зникають. Так набагато краще.

Стіл Орріна стоїть перед великим вікном у головній кімнаті. Його житло складається зі спальні та ванної кімнати. Ні вітальні, ні кабінету, як у мене.

Відкриваю першу шухляду й знаходжу все необхідне в одному акуратному місці. Печатка, віск та інструменти для запалювання.

Я запалюю гніт та ставлю над ним віск, чекаючи, поки він розтане. Оскільки я ніколи не була дуже терплячою, я вирішую поритися в речах Орріна. Решта шухляд його столу заповнені письмовим приладдям та кількома незакінченими листами.

У Орріна є кілька скринь та шафа. Одна зі скринь замкнена. В іншій зберігається додаткова постільна білизна. У шафі немає нічого, окрім його звичайного одягу в бежевих, білих та коричневих тонах.

Я дивлюся на замкнену скриню.

— Що може бути всередині тебе? — шепочу я собі. Більше нічого в кімнаті не замкнено. Ні шухляди з його листуванням. Навіть шухляда, в якій лежить мішечок з некос.

Я перевіряю вагу замкненої скрині. Я можу підняти її з землі. Вона зовсім не важка, якщо не брати до уваги дерево, з якого вона зроблена.

І не дуже велика. Трохи ширша за моє власне тіло.

Я встаю, поставивши скриню на підлогу, і оглядаю кімнату. Якби я була Орріном, куди б я сховала ключ, якщо припустити, що він не має його при собі?

Я знову опиняюся за столом, розглядаючи окремі шухляди трохи уважніше.

І я зауважую, що одна з них не здається такою глибокою, як інші.
Фальшиве дно.

З бронзовим ключем під ним.

Еліадести просто дурень.

Я повертаюся до скрині, полегшено зітхаю, коли ключ ідеально підходить до замка, і піднімаю кришку.

Усередині лежить одяг. Досить смердючий, до того ж.

Якого біса він захотів його закрити?

Спершу я витягаю зім'яту сорочку коричневого кольору. Від неї на моїх рукавичках залишається пляма, і я нарікаю на втрату одягу.

Потім я знаходжу нічим не примітні штани. Під ними – черевики.

Оррін, безумовно, не настільки розумний, він може покласти щось не туди, тож що з того...

І тут я бачу останній предмет на дні скрині.

Викривальний.

Я піднімаю тканину й дозволяю їй звисати з кінчиків пальців моєї вже забрудненої рукавички.

Маска.

Та сама маска.

Бандита. Того самого, який пограбував нас з Калліасом.

Я хихикаю. Ох, Оррін.

Звичайно ж, це Оррін. Благочестивий добродій, який хоче всиновити сиріт. Звичайно, він краде у свого класу й допомагає бідним.

Дурень.

Спочатку я думаю вибігти й показати її Калліасу, але потім розумію, що він замкне Орріна. Я не можу цього допустити. Він повинен зіграти свою роль у порятунку Рубена.

Тож я ховаю маску в кишеню сукні, складаю все інше в скриню, замикаю її, повертаю ключ та нарешті запечатую лист, який я принесла з собою, перш ніж розкласти всі речі на свої місця.

Тоді я стукаю у двері. Калліас простягає руку, хапає мене й тягне назад на інший бік.

Ми починаємо йти.

— Все пройшло за планом? — запитує він.

— Навіть краще.

Калліас уважно оглядає мене, коли ми завертаємо за ріг.

— Я не пригадую, щоб коли-небудь бачив тебе у такому піднесеному настрої. Я відчуваю ревності, знаючи, що причиною цього є Оррін.

— Не варто, — кажу я. — Я щойно знайшла викривальні докази в кімнаті Орріна.

Калліас звужує очі.

— Це ти його туди поклала?

Я сміюся.

— Взагалі-то ні. Я прийшла зовсім з іншою метою й натрапила на це.

— І чи зможу я дізнатися, що це таке?

— Так, але пізніше. Спершу я хочу, щоб Оррін дещо зробив для мене. Ти мені довіряєш?

Калліас робить паузу й оцінює мене, чесно обмірковуючи питання.

— Так, — каже він нарешті, так, ніби ці слова здивували його. Він поспішає додати: — Мене розпирає від цікавості, але я спробую бути терплячим.

— Ти дуже добре вмієш бути терплячим, — я промовляю ці слова жартома, але чомусь мені здається, що в моєму голосі звучить гірка нотка.

Розділ 20

Вже час.

Рубен передав листа Меліті. Його батько, лорд Торікус, при дворі, хоч і неохоче. Оррін повернувся зі своїх мандрів, які, як я тепер розумію, не мали нічого спільного з бізнесом, а були виправданням його незаконної діяльності як бандита.

Я досі не можу повірити, що він здатен на такий обман.

Але це не має значення. Оррін буде викритий досить скоро.

Рубен приходить до моєї кімнати о пів на дев'яту.

— Вона щойно перепросила й пішла з нашої прогулянки в саду, сказавши, що втомилася й ляже спати раніше. Вона клюнула на наживку, Алессандро! — Хвилювання Рубена викликає посмішку на моїх губах. — Що ж нам тепер робити?

— Я підкупила слугу, щоб він стежив за Орріном цілий день та регулярно надсилав мені листи з його місцезнаходженням. Тепер я маю привести його до кімнат Меліти.

Ноги Рубена соваються під добре скроєними штанами.

— Як ти збираєшся це зробити? Всі чули про те, як він відмовив тобі у вітальному залі.

Я перекидаю волосся через плече.

— Звертаючись до його кращої натури. Не хвилюйся про це. Ти пам'ятаєш свою роль?

Рубен витирає хустинкою чоло.

— Я кажу батькові, що Меліта сказала, що погано себе почуває. Я запитую, чи не хотів би він піти зі мною, щоб перевірити її в кімнаті. Я маю поводитися так, ніби турбуюся про свою майбутню наречену, — він гримасує, коли вимовляє ці слова.

— Ти зможеш це зробити, — кажу я йому. — Але пам'ятай, що час — це все. Хороша новина в тому, що твій батько й Меліта живуть на одному поверсі. Але ти повинен почекати, поки ми з Орріном не опинимося в полі твого зору.

Рубен глибоко зітхає, ховаючи хустинку в кишеню.

— Гаразд. Я готовий.

Рубен залишає мене, щоб забрати свого батька, віконта Торікуса, і я натягаю свою найкращу посмішку перед тим, як почати шукати Орріна

з маленьким букетом квітів у руках. В останньому листі, який я отримала, йшлося про те, що він повертається до своїх покоїв на вечір.

Добре, що тепер я знаю, де вони знаходяться.

Він відчиняє після двох стуків. Граф все ще одягнений, і його обличчя насуплюється, коли він бачить мене.

— Леді Статос, я не хочу вас бачити, — він починає зачиняти двері у мене перед носом.

— Лорде Еліадесе, зачекайте, будь ласка, хвилинку. Я маю дещо сказати.

Він зупиняється з прочиненими навстіж дверима, достатньо широко, щоб було видно його обличчя. Я глибоко вдихаю. Якщо це не спрацює, гадаю, я завжди можу витягнути з кишені його маску бандита й *змусити* його зробити те, що мені потрібно. Але щось мені підказує, що з Орріна не вийде чудового актора.

— Я дуже захоплююся вашими добрими вчинками, — починаю я, намагаючись не здригнутися від відвертої брехні. — Я думала про свої вчинки останнім часом і про те, як я вас образила. Я хочу змінитися. Ніхто не є більш відданим послідовником богів, і я не можу уявити собі людину більш праведну, ніж ви. Я сподівалась, що ви допоможете мені змінити свій характер, — я намагаюся говорити смиреним тоном, але оскільки не уявляю, як він звучить, не впевнена, що мені це вдається.

Я розслабляюся, коли Оррін посміхається, хоча й ледь помітно.

— Це дуже мило з вашого боку, Алессандро. Можу я називати вас Алессандра?

— Так, будь ласка.

— Боги завжди готові прощати. Це смертні, як я, потребують більше часу, щоб дослухатися до їхнього прикладу.

— Це я потребую прикладу, — поспішаю сказати. — Власне, вашого. Послухайте, я завжди не ладнала з леді Ксенакіс.

— Чому? Вона ж така чарівна.

Якщо хтось вважає кислинку лимона приємною.

— Я хочу зробити для неї щось приємне, — продовжую я, ігноруючи його запитання. — Я щойно дізналася, що вона рано пішла до своїх кімнат і погано себе почуває. Я подумала, що могла б віднести це їй, — я піднімаю квіти. — Але я не впевнена, що мені вистачить

смівості піти туди самій. Не після того, як я жахливо поводитася з нею в минулому. Ви підете зі мною?

— Ви робите так, що вам неможливо відмовити.

Я сяю.

— Дякую!

Я вкладаю свою руку в його руку, перш ніж ми спускаємося сходами на поверх нижче.

— Розкажіть мені про своє останнє відрядження, — кажу я, коли ми прямуємо коридором до кімнат Меліти. Оррін навіть не помічає Рубена, який стоїть біля дверей батька, поки він розповідає мені брехню про продаж врожаю та виконання своїх обов'язків орендодавця різних орендарів. Я ввічливо киваю й пропоную кілька доречних відповідей.

Рубен одразу ж стукає у двері батька, щойно ми завертаємо за ріг та зникаємо з поля зору. Я чую слабкі постукування, що відлуннують позаду нас.

Коли кімната Меліти нарешті з'являється в полі зору, я зупиняюся з Орріном біля неї.

— Потримайте, будь ласка, хвилинку.

Оррін бере букет без запитань, як справжній джентльмен.

У коридорі занадто тихо. Де Рубен? Можливо, його батька важко витягнути з кімнати.

— Ви не збираєтесь постукати? — запитує Оррін, поки ми просто стоїмо.

— За мить.

Простір заповнює незручна тиша.

Оррін хитає головою.

— Чого ми чекаємо?

Де в біса Рубен? Ми не можемо увійти, не знаючи, що він прямо за нами.

— Мені просто потрібна хвилинка, щоб зібратися з духом.

Оррін розуміюче киває.

— Робити правильні речі не завжди легко. А бути більшою людиною, першою, хто простягає руку допомоги, вимагає неабиякої сили характеру. Але вам не треба боятися, Алессандро. Правильні вчинки ніколи не є неправильною відповіддю.

У Орріна дивним чином викривлене відчуття того, що правильно, а що ні. Він бреше мені про своє відрядження. Він краде у рівних собі. Хіба це не неправильно?

І тут я чую це. М'які кроки по килиму та глибокий баритон чоловічого голосу.

О, дякувати Богу.

— Дякую, — кажу я. — Мені потрібно було це почути. Однак, можливо, ви не заперечуватимете, якщо спершу ви зайдете до кімнати? Можливо, я могла б послідувати вашому прикладу у цьому випадку?

В його очах спалахує співчуття.

— Звичайно, — він повертається й тричі стукає у двері.

— Заходьте! — кличе зсередини яскравий голос Меліти.

Оррін заходить до кімнати, а я продовжую йти коридором, коли голоси за моєю спиною стають гучнішими.

— Бідолаха! — каже батько Рубена. — Може, попросити кухаря щось принести?

— Найкраще спочатку перевірити, як вона, — каже Рубен. — Якщо у неї болить живіт, ми не хочемо погіршити ситуацію, даючи їй їжу.

— Саме так, — відповідає віконт.

Я завертаю за ріг, коли чую, як відчиняються двері до кімнати.

— Що за чортівня! — вигукує віконт. — Меліто! Що ти робиш? — Чується звук човгання ніг.

— Я не знаю, що відбувається, — це Оррін.

— Ви цілували наречену мого сина! Ось що відбулося.

Хтось відкашлюється.

— Пробачте, лорде Торікусе, — каже Меліта. — Я не хотіла проявити неповагу до вас чи вашого сина.

— О, це вже занадто нешанобливо. Як ти посміла зруйнувати себе, будучи зарученою з моїм сином! Що б сказав твій батько? Це жахливий скандал, і ми не будемо в ньому брати участь! Я не можу повірити, що ти сказала йому, що погано себе почуваєш, щоб зустрітися зі своїм коханцем!

— Я досі не розумію, що відбувається, — каже Оррін. — Я прийшов підтримати леді Статос. Леді Ксенакіс просто кинулася на мене!

— Леді Статос? То ви бавитесь з двома обіцяними жінками, Еліадесе? Як вам не соромно, — каже Торікус. — А ти, Меліто? Я

навіть уявити не можу, як розчарується твій батько. Ходімо, Рубен. Твої заручини з леді Ксенакіс офіційно розірвано.

А потім обидва чоловіки йдуть тією ж дорогою, що й прийшли, причому Рубен, як мені здається, з набагато більшою енергією в кроці.

— Це квіти для мене? — запитує Меліта.

— Так, але вони не від мене, — каже Оррін. — Вони від Алессандри. Вона має бути в коридорі. Я мушу йти.

Я все ще нічого не бачу з того місця, де ховаюся за рогом коридору, але віконт, мабуть, залишив двері до кімнат Меліти відчиненими, що дозволило мені почути голоси тих двох, які все ще перебувають усередині.

— Ні, нам треба поговорити, — каже Меліта. — Я ніколи не знала, що ти так про мене дбаєш! Чому ти не сказав мені раніше? Через те, що бачив мене з Рубеном? Це змусило тебе ревнувати? О, Орріне, ти один з найвродливіших чоловіків при дворі! Звичайно, я б обрала тебе, а не Рубена. Рубену на мене начхати.

— Ви помиляєтесь. Я навіть не знаю, як вас звати.

— Звичайно, ти знаєш! Ти ж сам написав про це у своєму листі.

— Моєму листі?

Звук такий, ніби папір розгортається.

— Це напрочуд схоже на мій почерк, і це моя печатка, але, боюся, я цього не писав.

— Звичайно, що писав! — Голос Меліти стає несамопитим.

— Мені дуже шкода, що ви так страждаєте, але ось, тримайте, — уявляю, як він вручає їй квіти. — Я мушу знайти леді Статос.

— Леді Статос? Навіщо ти втягуєш її в це?

Я тікаю коридором, намагаючись стати непомітною, перш ніж Оррін зможе мене виявити.

Того вечора ми з Калліасом домовилися про пізню вечерю, оскільки він знав, що зустріч затримується.

Коли я приєднуюся до нього в бібліотеці, я не йду, а танцюю, проходячи крізь двері, крутячи за собою спідницями.

— Що ти робиш? — запитує Калліас.

— У мене сьогодні чудовий настрій.

— Я це бачу.

Я зупиняюся у своєму кружлянні, щоб помітити Калліаса та його широку посмішку.

— Що?

— У мене теж чудовий настрій. Під час сьогоднішньої зустрічі ми дізналися багато нового. Ми зібрали всіх пегайських революціонерів. Завтра вранці їх стратять. А ще ми знайшли кількох селян, які перевозили вкрадені бандитами гроші. Один з них готовий говорити! Хоч він і не знає бандита на ім'я, але може впізнати його в обличчя. Все, що нам потрібно зробити, це попросити його подивитися на всіх шляхтичів.

Я трохи сміюся, перш ніж витягти маску з кишені.

— Нам не потрібно цього робити.

Калліас підводиться зі стільця так швидко, що мало не перекидається. Він лякає Демодока, змушуючи його зробити кілька кроків убік. Король підходить та забирає маску з моїх пальців.

— Звідки це в тебе?

— З кімнати Орріна.

— Еліадеса? — з недовірою перепитує Калліас. — Це і є той викривальний доказ, який ти знайшла? Як ти могла мені одразу не сказати?

— Я пообіцяла Рубену. Я сказала йому, що розірву його заручини з Мелітою, і я це зробила. Тепер ти можеш замкнути Орріна.

Калліас надто задоволений, побачивши маску в своїх руках, щоб більше не турбувати мене через невчасність. Він сміливо підбігає до дверей та вигукує наказ кинути Еліадеса до підземелля, доки Калліас не прийде й не розбереться з ним.

Коли він повертається до столу, Калліас піднімає келих вина.

— Гадаю, варто виголосити тост.

Я знаходжу свою склянку й піднімаю її.

— За тебе, Алессандро. Нехай твій розум ніколи не буде використаний проти мене.

Я сміюся, перш ніж перехилити вміст келиха до рота.

— І за тебе, Ваша Величносте. За твоє чудове керівництво. Ця зростаюча імперія не була б такою, якою вона є без тебе.

Він дивиться на мене, коли перехиляє свою склянку вдруге. І щось у цьому погляді, в тому, як він п'янить мене... скручує мої пальці на ногах у капцях.

Але наше святкування переривається через присутність у дверях.

— Заходьте, — кличе Калліас після паузи, під час якої, як мені здається, він серйозно подумував про те, щоб прогнати непроханого гостя.

Заходить слуга з тарілкою, яку тримає на кінчиках пальців правої руки. Він опускає його переді мною.

— Лист для вас, міледі.

Я беру пергамент та дивлюся на почерк, яким написано моє ім'я на лицьовій стороні. Я не впізнаю його.

— Не маю жодних здогадок, від кого він. Печатки немає, — кажу я Калліасу, читаючи лист про себе.

— Що таке? — запитує Калліас, побачивши вираз мого обличчя.

Я знаю, хто намагається вбити короля. Вбивця був відволікаючим маневром. Щоб відволікти увагу короля перед тим, як буде здійснено справжній замах на його життя. Я не можу розкрити особистість цих людей в листі. Вони надто впливові. Якщо цю записку перехоплять, я боюся за своє життя. Достатньо сказати, що король не може довіряти своїм радникам.

Мені сказали, що ви одна з небагатьох, кому довіряє король. Цього достатньо, щоб я також довіряв вам. Зустрінемося за вказаною нижче адресою через дві ночі. Я знайду вас. Всуньте квітку у волосся, щоб я міг вас впізнати.

Нехай боги благословлять короля.

— Тут немає підпису, — кажу я, передаючи йому листа.

Він читає його, мабуть, тричі, перш ніж знову зосередитись на мені. Потім він різко підводиться, кидається до дверей та гукає слугу, який приніс листа.

— Хто тобі це дав? — запитує його Калліас.

— Охоронець біля входу до палацу.

— Який охоронець?

Слуга намагається стати меншим.

— Не можу сказати, пане. Вони всі носять капелюхи. Він не підняв очей. Ваша Величносте, не думаю, що це допоможе. Я сумніваюся, що він був тим, хто спочатку доставив його. Він міг спочатку пройти через одного з садівників, а потім...

— Досить, — каже Калліас. — Я зрозумів. Повертайся до своїх обов'язків, — він зачиняє за собою двері й повертається до мене. — Що ти про це думаєш?

Я беру у нього листа, ще раз переглядаю його зміст, перш ніж відповісти.

— Хто б не написав цього листа, він знав, що я покажу його тобі.

— Звідки ти знаєш?

— Тебе занадто вихваляють. Тебе не дуже люблять у народі. Якби це був представник твоєї знаті, він би сам прийшов до тебе.

Калліас наїжачується від цих слів, але я продовжую.

— Він *або вона* сподівається виманити тебе. Або тому, що це пастка, щоб завдати тобі шкоди, або тому, що вони хочуть поговорити з тобою особисто. Оскільки вони не просили прямо про твою присутність, я схильна вірити в перше.

— Вони залишили занадто багато на волю випадку, щоб це могло бути пасткою, — каже Калліас.

— Або вони зробили свою роботу настільки добре, що змусили тебе так думати.

— У будь-якому випадку, я йду.

— Ти не можеш піти. Ні, якщо це замах на твоє життя.

— Я перевдягнуся.

Я дивлюся на тіні, що кружляють навколо його фігури.

— Ти не можеш їх замаскувати.

Тіні миттєво зникають, і переді мною постає Калліас у всій своїй солідній красі. Різниця справді вражаюча.

— А тепер ти вразливий для нападу, — зауважую я.

— Тільки якщо мене впізнають. До того часу, як я закінчу, мене вже не впізнають.

Я хитаю головою.

— Не будь дурнем. Якщо вони побачать тебе зі мною...

— Ти маєш намір приєднатися до мене? — запитує він, обриваючи решту мого речення. В його очах з'являється хлоп'яча надія. Я не знаю, чи то я бачу її тому, що вони такі яскраві без тіней, чи тому, що він вперше показує мені такий вираз.

— Звісно, я піду. Я не відпущу тебе самого до цього... яка там адреса? Ти знаєш, що це?

Надія миттєво змінюється пустотливим підняттям брів.

— Я знаю. Я шокований, що ти не знаєш.

— Що це таке? Громадське місце? Таверна якась?

— Не зовсім. Це клуб. Закритий. Але я можу нас провести.

— Якщо це приватний заклад, то як ми потрапимо всередину, щоб нас не викрили?

— Залиш це мені, — він на мить замислюється. — Цікаво, чому наш контакт хоче зустрітися з тобою саме там. Це ж джентльменський клуб.

— Так я буду виділятися в морі чоловіків?

— Ну, там є жінки. Вони просто не з тих, хто носить багато одягу, — він знову занурюється в тінь, ніби намагаючись приховати свій вираз обличчя. — Це не буде проблемою?

— Ти запитуєш, чи є у мене проблеми з тим, що я одягнусь як блудниця на одну ніч?

— Я б не сказав це саме так, але так.

Привід похвалитися перед Калліасом своїми найкращими якостями?

— Як саме ти б це сказав?

— Я хотів запитати, чи є у тебе якісь проблеми з тим, що чоловіки вважатимуть тебе леді на одну ніч.

Я легенько сміюся.

— Я буду замаскована?

— Звісно. На той випадок, якщо наш контакт дійсно знає, як ти виглядаєш, і просто намагається ввести тебе в оману.

— Ввести нас в оману.

Калліас відмахується від коментаря рукою.

— Через дві ночі ми будемо тими, хто вводить в оману.

Розділ 21

У мене виникає відчуття дежавю, коли Калліас з'являється в моїй кімнаті з сукнею в руках. Не так давно Леандрос пропонував мені сукню, щоб провести з ним ніч розваг.

Тільки сьогоднішня ніч, швидше за все, буде ніччю небезпеки й обману.

Я беру одяг у руки, щоб можна було як слід його роздивитися.

— Я хочу знати, де ти її взяв?

— Вона чиста, якщо ти про це турбуєшся. Щойно випрана.

— Вона більша, ніж я думала.

— Мені потрібно, щоб ти закрила руки, — пояснює він. Без його тіні ми наражаємося на найбільший ризик дотику. Хоча я впевнена, що він одягне власні рукавички, помилок бути не може.

— Це не буде проблемою, — кажу я. — З таким низьким вирізом ніхто не буде дивитися на мої руки.

— Я розраховую на це.

Калліас чекає на мене на вулиці, поки я зашнуровую те, що залишилося від ліфа. Я не можу взути черевики, щоб сховати ніж, тож знаходжу спосіб прив'язати піхви до однієї з моїх підв'язок. Оскільки мене не має бути добре видно, коли я вийду з кімнат в такому вигляді, я накидаю поверх усього червону накидку. Вона застібається на горлі, а з боків прикриває моє декольте та плечі. Ніхто нічого не подумає про відсутність спідниці. Я відома тим, що ношу всілякі дивацтва.

Коли я знаходжу Калліаса, він тримає в руках червону троянду, шипи якої вже вирвані зі стебла. Я простягаю до неї руку.

— Вона не для тебе, — каже він.

— Але я маю носити квітку, щоб мене могли впізнати.

— І це наразить тебе на небезпеку. Я віддам квітку якійсь дівчині в клубі, щоб виманити наш контакт назовні. Тоді ми допитаємо його як слід, як тільки візьмемо верх. Мої люди вже прочісують місцевість. Одягнуті як цивільні. Деякі з них вже непомітно розташувалися в клубі.

— А що, якщо твої власні люди причетні до замаху на твоє життя?

— Тоді, гадаю, нам краще сподіватися, що вони не зможуть розгледіти нас крізь маскування, — він дістає для мене біляву перуку,

закручені локони якої підстрибують на всі боки. Калліас допомагає мені закріпити весь цей безлад на маківці, заправляючи під неї пасма мого темного волосся.

Для себе він обрав світло-каштанову перуку й невелику борідку, яку він прикріплює якимось клеєм.

— Як я виглядаю? — запитує він.

Насправді зараз він дуже схожий на Леандроса. Колір волосся й довжина бороди ті ж самі, хоча я сумніваюся, що він оцінив би такий коментар.

— Менш по-королівськи, — пропоную я.

— Добре. Тоді поїхали.

Клуб «У пані Доусон» розташований у самому центрі міста. Це найбільша будівля у всьому кварталі, а також найгучніша.

— Чорт, — каже Калліас з коня поруч зі мною. — Я щойно зрозумів, що ми не можемо зайти разом.

— Чому ні?

— Чоловік не водить коханку в таке місце. Він приходить сюди, щоб відпочити від коханки.

— А як щодо його дружини? — запитую я.

— Їйому потрібна коханка, щоб відпочити від дружини.

— А як щодо твоїх батьків?

— Це зовсім інший випадок. Чоловіки в моїй родині не відмовляються від своєї влади заради чогось меншого, ніж всепоглинаюче кохання. Те, за яке вони готові віддати своє життя.

Від його слів у мене пересихає в роті, і я не можу зустрітися з ним поглядом.

— Тоді, гадаю, нам краще зайти всередину, щоб краще захистити тебе, — кажу я. — Що мені робити?

— Я не хочу розлучатися.

— Ти щойно сказав, що ми мусимо. Ми привернемо надто багато уваги, якщо увійдемо разом.

Він на мить замислюється, не наважуючись поки що злізти з коня.

— Ззаду мають бути інші входи. Нам просто треба завести тебе всередину. Спробуй дістатися до ігрової кімнати. Я знайду тебе там. Але якщо щось трапиться, якщо якийсь чоловік спробує... схопити тебе або зробити що-небудь взагалі – тікай. Забирайся звідси. І я зроблю це сам. Я все одно маю зробити це сам.

— Занадто пізно, — кажу я. — Друзі не відпускають друзів у джентльменські клуби наодинці, коли їх намагаються вбити.

Він не намагається сміятися над невдалим жартом.

Я сповзаю з коня. Опинившись на ногах, я передаю віжки Калліасу, перш ніж він встигає вимовити ще одне слово протесту.

Я обходжу будівлю збоку. Музика та сміх виливаються через відчинене вікно, коли я доходжу до задньої частини, світло допомагає мені знайти двері.

Мені нічого не залишається, окрім як використовувати свої таланти маніпуляторки, щоб потрапити туди, куди мені потрібно.

Я відчиняю незамкнені двері, мої очі кліпають від раптового натиску світла. Роблю кілька нерішучих кроків до кімнати, намагаюся зрозуміти, де я перебуваю. Діжки з водою. Стоси використаних горняток. Сильний запах тушкованки.

Кухні.

Маленька дівчинка – можливо, років десяти – піднімає голову від того, що миє каструлі в одній із ванн з гарячою водою, її руки червоні й мокрі від роботи.

— Ой, — каже вона, коли я раптово входжу. Вона відкидає голову назад, намагаючись прибрати пасмо густого чорного волосся з очей. Її волосся виглядає так, ніби його ніколи в житті не розчісували.

Полегшення. Вона не працює тут повією. Вона просто кухарка.

— Вибач, — кажу я. — Здається, я зайшла не туди. Я новенька. Не могла б ти показати мені шлях до ігрової кімнати?

— Ті двері. Далі по коридору. Вгору по сходах. Другі двері, — її руки труть безперестанку.

Коли я виходжу з кімнати, до неї заходить інша жінка, і ми зіштовхуємося. Від падіння моя накидка розлітається, і старша жінка добре мене роздивляється. Розглядає мене так добре, як ніколи не роздивлялись інші люди.

— Хто ти? — голос суворий та виснажений. Вона ширша за мене, і я кажу собі, що саме тому вона змогла встояти на ногах, а я — ні.

— Нова працівниця, — кажу я, коли підводжуся на ноги.

— Я так не думаю. Я наймаю дівчат на роботу.

Чорт забирай. Нова тактика.

— Мені потрібні гроші. Подумала, що якщо я прийду готова до роботи, то зможу вам знадобитися.

Вона підходить до мене й розстібає мій плащ. Він падає на землю заплутаною купою.

— Ти в рукавичках? Люба, чоловіки тут не бояться забруднитися, — вона стискає мої пальці, коли знімає кожну з рукавичок та ховає їх у кишеню. Вона оглядає мене, ходячи по колу навколо мене. — Ти знаєш, як поводитися в спальні?

— Так, мем.

— Зверху в тебе немає нічого, за що чоловік міг би триматися.

Відкрий рота.

Трохи налякана запитанням, я так і роблю. Це єдина причина, з якої я можу пробачити образу мого декольте.

— У тебе гарні зуби. Тут це велика рідкість. Гарзд. Тобі пощастило. Мені сьогодні не вистачає дівчини. Я не можу дати тобі постійну роботу. Але я дам тобі чверть некоса, якщо допрацюєш до кінця тижня.

— Чверть некоса! — кричу у відповідь, не думаючи, на мить забувшись.

— Добре. Півтора. Тільки через зуби. Але якщо я отримаю хоч одну скаргу на тебе, ти підеш звідси.

Я мушу нагадати собі, що сьогодні я не вдаю із себе аристократку. Я бідна робоча дівчина.

— Добре, — кажу я.

— Візьми це. Мені не треба буде ходити, — вона подає мені тацю, повну кухлів з елем, що переливаються через край. Потім мадам Доусон дає мені ті ж самі вказівки, щоб я йшла до ігрової кімнати. — Нехай чоловіки добре на тебе подивляться. Більшість із них постійні відвідувачі, тож вони вже знають, де знаходяться кімнати. Вони можуть показати тобі, куди йти, щоб отримати твої послуги.

Я беру напої та штовхаю стегном розпашні двері, дуже рада, що вийшла з тієї кімнати. Я не могла повірити у все те, що пані Доусон

наговорила при маленькій дівчинці. Хоча, якщо вона тут працює, то, напевно, чула набагато гірші речі.

Я впевнена, що навіть без вказівок знайшла б потрібну кімнату. Зі сходів лине музика скрипок та інших струнних інструментів, а також дзенькіт монет, що б'ються об стільниці. Сигарний дим забиває повітря.

Як тільки я заходжу, я стримую бажання кашлянути.

Як, в біса, я маю знайти тут Калліаса?

Як я дозволила *королю* вмовити себе привести його в таке місце?

По всій кімнаті розставлені круглі столи. Дівчата танцюють на сцені під музику скрипки. Ще більше дівчат, одягнених значно менше, ніж я, ходять або сидять на колінах у чоловіків. Я проходжу повз пару, що сховалася в кутку, чоловік смокче шию повії.

Ще через хвилину він хапає її за руку й тягне повз мене. Туди, де кімнати.

Карти та кості, схоже, є улюбленими іграми. Я обходжу простору кімнату, намагаючись розгледіти Калліаса. Лише за мить я згадую, що маю шукати не темне волосся, а світле. Перука. І його тіні мені не допоможуть.

Чорти, з ним тут може статися що завгодно.

Принаймні, всю вогнепальну зброю перевіряють на вході. Але навряд чи важко заховати ніж під одягом. Навіть у такому малому одязі, як на мені.

Раптом до мене підбігає чоловік, і я панікую, не встигнувши згадати, що тримаю в руках тацю з елем. Він хапає келих та весь цей час дивиться на моє відкрите декольте.

— Гм, — каже він, ляскаючи мене по сідницях, перш ніж повернутися назад, звідки прийшов.

Я на мить завмираю, борючись із дворянкою, якою я є, і легкодоступною жінкою, якою вдаю із себе сьогодні ввечері.

Мене ніхто не чіпає без дозволу.

Але бути тут. У цій сукні. Це дозвіл. Це робота.

О, але мої пальці сверблять бажанням дотягнутись до ножа з рубіновим руків'ям, пристебнутого до мого стегна. Я могла б так легко встромити його в його відвернену спину.

— Я тебе не впізнаю, — каже голос, невиразний від випитого, вириваючи мене з моїх думок.

Чоловік з роздутим животом від надмірного вживання алкоголю дивиться на мене згори донизу.

— Я новенька, — встигаю сказати я, поки знаходжу силу в ногах, щоб продовжити свій похід по краях кімнати.

— І швидка. Повернись сюди.

Від смикання за спідницю я ледь не впускаю тацю. Переборюючи роздратування, я обертаюся й простягаю тацю.

— Вип'єте?

— Ні. Мені потрібна хтось, хто складе мені компанію за столом. Я поставив собі за мету спробувати кожну леді, яка працює у мадам Доусон.

— Я лише заміна, — кажу я, долаючи огиду, що підступає до горла.

— Ходи сюди, — каже він більш рішуче.

О боги.

— Вона вже зайнята, — каже новий голос, і мої плечі опускаються з полегшенням.

Калліас.

Він дивиться на жахливого чоловіка, який чіпляється до мене.

— Відвали, — каже п'яний чоловік. — Я перший її знайшов.

За кілька кроків Калліас вихоплює тацю з моїх рук та жбурляє її в чоловіка.

— Ти можеш битися зі мною за неї, коли протверезієш, але я думаю, що ти знаєш, що краще не намагатися зараз.

Міцно затиснувши руку в рукавичці на моїй оголеній руці, Калліас веде мене до столу, пробираючись крізь чоловіків та дівчат.

— Просто поверни її мені, коли закінчиш! — кричить нам услід чоловік.

Мене нудить.

— Спокійно, — каже Калліас.

І перш ніж я встигаю ще щось записати, Калліас опускається в крісло, і я опиняюся у нього на колінах.

Одне лише усвідомлення цього гріє мені шию.

— Ніколи не бачив, щоб повії червоніли, — каже чоловік по той бік столу. — Мабуть, новенька. Молодець, Ремесе. Ваша черга, до речі.

Одна рука ковзає по моєму животу, а інша бере колоду карт. Я не знайома з цією грою, але Калліас, мабуть, знає її. Він кидає кілька некос на зростаючу купу на столі й кладе карту, перш ніж чоловік поруч з ним зробить хід. За столом їх п'ятеро. Я не впізнаю жодного з них. Підозрюю, що жоден з них не є вельможею, який зараз мешкає в палаці.

Я відчуваю тепле дихання біля свого вуха, коли Калліас шепоче:

— З тобою все гаразд?

Я повертаюся, щоб подивитися на нього, намагаючись не підпускати своє обличчя надто близько до його обличчя.

— Так.

Він притискає губи до мого вуха, де перука не дає його обличчю доторкнутися до мене шкірою до шкіри. Для чоловіків за столом ми повинні виглядати так, ніби шепочемося про флірт.

Я намагаюся приховати тремтіння, що пробігає по моєму тілу від контакту, але я впевнена, що Калліас його відчуває.

— Що сталося з твоїми рукавичками? — запитує він.

— Пані сказала, що вони не підходять для моєї роботи.

— Треба бути обережними.

— Я завжди обережна.

— Добре. А тепер смійся так, ніби я сказав щось збочене.

Його слова застають мене зненацька, але я опускаю погляд, перш ніж дати йому короткий сміх, сповнений обіцянок. Я грайливо ляскаю його по плечу для годиться.

— Ремесе, ваша черга.

Калліасу потрібно менше п'яти секунд, щоб переглянути свої карти й викласти нову.

— Таке враження, що ви навіть не намагаєтесь, — каже чоловік на протилежному боці столу, перш ніж кинути свою карту. Інші троє стогнуть, коли він змітає купу грошей до себе. — Якщо вас відволікає дама, то я їй дуже вдячний.

— Просто здайте ще, — каже Калліас. Він дозволяє руці на моєму животі сповзти до мого боку, а потім проводить пальцем у рукавичці по моїй оголеній руці.

Цікаво, чи чоловіки по той бік столу бачать мурашки по моїй шкірі так само чітко, як і я.

Заради богів, це ж лише його рукавичка. Я не повинна перетворюватися на калюжу.

Але, ніби знайшовши нову гру, яка йому подобається набагато більше, Калліас не дивиться на свої карти. Його погляд зупиняється на мені, коли він проводить пальцями по моїй шиї, через ключицю, трохи нижче. Спостерігає за моїм обличчям, чи не з'явиться якась реакція. Ніби він ставить запитання й чекає, що мій вираз обличчя підкаже йому відповідь.

І хай йому грець, але моє дихання перехоплює, м'язи на ногах напружуються. Він посміхається у відповідь – хижачька посмішка, чоловіча гордість у її найкращому прояві.

Але в цю гру можуть грати двоє.

Я сідаю трохи вище у нього на колінах, однією рукою проводжу по його грудях від низу живота до плеча, дозволяючи пальцям залізти під жилет, щоб між нашими шкірами було менше тканини.

З горла Калліаса виривається низький звук. Він намагається приховати його за кашлем.

— Просто відведіть її нагору й візьміть кімнату, — каже інший чоловік за столом.

— Ні! — кричить перший. — Вона – наш квиток до виграшу всього, що є в його гаманці.

Калліас тягнеться за новою колодою карт, але я випереджаю його, хапаю колоду й тримаю її так, щоб він теж міг бачити. Я вкладаю голову назад у проміжок між його шиєю та плечем, перука захищає нас від будь-якого контакту.

Але вільною рукою я хапаю його за стегно й стискаю.

Він трохи подається вперед, його груди впираються в мою спину. Але потім я розумію, що це не моя провина.

— Вибачте! — каже дівчина з тацею свіжого елю. Вона стає з позаду Калліаса, лише трохи розливши темну рідину по краях кухлів, перш ніж піти далі.

Я помічаю, що вона носить мою троянду у волоссі. Цікаво, коли Калліас їй її подарував. І як він переконав її носити її. Тепер, коли вона в кімнаті з нами, Калліас намагається бути непомітним, стежачи за кожним її рухом. Чекає, чи підійде до неї наш співрозмовник – ким би він не був.

Я знову повертаюся до Калліаса.

— Ти торкнувся мене? — шепочу я, хвилюючись, що незграба штовхнула нас надто близько один до одного.

Чомусь Калліас не здається стурбованим. Він підіймає палець у рукавичці під столом. Я дивлюся, як навколо нього з'являється вихор тіні.

— Ні, — каже він.

Страх відступає, я видихаю йому в шию й кажу:

— О, добре.

І, ніби цього ковтка повітря було забагато, він пересаджує мене зі стегон до себе на коліна.

— Ви збираєтеся ходити чи як? — запитує роздратований чоловік зліва від нас.

— Думаю, з мене досить, — каже Калліас, і його голос звучить глибше, ніж хвилину тому. Однією рукою обійнявши мене за талію, він встає й підводить мене до краю кімнати. Він проходить повз відгороджену зону, де вздовж стіни стоять м'які крісла з подушками. Він м'яко ставить мене на місце, а потім сідає поруч, наші ноги ледь торкаються одна одної.

— Я сподівався злитися з кімнатою, але дуже важко спостерігати за нашою дівчинкою, — каже він. — Тут у нас кращий оглядовий майданчик.

— Ну, ми не можемо просто сидіти тут. Ми занадто виділяємося. Ти ж не ведеш повію на подушки, щоб просто поговорити з нею.

Він нахилиється, хапає мене за ноги й перекидає їх собі на коліна. Одна рука залазить мені під спідницю, щоб намацати литки.

— Переконливіше? — запитує він.

Я ковтаю.

— Так.

І коли я сиджу там, поклавши ноги на коліна короля, одна річ стає абсолютно зрозумілою.

Не можу повірити, як сильно я хочу, щоб він доторкнувся до мене. Я хочу зірвати ці прокляті рукавички й спалити їх у вогні, а попіл закопати в ямі глибшій, ніж та, в яку я скинула Гектора.

Я хочу знати, які його губи на дотик. Я хочу знати, як він цілується. Який він коханець. Егоїстичний, розпещений король? Чи чоловік,

готовий дарувати насолоду, так само як і отримувати її?

Калліас хапає мене за коліна й підсовує ближче, мої спідниці задираються, щоб показати панчохи. Він наближає своє обличчя до мого за кілька сантиметрів.

— Я хочу знати, про що ти зараз думаєш.

— Ти не зможеш з цим впоратися.

Його пальці ледь помітно стискаються, а обличчя ще більше наближається. Якби він був будь-яким іншим чоловіком у світі, я б скоротила цю відстань ще кілька тижнів тому. Як король, він повинен бути тим, хто вирішує піти на цей ризик. Це робить його таким вразливим.

Моє обличчя відступає на дюйм, перш ніж я усвідомлюю, що роблю. Я не хочу, щоб він був вразливим. Я...

— Обережно, — встигаю сказати я.

Калліас випускає ковток повітря, відкидаючись назад на подушки, його рука під моїми спідницями просувається далі на північ.

Що я роблю? Невже я щойно відсунулась від нього?

В голові кружляють думки, але я відкидаю їх усі, коли бачу, як до нашої дівчини з трояндою підходить чоловік.

Але це хибна тривога. Він випиває перед тим, як піти далі.

Катування.

Перебування в цих м'яких кріслах – абсолютне катування. Торкаєшся, але не торкаєшся.

Ми з Калліасом сидимо близько пів години. Змінюємо позу. Намагаємося бути переконливими. Але хто у світі буде так довго сидіти на подушках з повією, не відводячи її нагору?

Я повернулася обличчям до його шиї, намагаючись виглядати так, ніби я притискаюся до нього, граюся з його вухом.

Усе моє тіло живе теплом. Я не знаю, скільки ще зможу це витримати. Його лавандово-м'ятний запах повсюди. Не можу повірити, що я ще не звикла до нього.

— Гей! У вас було достатньо часу, щоб спробувати її. Або відведіть мою новеньку нагору, або передайте її комусь іншому. Я тут не

благодійністю займаюся.

Я вивертаю шию, щоб побачити мадам Доусон, яка поклала руки на стегна.

— Ми якраз йшли, — каже Калліас. Він підхоплює мене на руки й ставить на підлогу, стоячи.

— Що тепер? — запитую я, коли ми прямуємо до виходу.

— Ми...

Я втрачаю рівновагу ще до того, як усвідомлюю, що відбувається. Моє тіло боляче стикається з підлогою, Калліас приземляється на мене. Наші голови боляче зіштовхуються.

В ігровій кімнаті чути шурхіт. Гості вихиляються зі стільців, щоб прислухатися. Нас оточує так багато людей, що простір раптом здається переповненим.

До мене доходить вогкість. Впала їжа чи напій, чи ще щось, що просочилося під мої спідниці. І тоді вага Калліаса покидає мене. Кілька людей допомагають мені піднятися, зчищають їжу з моїх спідниць.

— З тобою все гаразд? — запитує ще одна з дівчат Доусона.

— Так, — кажу я.

Я озираюся, намагаючись з'ясувати, хто з нами зіштовхнувся, але кілька дівчат Доусона спустилися на підлогу, щоб прибрати безлад, у тому числі й найменша з кухні, яка, схоже, з'явилася, щоб прибрати порожній посуд зі столів.

Що за чортівня?

Калліас практично штовхає мене до виходу. Ми протискаємося повз більше відвідувачів Доусона, перш ніж нарешті виходимо в порожній коридор.

— З тобою все гаразд? — запитую я, прикриваючи рукою пульсуюче стегно.

Але Калліас дивиться вниз на його руки в рукавичках.

— Що таке? — запитую я.

— Я не можу викликати свої тіні.

Розділ 22

Калліас змушує нас двох бігти до виходу. Він забігає на перший поверх та відчиняє двері назовні. Потім він кричить конюху, щоб той привів наших коней.

— Те, що я спіткнувся там, не було випадковістю. Вони хотіли збити мене з ніг. Оточити. Я не бачив, хто до мене доторкнувся. Занадто багато людей намагалися допомогти мені звестися на ноги.

— Я думаю, що дівчина, якій ти подарував троянду, може бути причетна до цього. Вона якось перетиналася з нами, пам'ятаєш? Я думаю... хтось намагався змусити нас доторкнутися.

Калліас розводить пальці правої руки перед собою, і по його руці пробігають тіні.

— Це була не ти. Я все ще можу використовувати їх біля тебе. Нам пощастило з тим ударом головами, але...

— Тепер ти мішень. Той, хто послав того вбивцю, спробує знову. Тепер, коли вони знають, що ти в їхній присутності маєш тілесну оболонку.

Коней нарешті приводять, і Калліас підсаджує мене на мого, перш ніж сісти на свого, навіть не потурбувавшись дати хлопчикові чайові перед тим, як ми від'їжджаємо в ніч.

Коли ми віддаляємося від «У пані Доусон», Калліас нарешті сповільнює галоп свого коня, і я під'їжджаю до нього.

— Я мав рацію, — нарешті каже Калліас. — Моїх батьків убив не слуга. Хто хоче моєї смерті. Тільки дворянин міг отримати доступ до цього клубу. Я не бачив нікого, кого б я впізнав при дворі. А ти?

— Ні. Вони могли бути замасковані, як і ми.

Калліас стягує перуку й волосся з обличчя, перш ніж кинути їх на каміння біля ніг наших коней.

— Не те щоб це принесло нам якусь користь. Ким би не був наш контакт, він все одно нас помітив, — він зітхає. — Треба було тебе послухати. Ми не повинні були йти. Я помру за тиждень.

— О, тихіше, — огризаюся я. — Цілком нормальні й *смертні* королі доживають до глибокої старості. Ти просто звик захищати себе. Все, що тобі потрібно – це вжити заходів обережності. Посилити охорону в

палаці. І найми собі особисту охорону з найкращих воїнів, які будуть слідувати за тобою, куди б ти не пішов.

— Це не врятувало мого батька.

— Твій батько не знав, що треба шукати небезпеку у власному дворі. А ти знаєш. Коли ми повернемося до палацу, ти зробиш відповідні розпорядження. І не дозволяй Кайзеру вибирати людей. Якщо він у цьому замішаний, він не вибере найкращих кандидатів для твого захисту. Ти сам знайдеш найкращих людей для цієї роботи.

Калліас нічого не каже у відповідь.

— Я не хочу більше чути розмов про те, що ти *змирився* зі смертю. Так, ти мішень. Це частина народження у королівської родини. Але ти не дурний, і ти *не помреш поки ти зі мною*. Ти розумієш?

На зміну похмурості приходить посмішка.

— Якщо ти так накажеш.

— Так.

— Ну, леді завжди повинна отримувати те, що хоче.

Коли ми прибуваємо до палацу, Калліас проводить мене до моєї кімнати. Він обіцяє подбати про свою безпеку, щойно залишить мене.

— Прослідкуй, щоб так і було, — кажу я. — Я не маю наміру втрачати свого найкращого друга.

Калліас відкриває рота. Знову закриває. Потім:

— Ми з тобою граємо в дуже небезпечну гру.

Я стягую перуку, дозволяючи їй звисати з пальців, коли трясу своїм справжнім волоссям.

— Це було лише невелике перевдягання. І невелике падіння. Не надто небезпечно, — запевняю я його, пропонуючи посмішку.

Очі Калліаса впиваються в мене з силою палаючої комети.

— Я говорив не про ту гру, — його погляд ненадовго зупиняється на моїх губах, перш ніж він розвертається на підборах та йде геть.

Коли мої очі розплющуються. Наступного ранку мене охоплює найкраще відчуття щастя. Збентежена, я риюсь в пам'яті. Думаю, що, можливо, мені приснився приємний сон.

Обличчя Калліаса виринає на поверхню, і все моє тіло стає гарячим. Так, він мені наснився. Ми нарешті зблизилися фізично. Але коли я намагаюся пригадати деталі – де саме він торкався мене, де цілував, де його зуби впивалися в мою шкіру – нічого не виходить. Лише туман. І розчарування перемагає відчуття щастя.

Відкидаю голову назад на подушку. Що зі мною відбувається?

Я не *люблю* короля. Він – засіб для досягнення мети. І хоча мені буде дуже приємно консумувати наш шлюб, Калліас більше ні для чого не потрібен.

Мені байдуже, що він мене смішить. Або якщо часом здається, що він знає мене краще, ніж я сама. І кого хвилює, що він ідеальна п'ятнадцятка?

Ці думки зовсім ні до чого.

Покоївка набирає мені ванну, і вона, на щастя, не ставить жодних запитань, змиваючи запах сигарного диму з мого волосся. Одягнувшись та причепурившись, я вирішую, що робити далі. Мені потрібно зробити щось, щоб нагадати собі, чому я тут.

У старій карги, яка служить королівською цілителькою в замку, мабуть, знайдуться в коморі цілющі трави. Я візьму необхідні інгредієнти, щоб отруїти Калліаса, коли прийде час.

Деякий час по тому я повертаюся до своєї кімнати, а в кишені тримаю флакон з дистильованим міналеном – рослиною, що росте на Пегаяі. З таким же успіхом я могла б використати трюк, який використовував інший убивця.

Моєму розуму стає легше, і я відчуваю себе набагато рішучіше у виконанні мого завдання.

Коли я проходжу повз вікно, мою увагу привертає якась пляма. Надворі Калліас йде з невеликим загоном людей, що його оточують. Його тіні здіймаються над ним на повен зріст. Навіть звідси, коли я не можу розгледіти деталей його обличчя, моє серце завмирає.

Це чоловік, який дає мені те, що я прошу. Який знаходить для мене час, коли він страшенно зайнятий, керуючи шістьма королівствами. Який бере мене з собою на небезпечні місії, бо довіряє мені. Чоловік,

який кидає мені виклик у кмітливості, в інтригах. Який цінує мою думку й втілює в життя мої ідеї щодо упіймання бандитів та зрадників.

Чоловік, який змушує мою кров битися швидше, навіть не торкаючись мене. Який може зігріти моє серце одним лише поглядом.

Раптом зрадницький флакон у моїй кишені стає важчим за мішок каміння. Я поспішаю до своєї кімнати, закидаючи його в найглибші закутки шафи.

Я більше не знаю, що я роблю. Але я знаю одне.

Ніхто, крім *мене*, не має права вирішувати, коли помре Калліас Махерас, король шести королівств.

Того дня за обідом я не сідаю поруч із Калліасом. Замість цього я втискаюся на місце поруч з Родою, поки його не зайняла інша жінка. Жінка, про яку йде мова, кидає на мене ображений погляд, але я ігнорую її. Так само як я ігнорую жар збоку мого обличчя, який, без сумніву, є результатом погляду Калліаса, який, мабуть, дивиться на мене. Він бачив, як я цілеспрямовано йшла до цього місця. І він, на щастя, не вимагає, щоб я приєдналась до нього на чолі столу. Можливо, він розуміє, що мені потрібно трохи простору.

Можливо, цей простір розставить все на свої місця.

— Ти сьогодні не сидиш з королем? — запитує Рода, дивлячись на порожнє місце праворуч від Калліаса.

— Я хочу посидіти з подругою. Це злочин?

Рода дивиться на мене з сумнівом.

— Ви з Калліасом посварились?

— Ні, — перш ніж вона встигає поставити наступне запитання, я додаю: — Я б не хотіла про це говорити.

— Дуже добре.

Слуга Роди, Гален, підскакує до неї й кладе серветку їй на коліна. Він робить те саме для мене, перш ніж інший слуга встигає це зробити.

— Дякую, Галене, — кажу я.

— Звичайно, міледі.

Потім він повертається й стає біля стіни, але я дозволяю своєму погляду затриматися на Галені ще на мить.

Він дивиться на Роду. Не так, як дивився б уважний слуга, чекаючи на якесь прохання. Але так, як чоловік дивиться на жінку, яку він хоче.

Я помітила це раніше, і досі не можу повірити, наскільки Рода не бачить цього.

Я відганяю цю думку, помічаючи додаткових охоронців біля кожного виходу з кімнати. Добре. Однак Калліас усе ще вкритий тінню, тож хто б не торкався його «У пані Доусон», зараз він не в кімнаті з нами.

Я повертаюся спиною й бачу всіх п'ятьох членів ради. Калліас зустрічається зі мною поглядом, коли я повертаюся назад.

«Так, не вони», каже цей погляд.

Але могло бути й так, що вони наказали комусь доторкнутися до нього. Повії чи іншій знатній особі, яка не була при дворі. Комусь, хто ніколи не викликав би підозр, бо не був причетний до цього. До цього часу. Поки хтось при дворі Калліаса не запропонував їм те, перед чим вони не змогли встояти. Щось, заради чого можна було б ризикнути зрадою. Або, можливо, вони навіть не знають. Калліас був замаскований. Їм могли заплатити просто за те, щоб вони з ним зіткнулися. Доторкнутися до нього. Вони б подумали, що це дивне прохання. Але якщо заплатити достатньо грошей, люди не будуть задавати питань.

— Де Гестія? — запитую я, коли переді мною ставлять їжу.

— Хіба ти її не помічаєш? — Рода нахилиє голову ще нижче до столу.

Мої очі розширюються. Я шукала когось у фіолетовому, бо вчора була в такому ж вбранні. Але Гестія одягнена в кремову сукню, яка дуже пасує до тону її шкіри. Вона сидить поруч з лордом Паулосом.

— Тоді, мабуть, все йде добре.

— Думаю, що так. Вона виглядає щасливою. Тепер ви обидві маєте своїх кавалерів, а я назавжди залишуся сама за столом.

— Дурниці, — кажу я, підносячи ложку бульйону до вуст. — Ти знайдеш свою половинку, Родо. Це лише питання часу. А як же Рубен?

— Нещодавно він був заручений з Мелітою.

— І що? Більше ні.

— Байдуже. Не думаю, що він мені підходить. Хіба ти не бачила, як він чіпляється до Меліти? Я такого не терплю.

— Але ж він не буде пиляти *тебе*, — заперечую я. — Він тебе обожнюватиме!

— Ні. Я не думаю, що ми підходимо одне одному.

— А як щодо Петроса? Відомо, що він любить жінок, так само як і чоловіків.

— Придворні надто западають на нього. Я б ревнувала.

— Але він ніколи не зрадив би твою довіру, ні фізично, ні якимось інакше.

— Я б все одно ревнувала.

— А як же Леандрос? — запитую я.

Вона вигинає брову.

— Ти просто перебираєш імена всіх, кого знаєш при дворі? Крім того, я думала, що у вас з Леандросом може бути щось на стороні — щось на випадок, якщо король тебе засмутить.

Ніби відчуваючи, що ми говоримо про нього, Леандрос піднімає очі з дальнього кінця столу. Він бачить, що я дивлюся на нього, і тепло посміхається.

— Я забираю свої слова назад, — каже Рода. — Мені не потрібен хтось, хто вже закоханий у тебе.

Я посміхаюся, розуміючи, що вона залишила мені ідеальну можливість.

— Все, що тобі потрібно, це почати звертати увагу на когось, хто вже закоханий у *тебе*.

Рода багатозначно оглядає кімнату.

— Хто?

— Він не сидить за столами. Він біля стіни.

Її очі миттєво фокусуються на чоловікові.

— Ти маєш на увазі *Галена*?

— Він закоханий у тебе, Родо. Ти проводиш з ним більшу частину свого часу, ти ж помітила?

Вона замислено стискає губи, ніби прокручуючи в голові кожну мить, яку вона коли-небудь розділяла з ним.

— Він мій слуга. *Простолюдин*.

Це дуже вірно, і якби це була я, це означало б, що ця людина не заслуговує на мою увагу. Але це Рода, і вона зовсім не схожа на мене.

— Я ніколи не думала, що ти належиш до тих жінок, які дбають про класові відмінності, особливо коли ти сама казала, що не хочеш виходити заміж заради грошей чи титулу. Крім того, твоя система оцінювання базувалася на зовнішності, манерах та особистості. Титул не враховувався. А Гален для тебе, Родо, п'ятнадцятка. За твоїми власними уявленнями, ти вже давно мала б його схопити.

— І... — її голос зникає, коли вона дивиться на Галена біля стіни у новому світлі, на її обличчі з'являється уважний вираз.

— Просто запроси його на мій бал. Дай йому що-небудь одягнути. Скажи йому, що це велика честь, що він відданий тобі всі ці роки. Ти можеш провести вечір без жодних очікувань, але водночас побачити його в новому світлі. Тобі не обов'язково виходити за нього заміж, щоб повеселитися з ним.

Вона виглядає невпевненою.

— Якщо ти його не запросиш, — кажу я. — Я запрошу.

Вона стріляє в мене поглядом, перш ніж перемкнути свою увагу на їжу. Але я бачу, що посадила сильне насіння в її свідомості. Їй потрібен лише час, щоб воно проросло.

Я не кажу більше жодного слова про Галена, поки ми перебуваємо у вітальні того дня. Вже закінчивши своє останнє вбрання, я мовчки працюю над сукнею для майбутнього балу. Гестія на всю кімнату розповідає, який її лорд Паулос романтичний та чарівний.

— Ми граємо досить багато в карти, — каже вона. — Мені подобається, як він кидає мені виклик під час гри. І знаєте що? Раніше він курив сигару під час кожної гри, але я нарешті зізналася, наскільки я ненавиджу цей запах. Відтоді він нічого не курить. Він сказав, — вона робить паузу, щоб різко знизити голос, — що коли він поцілує мене вперше, то не хоче бути як попіл на смак, знаючи тепер, як я його ненавиджу. Ви можете придумати щось більш романтичне?

— Як ти думаєш, скільки часу пройде, перш ніж він тебе поцілує? — запитує Рода.

— Я не знаю! Можу лише здогадуватися, що він має намір зробити це незабаром, якщо кине цю жахливу звичку.

Згодом я повертаю свою незавершену роботу до кімнати й намагаюся вирішити, чим зайняти себе до вечері. Можливо, варто подивитися, чим займаються Рубен, Петрос та Леандрос. Я вже давно не проводила з ними часу. Я навіть не бачила Рубена відтоді, як розірвала його шлюб з Мелітою.

Я зачиняю двері до своїх кімнат, навіть не зазирнувши до коридору. Мабуть, саме тому Леандросу так легко вдається мене здивувати.

Я кладу руку на серце.

— Не лякай мене так.

— Вибач! Я думав, що ти мене побачила.

Я відмахуюся від його вибачень, ховаючи ключ від своєї кімнати в кишеню сукні.

— Насправді я шукала тебе й твоїх друзів. Хотіла подивитися, що ви робите сьогодні вдень. У мене досить вільний графік.

— Радий це чути. Я сподівався поговорити з тобою, — він опускає обличчя вниз, наче раптом засоромився. Це досить дивний вид для Леандроса, який зазвичай такий самовпевнений, що я боюся, що його велика голова може вибухнути.

Я нахилиюся, щоб знайти його очі, і піднімаю його голову назад.

— Про що?

— Можливо, ми могли б поговорити у твоїй кімнаті?

Не знаю чому, але у мене є чітке відчуття, що я не повинна запрошувати його до себе в кімнату. Не те щоб я боялась залишитися з ним наодинці або боялась його, але я думаю, що ця розмова може бути кращою, якщо ми поговоримо на відкритому повітрі.

— Ми тут самі, — кажу я немічно. — Давай.

Якщо він роздратований моєю непрямкою відмовою, то цього не показує.

— Я отримав запрошення на ваш бал. Я дуже хочу його відвідати. Хотів запитати, що ти вдягнеш, щоб ми могли підходити одне одному.

— Ми не можемо цього зробити, — кажу я, дозволяючи своєму голосу грайливо підвищити гучність. — Як би це виглядало?

— Ніби я одержимий тобою, — каже він, його голос трохи занадто серйозний для втіхи.

— Ні, це виглядало б так, ніби я жінка, чия увага занадто легко розсіюється.

— Так не виглядало б, якби ти погодилась бути моєю.

— Леандросе...

— Ні, дозволь мені закінчити, Алессандро. Я знаю, що часто жартую, але запевняю тебе, що зараз я дуже серйозний. Я захоплений тобою. І я не хочу бути чимось другорядним. Я не хочу бути тим, до кого ти звернешся, коли Калліас відкине тебе. Я хочу бути твоїм першим вибором. І, можливо, я ніколи не давав зрозуміти, що я є твоїм вибором. Ти мені подобаєшся, і якщо ти мені дозволиш, я знаю, що міг би покохати тебе.

Можливо, мій титул не такий вишуканий, як у Калліаса, мої кишені не такі глибокі, а маєток не такий великий. Але моє серце більше, Алессандро. І я буду любити тебе цілком, без залишку, як і належить любити жінку. Я не буду ховатися за тіннями. Я не кохатиму тебе на відстані. Я не візьму лише частину тебе. Я хочу тебе всю. Розум, тіло, душу. Я хочу бути з тобою. Завжди.

Я зазвичай ховаюся за гумором, але не цього разу. Не з тобою. Я зацікавлений. Ти єдина жінка при дворі, яка мене цікавить, і я зробив би тебе своєю, якби ти теж хотіла мене, — він затамовує подих. — Я не чекаю, що ти відповіси зараз. У мене були тижні, щоб все це обдумати. А у тебе не було ні хвилини, але я сподіваюся, що ти подумаєш над цим.

Його тіло розвертається, ніби для того, щоб піти, але, розуміючи, що він ще не зовсім закінчив, тягнеться до моїх пальців. Він не зводить з мене очей, коли знімає рукавичку, повільно відпускаючи кожен палець, перш ніж стягнути її повністю. Поцілунок, яким він цілує тильну сторону моєї руки, не м'який, не ніжний. Але цілеспрямований, тривалий, сповнений пристрасті, яку він відчуває.

Це нагадування про те, що він може торкатися мене. Він *торкнеться* мене, якщо я оберу його, а Калліас – ні.

Не можу збрехати, контакт дуже приємний, але це все, що є. Шкіра торкається шкіри. Мої почуття до Леандроса не такі глибокі.

— Ти завжди був мені добрим другом, — кажу я, коли він нарешті відпускає мою руку. — Я ціную час, який ми проводили разом. І я знаю, що якби мені довелося обирати тебе, я була б... — Не зовсім

щасливою. Задоволеною, можливо. Якийсь час. — Це був би розумний союз. Я знаю, що ти завжди будеш добрим та веселим. І я більш ніж спокушена, тому що ти можеш запропонувати мені все те, чого він не може.

Його обличчя опускається.

— Але.

Ох, це так боляче. Що я роблю? Я не вмю бути доброю. Особливо до чоловіків. Але це так несправедливо до нього. Дати йому надію.

— Але ж, — кажу я, — я вже пообіцяла йому себе, залицяючись до нього. Було б нечесно по відношенню до тебе робити вигляд, що мої наміри можуть змінитися, — немає потреби пояснювати, хто цей *йому*, і здається неправильним вимовляти чуже ім'я вголос, коли Леандрос зізнається в коханні.

— Він ніколи тебе не полюбить, — каже Леандрос. Його тон не є недобрим, лише пояснювальним. — Він ніколи не одружиться з тобою, не торкнеться тебе і не буде з тобою так, як ти того заслуговуєш. Що ти плануєш? Вічно жити з ним напівжиттям?

Я була шокована раптовим усвідомленням того, що воліла б мати таке життя. Довіра й дружба Калліаса, допомога йому в управлінні королівством, не маючи реальної влади, бути лише королівським вухом — я б воліла мати все це, ніж чергову інтрижку з чоловіком, який даруватиме мені коштовності, бо йому подобається те, що я роблю з ним у ліжку.

Звісно, з Леандросом все було б інакше. Він би піклувався про мене більше, але я не можу так з ним вчинити. Не тоді, коли він завжди був таким добрим до мене.

— Це моє життя, і я роблю з ним, що хочу, — кажу я. — І я сказала тобі своє рішення.

Леандрос киває сам собі.

— Ти його кохаєш?

Звичайно, ні, думаю я. Я не роблю таких дитячих речей, як закохуватися. Кохання зробило з мене вбивцю. Воно зламало мене на деякий час. Мені довелося збирати себе заново.

Але між королем та мною, безумовно, *щось* назриває.

— Я не знаю, — шепочу я.

І або цієї відповіді достатньо, або Леандрос сам бачить правду, тому що він низько вклоняється, по-джентльменськи.

— Перепрошую, — каже він.

І він йде.

Я обхоплюю себе руками, засмучена цим обміном.

Але коли я повертаюся до своєї кімнати, думаючи трохи полежати в стражданнях, я бачу, як ледь помітна тінь зникає крізь стіну, за якою розташовані кімнати Калліаса. Вона така ледь помітна, що я думаю, можливо, мені здалося.

Але якщо ні, то я не можу вирішити, добре це чи погано для Калліаса, що він все це почув.

Розділ 23

Я вагаюся, чи йти на вечерю до бібліотеки.

З одного боку, я не розмовляла з Калліасом цілий день. Нам треба багато чого обговорити, в тому числі його заходи безпеки і те, що сталося в клубі.

Але тоді я знаю, що він запитає мене, чому я вирішила уникати його цілий день. І не дай Боже, щоб він підслухав мою розмову з Леандром і згадав про це.

Зрештою, я вирішую, що хочу його бачити, і цього достатньо, щоб змиритися з усім іншим.

Я очікую побачити його за столом, коли він уже приступить до вечері. Натомість він сидить у кріслі перед каміном, однією рукою гладить Демодока по голові, а іншою потягує вино з чаші, яку тримає в руці.

Почувши, що я входжу, він каже:

— Я не можу вирішити, чи ті, хто бажає мені смерті, не можуть пробитися крізь мою нову цілодобову охорону, чи вони просто вичікують, чекаючи, поки я розслаблюся, щоб вдарити.

— Сподіваюся, перше, — кажу я, сідаючи в інше крісло, спрямоване в бік слабого вогню.

— Це не так вже й погано, коли за мною всюди стежать. Чесно кажучи, це краще, ніж ізоляція, з якою я змирився.

Я нічого не скажу. Думаю, можливо, йому потрібно, щоб я його вислухала.

— До інших новин, я засудив лорда Еліадеса до довічного ув'язнення. Його позбавлено всіх його земель та титулу. Він більше не потурбує нас. Ми також знайшли більшість золотих монет, які він забрав та перерозподілив. Усіх селян, яких спіймали разом з ним, також ув'язнили. Вони добре знали, що їм дають крадене.

— Ти не виглядаєш дуже щасливим від усього цього.

Він дивиться на полум'я й допиває решту чашки.

— Облава пройшла не дуже вдало. Кілька селян загинуло. Вони чинили опір охоронцям. А багато купців не хотіли віддавати монети, які вони вже отримали в обмін на свої товари.

Я глибше вмощуюся в крісло.

— І ти звинувачуєш мене.

Його рука не рухається, тягнеться до графіна, що стоїть поруч, щоб наповнити свій келих.

— Чому я маю тебе звинувачувати?

— Тому, що це була моя ідея зловити бандита саме таким чином.

— Це зовсім не те, що я намагаюся сказати. Мої охоронці погано впоралися з цим завданням. Це вони винні, а не план. Крім того, мені байдужі невеликі громадські заворушення.

— Тоді в чому проблема? — запитую я.

— Рада хоче щось зробити з тим галасом, який ми спричинили. Вони розглядають можливість проведення королівського параду вулицями Наксосу.

Я кліпаю.

— Ти не можеш цього зробити. Це ідеальна можливість для нашого контакту вбити тебе.

Він бере ще один келих вина.

— Я знаю, але боюся, що рада проголосувала проти мене. У мене немає вибору.

Моя шкіра світиться відблисками полум'я, і я відчуваю, як моє тіло стає гарячим. І не в хорошому сенсі.

— Один з них у цьому замішаний! Вони мусять бути причетні. Інакше навіщо б вони змушували тебе це робити?

— Це створило б певну добру волю. Нагадати людям, що я не монстр, який весь свій фокус зосереджує на чужих королівствах. Це, мабуть, гуманізує мене. Змусить їх платити податки чи ще якусь дурницю.

Він знову доливає собі в келих.

— О, і в королівстві Пегай знову офіційно запанував мир.

Я нарешті повертаюся в його бік.

— Мені важко тебе читати. Ти засмучений? Хвилюєшся? Задоволений? — *Наляканий?* Я не кажу цього вголос.

— Я напрочуд спокійний, як для людини, яка знає, що скоро буде ще один замах на його життя.

— Спроба замаху, можливо, але не більше. Твій потенційний вбивця не досягне успіху. Він буде спійманий.

Він випиває решту келиха й нарешті відставляє порожню склянку вбік, відкинувши голову на спинку крісла.

— Що ж, тепер, коли ми закінчили приємну розмову, може, перейдемо до того, чому ти уникаєш мене цілий день?

— Це була приємна розмова?

Він перестає гладити Демодока, і пес падає на підлогу, його голова опускається на лапи.

— Що тебе турбує, Алессандро?

— Я не думаю, що ти достатньо випив, щоб ми могли поговорити про це.

— Тобто?

— Я б хотіла, щоб ти цього не пам'ятав.

На його губах з'являється легка посмішка.

— Я можу випити ще, якщо хочеш.

— Ні, ти маєш бути завжди напоготові. На випадок, якщо щось трапиться.

Він один раз хитає головою.

— Досить тягнути час. Справа в тому, що... з тобою вчора погано поводитися, — наче ці слова його зачіпають, він знову тягнеться до своєї склянки й наповнює її.

— Хіба? — запитую я.

— З тобою поводитися й торкалися, як повію, і це, напевно, було ганебно й принизливо. Я анітрохи не звинувачую тебе в тому, що ти ненавидиш мене за це.

— Ох, — я намагаюся приховати своє здивування від його слів.

— Ти справжня подруга, Алессандро. Я вважаю тебе рівною собі в усьому, окрім титулу. Минулої ночі я не поведився з тобою як з рівною.

— Калліасе, ти дозволив мені допомогти тобі вчора ввечері. Ти поставився до мене, як до подруги. Не менше. Не думай більше про це.

Він несподівано підводиться, і його ноги трохи хитаються, коли він спирається на сусідній стіл.

— Мабуть, я випив більше, ніж думав.

— Давай я допоможу тобі лягти в ліжко.

Я беру Калліаса за руку, і хоча я ніколи раніше не робила цього там, де хтось може побачити (за винятком випадків, коли ми були

замасковані), я міцно тримаю його за руку, коли ми виходимо з бібліотеки. Я наказую охоронцям провести нас до королівських покоїв, але ніхто більше не наважується торкнутись короля. Я не могла б попросити їх про допомогу, якби навіть хотіла. Вони не ризикуватимуть своїм життям. Я перенесу вибачення перед Калліасом за наш дотик на потім.

Демодок слідує за нами, як вірне цуценя.

Ми проходимо повз низку вікон у коридорі, і до нас долинає гуркіт грому та шквальний дощ. Цього вечора на нас чекає справжній шторм.

Охоронці залишають нас у кінці коридору, а ми з Демодоком ідемо далі. Спочатку я намагаюся відчинити двері Калліаса, але оскільки вони замкнені, а я не збираюся нишпорити в його кишенях у пошуках ключа, якого в нього, скоріш за все, немає, адже він може ходити крізь стіни, я впускаю його до своєї кімнати.

Я думаю допомогти йому лягти в своє ліжко, але він каже:

— Ні, туди.

Я пробую відкрити двері, що з'єднують наші дві кімнати. Вони незамкнені.

— Чому ти не замкнув її? — запитую я.

— Навіщо мені це, якщо по той бік ти?

Я допомагаю йому впасти на ліжко під кутом, потім піднімаю обидві його ноги. Я навіть знімаю з нього черевики по одному.

— Калліасе, я не серджуся на тебе, — заспокоюю я його, продовжуючи розмову. — Мені байдуже на вчорашнє. Насправді було досить весело грати.

Демодок застрибує на ліжко поруч, кладе голову на живіт короля. Калліас вигинає шию в мій бік.

— Навіть якщо ти не злишся через це, ти маєш злитися на мене з інших причин.

— З яких причин?

Його очі заплющуються.

— Я бачив тебе з Леандром. Він пропонував тобі щастя, а ти йому відмовила. Тому, що я змушую тебе пройти через цей обман з залицяннями. Я повинен звільнити тебе від цього.

Я посміхаюся.

— Але ти не зможеш.

— Я не можу. Ти мені надто потрібна.

Можливо, справа в напої, але мені б дуже хотілося вірити, що це не просто витівка.

Тоді його очі знову розплющуються, а рука розгойдується, перш ніж схопити мою руку в рукавичці й піднести до рота, але зупиняється, не торкнувшись до неї. Він дивиться на мою рукавичку так, ніби вона його ображає. Потім він стягує її з мене. Я стою абсолютно нерухомо.

— Він поцілував тебе. Ось тут, — обтягнутий шкірою палець проводить по моїй шкірі.

— Так, поцілував.

— Я не хочу, щоб він це робив. Я хочу зробити це.

Він опускає губи, але я різко відсмикую руку, перш ніж він встигає доторкнутися до мене.

— Тобі не можна цього робити, поки ти не протверезієш, — кажу я йому.

— Дурниці. Віддай!

Я сміюся з нього.

— Спи, Ваша Величносте, — я штовхаю його в плече, і він падає назад на подушки, його очі знову заплющуються. Дух боротьби покинув його.

Я крокую до своєї кімнати, кидаючи останній погляд на короля.

— Я відмовила Леандросу не через якусь угоду, яку ми з тобою уклали. Я сказала йому «ні», бо це віддалило б мене від тебе.

Задоволена тим, що він надто міцно спить, щоб щось запам'ятати, я зачиняю двері й готуюся до сну.

Наступного ранку Калліас проходить крізь стіну до моєї кімнати на сніданок.

— Що ж, це дає відповідь на питання.

Одна його рука притиснута до голови, і він все ще у вчорашньому одязі.

— Яке питання?

— Я все ще можу викликати свої тіні навколо тебе.

— А були якісь сумніви, що ти зможеш? — запитую я, намагаючись не звертати уваги на те, як тонкий матеріал його сорочки окреслює всі м'язисті частини тіла.

— Я мало що пам'ятаю. Ти допомогла мені дійти до моєї кімнати. Я думав, що, можливо, кинувся на тебе.

Я ховаю посмішку за чашкою.

— Кинувся. Мені довелося відбиватися від тебе.

— Як завжди. Я не пив з тих пір, як став королем. Звісно, я кидаюся на першу-ліпшу жінку.

— Звісно.

— Це було погано? Що я такого сказав?

— Ти намагався поцілувати мою руку без рукавички. Ти такий ввічливий, Калліасе, навіть будучи п'яним, — тоді я сміюся з нього.

— Моя мати виховала мене правильним, — каже він, не вибачаючись.

— Вона б тобою пишалася.

Калліас дозволяє сумній усмішці торкнутися його губів. Потім він дивиться на себе зверху вниз.

— Треба вдягнутися й приєднатися до інших вельмож на сніданок.

— Чому? Ми ніколи не снідаємо з вельможами.

— Я маю тобі дещо показати, і мені не терпиться дочекатися обіду. Я замовив це деякий час тому, і щойно отримав повідомлення, що він вже готовий.

— І це... у великій залі? — Що він зробив? Замовив скатертину з нашими ініціалами?

— Так. Більше жодних питань. Ти все зрозумієш. Я повернуся за пів години й заберу тебе.

Потім він зникає назад крізь стіну.

— Ти навіть не уявляєш, скільки часу потрібно жінці, щоб зібратися!
— кричу я йому вслід.

Охоронці йдуть за нами на не надто обережній відстані, але мені байдуже. Не тоді, коли вони охороняють Калліаса.

Цього ранку він бере мене за руку, не зважаючи на те, що на нас дивляться. Можливо, коли вбивця на волі, йому байдуже, хто побачить, як ми торкаємося один одного крізь одяг.

Сьогодні вранці Калліас якось знайшов час, щоб вмитися *та* вдягнутися. Його волосся виглядає трохи вологим, але йому все ще вдається зберігати вражаючий об'єм. Цікаво, чи він не прибирає волосся з обличчя, бо знає, які у нього чудові риси обличчя. Його ніс такий прямий та досконалий, що мені хочеться провести кінчиком пальця по його схилу, перш ніж пройтись по його повних губах.

Навіть його вуха – абсолютно непривабливі частини тіла – примудряються виглядати бездоганно. І я не можу не уявити, який звук він видасть, якщо я потягну його мочку зубами вниз.

— Сьогодні вранці ти виглядаєш розгубленою, — каже Калліас. — Щось сталося, про що я не знаю?

— Ні, — я відвертаю від нього обличчя, відчуваючи, як тепло приливає до моїх щік. Я почервоніла? Я не червоніла від того, що мене спіймали, коли я витріщалася на чоловіка в...

— Ось ми й прийшли.

Двері до великої зали вже відчинені, до нас долинають звуки балаканини вельмож.

Калліас не зупиняється, коли ми входимо, хоча вельможі миттєво замовкають, можливо, через те, що ми йдемо під руку, коли нікому не дозволено торкатися короля, не наражаючись на смерть.

Я вдивляюся в обличчя й розташування сидінь, намагаючись зрозуміти, в чому сюрприз. Він не змінив ні стін, ні килимів. Стіл виглядає так само, хіба що... Це моя уява, чи він трохи більший?

Ми з королем прослизаємо повз роззявлені роти вельмож, прямуючи до своїх звичних місць, а думки крутяться у мене в голові, я намагаюся зрозуміти, що ж я пропустила.

І тут я бачу наші місця.

Я застигаю на місці, і Калліас різко зупиняється поруч зі мною.

Стіл *більший*. Він замовив новий. А на чолі столу, де завжди сидить Калліас, стоять два стільці.

Два.

Стіл вдвічі ширший, що дозволяє нам сидіти пліч-о-пліч на чолі масивного дубового виробу.

Це не просто ввічливий жест. Це заява. Яку бачить і розуміє вся шляхта.

Але я не розумію.

— Чому? — запитую я.

Калліас озирається на притихлих вельмож та багатозначно кашляє. Вони миттєво відновлюють свою ранкову балаканину. Тож нас не зможуть підслухати.

— Я ж казав тобі, що ти мені рівна. Ти допомагала мені у багатьох справах. Ти була моєю постійною супутницею останні кілька місяців, і я не хочу, щоб ти йшла, Алессандро. Я хочу показати тобі, як я тебе поважаю й ціную.

— Але це – перед усіма вельможами. З таким же успіхом ти міг би зробити мені пропозицію.

— Взагалі-то, я хочу поговорити про це пізніше.

Моя голова повертається в його бік так швидко, що шия тріщить.

— Коли ми будемо наодинці, — уточнює він. — Ходімо, — він м'яко тягне мене до наших місць.

Мені якось вдається переставляти ноги, незважаючи на те, що в голові паморочиться. Спочатку захоплення, потім розчарування по черзі займають мої думки.

Він збирається зробити мені пропозицію.

Але він сказав це так недбало. Навряд чи це було романтично. Не думаю, що він мав на увазі це у романтичному плані. Він мав на увазі практичний союз, звичайно.

Але він дасть мені силу. Поділиться владою. Так само як він ділиться головуванням столу.

Але я все одно не зможу до нього доторкнутися. Він не буде моїм.

Що важливіше?

Я знаю відповідь на це питання. Очевидно, це влада. Але тоді... чому я відчуваю себе такою нещасною всередині?

— Ваша Величносте, новий стіл просто божественний! — каже голос праворуч від мене.

Я лякаюсь. Коли Рода сіла? Праворуч від неї – Гестія, яка також сидить поруч зі своїм лордом Паулосом. Два стільці, найближчі до Калліаса, залишилися порожніми, але мій бік зайнятий. Калліас

знаходиться практично в повній тіні, що доповнює нову розстановку за столом.

— Я радий, що ви схвалюєте, — каже Калліас.

— Ти виглядаєш здивованою, Алессандро. Ти не знала? — запитала Рода.

— Ні, не знала.

— Це страшенно романтичний жест, — каже вона, лише трохи знизивши голос.

Калліас чує її.

— Я радий, що *ви* так думаєте, леді Ніколайдес. Леді Статос, здається, ще не знає, як реагувати.

— Звичайно, мені приємно! — поспішаю сказати я. — Це було просто несподівано.

— Я весь час роблю романтичні жести, — каже він, жартома виправдовуючись, влаштовуючи виставу для тих, хто сидить найближче до нас.

— Він має рацію, — каже Гестія, на мить відволікаючись від лорда Паулоса. — Він засипає тебе подарунками. Ми всі бачили розкішні дрібнички. Це не повинно бути чимось особливим.

— Це стіл, — кажу я. — Не намісто. Зовсім інше. І це дуже несподівано.

Калліас підносить ложку каші до його губ.

— Я мушу продовжувати дивувати тебе, інакше ти вважатимеш мене нудним і покинеш мене.

Рода сміється.

— Навряд чи, Ваша Величносте, — вона дивиться вгору і вниз, розглядаючи його профіль, перш ніж кинути на мене багатозначний погляд. *П'ятнадцятка*, кажуть її очі. Ніби я коли-небудь зможу забути.

Калліас ввічливо посміхається до неї, і трапеза продовжується.

Коли мій погляд ковзає по столу, я помічаю Рубена та Петроса, які разом над чимось сміються. Вони виглядають такими безтурботними й щасливими, але я не можу не помітити, що за новим столом не вистачає одного шляхтича, наче саме його існування заважає йому приєднатися до нас.

Бідолашний Леандрос.

— Хіба у тебе сьогодні немає зустрічей? — запитую я, коли ми закінчуємо сніданок та Калліас виводить мене з кімнати.

— Ні. Я звільнив свій графік. Твій бал наближається. Я подумав, що можу допомогти з рештою приготувань. І, як я вже казав, є дещо, про що нам треба поговорити.

Я прочищаю горло.

— Так, мені... цікаво дізнатися більше про тему, яку ми будемо обговорювати.

Ну, це звучало відверто формально.

Чоловік хоче зробити пропозицію, а мені хочеться втекти куди подалі.

Але це те, чого я хотіла. Це єдина причина, по якій я приїхала сюди. То чому я боюся цієї розмови?

— Підемо до бібліотеки? — запитує він.

Я нічого не кажу, але він все одно веде мене в тому напрямку, а його охоронці йдуть слідом.

— Чудовий день, — коментує Калліас, дивлячись у вікно, повз яке ми проїжджаємо. — Шторм швидко минув. — Потім він лається. — Чому я говорю про кляту погоду?

Я все ще нічого не кажу. Охоронці залишають нас самих у бібліотеці, і Калліас зачиняє за нами двері.

— Хочеш присісти? — запитує він.

Я хитаю головою.

— Мені шкода, — каже він. — Я був дурнем. Я не хотів так про це говорити.

— Ти маєш на увазі пропозицію?

— Так, я теж не повинен був робити тобі сюрприз зі столом. Треба було поговорити з тобою перед тим, як його робити. Я просто подумав, що тобі сподобається.

Я дивлюся на свої черевики.

— Але це ж не просто стіл, так, Калліасе?

— Ні. Ні, не просто стіл.

На мить настає тиша, і я піднімаю погляд, щоб вивчити корінці книжок, що стоять у кімнаті. Що завгодно, аби не дивитися на нього та

його досконалі риси обличчя. Заради цієї розмови, я не думаю, що зможу витримати його погляд.

— Нам так добре разом, — каже він нарешті. — Ти вмієш плести інтриги краще, ніж будь-хто з моїх радників. Ти знову й знову доводиш, що є безцінною союзницею. Простіше кажучи, ти геніальна. Я отримую задоволення, коли перебуваю в твоїй присутності. Навіть якщо ми сваримося через щось. Я насолоджуюся нашими поїздками за межі палацу. Перевдягатися, вирушати в пригоди – мені так весело, як не було вже багато років. Останнім часом мені було так самотньо, але з твоїм приїздом я став... щасливим. Але йдеться не лише про мене. Йдеться й про тебе, і я намагався подумати, що ця домовленість може запропонувати тобі. Ми вже говорили про запрошення на вечірки та бали. Я обіцяю почати відвідувати їх разом з тобою. Я хочу, щоб ти була зі мною на всіх моїх зустрічах...

Це змушує мене миттєво відвести погляд від стін.

Бачачи, що я повністю прикута до нього, він продовжує:

— Я хочу, щоб ти була поруч зі мною, допомагаючи мені приймати рішення для королівства. Я хочу, щоб ти допомогла мені завоювати останні три королівства в цьому величезному світі. Я хочу, щоб ти була мені рівною, Алессандро. Моєю королевою. У тебе буде влада. Своя власна гвардія. Ми будемо радитися, перш ніж приймати рішення. Ми покінчимо з радістю раз і назавжди, і ти будеш вільна від своєї сім'ї. Звісно, ти матимеш доступ до скарбниці та фондів королівства. Ти не залишишся без власних коштів.

Рівна влада. Правити королівством... *разом з ним?*

Це означає...

Мені не доведеться його вбивати. Він дасть мені все, що я хочу, і мені не доведеться його позбуватися. Мого друга та компаньйона.

А як щодо... більше?

Я ковтаю.

— Ти хочеш, щоб я була твоєю королевою. Але тільки на словах. Чи не так?

Калліас втрачає голос, шукаючи щось на своєму обличчі.

— Саме так. Ми одружимося. Все буде офіційно. Але ти збережеш свою кімнату, а я свою. Ніхто ніколи не дізнається, що ми не

консумували шлюб. Мало хто знає причину, чому я не можу торкатися людей. Більшість не зрозуміє, чи є між нами інтимні стосунки.

Ось воно. Це все, чого я коли-небудь хотіла. Він пропонує мені світ. Він просто не пропонує мені себе з цим.

Коли я почала цього хотіти?

У двері грубо стукають.

— Йдіть геть! — каже Калліас, не зводячи з мене очей.

— Перепрошую, Ваша Величносте, — я впізнаю голос Епафраса по той бік дверей – секретаря, — але ви хотіли, щоб вас негайно повідомили, якщо барон Дрівас прибуде до палацу. Він був досить сильним, і охоронцям довелося його стримувати. Його також супроводжує констебль.

У мене перехоплює подих від усвідомлення того, що батько Гектора перебуває в палаці.

Калліас повертається до мене.

— Навіщо барону залучати констебля до справи, коли він намагається видати тебе заміж за одного з його синів? Ти що, підписала з ним якийсь контракт?

Я ковтаю.

— Ні, не підписувала.

— Це смішно, — каже він собі. — Епафрасе, нехай охорона підніме їх нагору. Треба негайно з цим розібратися.

— Звісно, пане.

Я відчуваю, як мій шлунок провалюється під дошки підлоги.

— Нам справді варто це робити?

— Ти не мусиш тут залишатися. Я можу відлякати барона сам, але це переслідування тебе – просто смішно. Я повинен був розібратися з цим, як тільки ти звернула на це мою увагу.

— Я залишуся, — кволо кажу я, не думаючи про те, як відтягнути цей момент. Або вирватися з нього. Треба було швидше сказати, що я вийду за Калліаса, хоча я не знаю, чи це дало б мені якийсь захист від того, що має статися.

Двері відчиняються через кілька хвилин. Охоронці оточують дві постаті. В одному я впізнаю Фауста Галаніса, батька Гектора. Жінка з ним, мабуть, згадана вище констебль.

— Ваша Величносте, — каже Фауст. — Нарешті! Я намагався...

— Ви не будете говорити, поки я не дозволю, — каже Калліас з усією владою короля. — Хто ви? — запитує він, звертаючись до жінки.

— Констебль Дамалі Галлас, Ваша Величносте.

— А з якою метою ви тут перебуваєте?

— Барон Дривас найняв мене розслідувати зникнення його молодшого сина, Гектора.

Калліас не повертає голови, але краєм ока кидає на мене короткий погляд.

— Зникнення?

— Так було, коли ми починали розслідування, Ваша Величносте, але тепер ми знаємо, що молодого дворянина було вбито.

Розділ 24

Мій шлунок знову стискається, але я не дозволяю нічого, окрім здивування, промайнути на моєму обличчі.

— Гектор *мертвий*? — запитую я.

Я помічаю, що констебль Галлас уважно стежить за моїм обличчям. Вишукуючи будь-які ознаки. Це жінка з жорсткими рисами обличчя. Трохи завеликий ніс, занадто близько посаджені очі, квадратне підборіддя. Її волосся кольору ебенового дерева зметено з обличчя в акуратний пучок.

— Вже кілька років, як мені сказали, — каже вона. — Кілька днів тому його тіло знайшли в лісі Ундатій. Очевидно, в цьому районі сталася серія зсувів ґрунту. Кілька вершників знайшли тіло й повідомили про нього.

— Зачекайте хвилинку, — каже Калліас. — Хто такий цей Гектор? — він спрямовує запитання до мене, і я розумію його справжній зміст: *Ким для тебе є цей чоловік?*

— Моє перше кохання, — відповідаю я.

— І ви його вбивця! — кидає мені барон.

— Ще одне слово, Дривасе, — каже Калліас, — і я відправлю вас до в'язниці.

Охоронці, що оточують його, заходять всередину, готові накинутися на барона, якщо виникне потреба.

— Ваша Величносте, — каже констебль, — з вашого дозволу, я маю кілька запитань до леді Статос.

Калліас повертається до мене. *Дає мені вирішувати.*

Як би це виглядало, якби я відіслала їх, не сказавши ні слова? Ні, я повинна виглядати невинною.

— Я відповім на її запитання.

Констебль робить крок вперед.

— Отже, ви визнаєте, що мали стосунки з покійним?

— Так, ми були близькі, але вже багато років тому. Що сталося з Гектором?

— На цей момент від нього не залишилося нічого, крім кісток.

У барона виривається схлип, але він не промовляє жодного слова, щоб супроводити його.

— Ми впізнали його за фамільним гербом на персні, який він носив на пальці, — продовжує констебль. — Вчора я оглянула останки. Одне з ребер було зламане. Це однозначно вказує на ножове поранення. Мені сказали, що ви постійно носите з собою ніж.

Я злякано відступаю назад, наче від образи.

— Ви ж не серйозно вважаєте, що я його вбила? І *хто* вам сказав, що я ношу ніж?

— Ваша сестра, — Галлас дістає з кишені блокнот і гортає його. — Хрисанта Статос.

— Так, я знаю ім'я своєї сестри, — з гіркотою кажу я. Хрисанта. Прокляття мого існування. Чому вона просто не помре в ямі? — Багато людей носять ножі. Яке це має значення?

— Це може й не має значення, але при ньому знайшли залишки дерев'яної скрині. І на одній з дощочок були ініціали «А.С.». Це ваші ініціали, чи не так? — Галлас ставить це питання так, як ставила всі інші. Холодно, беземоційно, так, ніби їй справді байдуже до відповіді. Ніби вона вже знає відповіді на всі запитання.

Я наважуюся поглянути на Калліаса. Він дивиться на мене з дуже своєрідним виразом. Який я не можу передати. Ніби бачить мене наново.

Він не може їй повірити!

Я втрачаю силу в ногах і трохи падаю. Але Калліас стоїть поруч і тримає мене на ногах.

— Напевно, багато людей у королівстві мають ініціали «А.С.», — припускає Калліас.

— Можливо, — каже Галлас. — Але не всі вони також мали стосунки з покійним. Хто розірвав ці стосунки, леді Статос? Це був Гектор, чи не так? Він розбив вам серце, а ви у відповідь зарізали його, замкнули в скрині, а потім закопали в лісі.

О боги.

— Ви спекулюєте, — спльовую я у відповідь. — Немає жодних доказів, що Гектор розірвав стосунки або що у мене були якісь причини заподіяти йому шкоду.

— Можливо, ще ні, але я їх знайду. Я вже розмовляла з працівниками вашого батька. Мені сказали, що ви, безумовно, мали б можливість та засоби, щоб непомітно вивезти тіло Гектора з маєтку. Ви

часто вислизали вночі непоміченою, щоб повернутися далеко за полудень наступного дня. І я хотіла б попросити дозволу короля вилучити у вас ніж, щоб порівняти його з відбитком на ребрах покійного.

Я зберігаю холодний та зібраний погляд, коли повертаюся до Калліаса, цього разу звертаючись до нього.

Будь ласка, сприйми мій спокій як невинність.

Я ще не все втратила. Гектор не повернеться, щоб знищити мене востаннє. Я ось так близько до того, щоб стати королевою.

— Констебль, — каже Калліас зі спокоєм, який мене лякає, — ви з бароном нас вибачте. Я вдячний, що ви довели цю справу до мого відома. Оскільки леді Статос є членом мого двору, я візьму розслідування на себе й докопаюся до суті.

Барон виглядає так, ніби хоче ще багато чого сказати, але, бажаючи зберегти добру репутацію перед королем, дозволяє охоронцям вивести його та констебля геть.

Епафрас виходить слідом за ними, зачиняючи за собою двері. Я встигаю дійти до найближчого крісла й падаю в нього. Чекаю.

Чекаю. Чекаю.

Калліас може вибухнути на мене будь-якої миті. Він кине мене до в'язниці, поки не вирішить, коли і як мене вбити. Він...

Калліас сміється так голосно й різко, що я ледь не падаю з крісла. Він впирається руками в коліна, а все його тіло здригається від сили сміху. Що за чортівня?

Я зламала короля?

За мить йому вдається випростатися й подивитися на мене, але потім його обличчя спотворюється, і він знову заливається неконтрольованим сміхом.

Я відчуваю, як мої кінцівки стискаються, обличчя стає гарячим, злість заливає кожен м'яз.

— Що з тобою, в біса, не так? — кричу я, перекрикуючи його сміх. Він так не сміявся, навіть, коли прочитав любовного листа Орріна.

Він каже щось, що я не можу розібрати, потім витирає сльози з очей і пробує ще раз.

— Ти його вбила! — він відкидає голову назад і сміється, сміється, сміється.

І чомусь я знаю, що мені нічого не загрожує. Як я можу бути в біді, якщо він такий веселий через це?

Я можу все заперечувати. Благати від мого імені. Але Калліас не дурний. Хоча у констебля недостатньо доказів, щоб звинуватити мене, Калліас знає правду.

— У мене є бажання вбити знову, — кажу я, дивлячись на нього.

Калліас спирається на найближчу стіну з книжками, переводячи подих. Заспокоївшись, він підходить до мене й кладе руки в рукавичках по обидва боки моєї голови.

— Моя маленька пройдисвітка. З тобою треба рахуватися, чи не так? Скажи, що вийдеш за мене, Алессандро!

Я ковтаю, глибоко збентежена.

— Ти не збираєшся мене повісити?

— Повісити тебе? — повторює він, упираючи руки в боки. — Ця людина зробила тобі погано, Алессандро. Чесно кажучи, ти позбавила мене клопоту вистежити його та вбити самому.

— Але...

— Я прощаю тебе, — просто каже він.

Я кліпаю.

— Просто так?

— Просто так. Що завгодно для моєї подруги.

Не знаю, чи я коли-небудь ненавиділа це слово більше, ніж тоді, коли воно виходило з вуст Калліаса.

— Ти вийдеш за мене заміж? — повторює він, легко повертаючись до нашої попередньої розмови.

— Що буде, якщо я скажу «ні»?

— Ти все ще будеш помилувана, якщо це те, про що ти турбуєшся. Я б ніколи не шантажував тебе шлюбом! Ти можеш залишатися в палаці стільки, скільки захочеш, або піти, — його обличчя трохи опускається.

— Але я буду... дуже засмучений, якщо ти підеш.

Я на мить замислююсь, але Калліас не витримує тиші.

— Ти потрібна мені, Алессандро. Скажи, що будеш моєю, і я буду твоїм.

Я потрібна йому. Але він не хоче мене. Він дає мені силу. Усе, що я коли-небудь хотіла.

Чому це важке рішення?

Зрештою, я кажу:

— Я хочу нормальну пропозицію. Публічну, — схрещую руки на грудях. — І більше не смійся з мене через Гектора Галаніса. Насправді я більше ніколи не хочу чути його ім'я.

Калліас хапає мою руку в рукавичці й цілує її.

— Домовились. А тепер давай обговоримо, що ти вже зробила для майбутнього балу. Чи не думаєш ти, що це буде ідеальна нагода для правильної та публічної пропозиції?

Я виходжу заміж за короля.

Злочини мого минулого прощені.

Я звільнюся від своєї сім'ї раз і назавжди. Я можу вигнати їх з двору назавжди!

Але на волі є вбивця. Хтось, хто хоче забрати у мене Калліаса й це майбутнє.

Я не дозволю цьому статися.

Я розумію, що ми з Калліасом, можливо, переймалися не тим, що треба. Розмови про публічний парад вулицями занепокоїли нас, але тепер я розумію, що мій бал відбудеться раніше й так само публічно.

Саме тоді вбивця завдасть удару. Я в цьому впевнена.

Я ділюся своїми побоюваннями з Калліасом, поки сиджу у своїй кімнаті, працюючи над сукнею для балу, який відбудеться через кілька тижнів.

— Я теж про це подумав, — відповідає він. — Ми подвоїмо охорону. Перевірятимемо всіх гостей на наявність зброї, перш ніж впускати їх до зали.

— А який діапазон твоїх здібностей? — запитую я його. — На якій відстані вбивця повинен бути, щоб заблокувати твої тіні?

Калліас знизує плечима.

— Ти ніколи не тестував їх?

— Звісно, що тестував. Я просто не хочу тебе турбувати.

На мій відповідний погляд він відповідає:

— Сорок шість метрів.

— І все! — Талановитий стрілець легко впорається з такою відстанню.

— Я буду в безпеці, Алессандро. *Ми* будемо в безпеці. Все буде добре.

— Мені було б краще, якби жоден з членів твоєї ради не був допущений.

— Я б теж хотів, але ми не можемо відмовити їм у запрошенні. А тепер перестань хвилюватися. Покажи мені, над чим ти працюєш.

— Ні, — кажу я. — Я хочу, щоб ти побачив його на мені, коли все буде готово.

— Це досить багато тканини, — сумно каже він.

— О, замовкни.

Розділ 25

Троянди в горщиках стоять вздовж входу до бальної зали. Вони утворюють лабіринтову доріжку до фуршетного столу, а потім відкриваються в центрі зали, щоб дати достатньо місця для танців. Кожен учасник оркестру носить чорну троянду – чоловіки в нагрудній кишені, жінки у волоссі – на честь покійної королеви.

Я пофарбувала бальну залу, і вона виглядає так, ніби по колонах піднімається плющ. Зелені килимки встеляють підлогу, ідеально імітуючи траву. Пелюстки троянд розсипані по землі, виділяючи м'який аромат.

Знадобилося кілька слуг та довгі драбини, але нам також вдалося підвісити букети троянд до стелі. Час від часу пелюстки падають, засипаючи підлогу ще більшою кількістю. Я замовила гобелени, щоб вони йшли вздовж стін, створюючи враження, ніби навколо нас лежать краї саду.

Електричні люстри яскраво світять. Мені хотілося, щоб все було добре освітлено. Не тільки для того, щоб створити ілюзію полудня в саду, але щоб будь-яка підступність або обман не могли сховатися за тінями.

Ніхто не вб'є мого короля сьогодні.

Гості вже почали з'їжджатися, хоча офіційно бал розпочнеться лише за десять хвилин. Я бачу все зверху, де я чекаю на сходах, з видом на свої приготування. Оскільки це мій бал, я маю зробити урочистий вихід, тож не поспішаю і чекаю слухної миті.

Насправді я просто чекаю, коли з'явиться Калліас. Не хочу, щоб він пропустив вид на мене в новій сукні.

Я перевершила себе.

Загалом сукня світло-жовтого кольору. Кожні кілька сантиметрів тканина складається, коли вона рухається вгору, надаючи форму пелюсток троянди, що накладаються одна на одну. Я пофарбувала кінчик кожної складки в яскравий червоно-помаранчевий колір, щоб відповідати прекрасним трояндам, які ростуть у саду королеви. Зазвичай я не дуже люблю помаранчевий колір, але троянди королеви (і моя сукня за дизайном) просто божественні. Під шарами шовку у

мене спідниця-обруч, але ліф приталений, верх без рукавів, а мої жовті рукавички в тон мають помаранчеві цяточки на кінчиках пальців.

Я заколола волосся на один бік, щоб воно спадало на ліве плече, залишаючи шию оголеною з правого боку. Я скрутила пасма так, щоб вони падали ідеальними кільцями, чорним дивом на світлій тканині.

Коли Калліас нарешті прибуває, він не оголошує себе. Натомість він намагається увійти тихо, прямуючи прямо до трону на помості.

Побачивши тканину, з якої я пошила свою сукню, він одягнув жовтий жилет – настільки світлий, що його можна було б прийняти за білий. Він чудово виглядає на його бронзовій шкірі.

Як тільки він сідає, я даю наказ глашатаю оголосити мене.

— Наша господиня, леді Алессандра Статос, друга дочка графа Масіса.

Я тримаю сукню в обох руках і дозволяю легкій посмішці прикрасити моє обличчя, коли спускаюся сходами.

Всі голови повертаються в мій бік.

І я знаю, що не тільки моя приголомшлива сукня викликає їхні розмови. Я дівчина, яка привернула увагу короля. Дівчина, яка змусила раду слідувати своїм стратегіям. Дівчина, яка врятувала короля від замаху.

Я справді заробила собі неабияку репутацію.

А сьогодні ввечері Калліас зробить пропозицію і шокує всіх.

Він спостерігає за кожним моїм обережним кроком. Сукня досить широка, щоб дати моїм ногам достатньо простору для руху, але поділ довжиною до підлоги й черевики на підборах роблять спотикання легким подвигом.

Але я не спускаю з нього очей.

Під цим палким поглядом, спрямованим на мене, я бачу, як сильно Калліас хоче мене. Між нами вже не йдеться про потяг. Це питання забезпечення себе від нападу. У нас хороша домовленість. Після сьогоднішньої ночі ми обидва матимемо те, що хочемо. Він матиме королеву, яка допомагатиме йому керувати й врівноважувати раду. На його боці буде та, кому він довіряє. Єдина людина, якій він довіряє.

А натомість я отримую владу. Владу правити королівством поруч з Калліасом, коли йому виповниться двадцять один рік. Це буде лише через сімнадцять місяців.

Коли я спускаюся сходами, Калліас не підходить до мене. Навпаки, він відвертається, залучаючи до розмови одного з членів своєї ради, що сидить поруч.

Розчарування й роздратування змішуються в мені, але я тримаю на обличчі приємну посмішку.

Я думаю почати вітати гостей, але варто мені зробити кілька кроків в одному напрямку, як відвідувачі вечірки... розбігаються.

Що за чортівня?

А може, мені це тільки здалося? Я прямую до фуршетного столу, маючи намір перевірити, як там готують їжу. Спідниці погойдуються на моєму шляху, а група джентльменів уриває свою розмову, щоб відвернутися від мене й знайти інше місце, де постояти.

Що з усіма відбувається?

Коли я за кілька кроків від столу, я розслабляюся, коли хтось підходить до мене. Аж поки не усвідомлюю, що це мій батько.

— Не пригадую, щоб я надсилала тобі запрошення, — кажу я, відволікаючись на келих шампанського зі столу.

— Мабуть, вилетіло з твоєї голови, — каже батько. Але, підійшовши ближче, щоб ніхто не міг підслухати, він додає: — Я тут, щоб врятувати тебе, Алессандро.

Я роблю ковток зі своєї склянки, ніби не чую його. Батько сподівається на мою реакцію. Але цього не станеться.

— Ти чуєш мене, Алессандро? Я врятую тебе й твою репутацію.

Знову ж таки, я нічого не кажу.

— Оскільки чутки про твій злочин поширюються, як лісова пожежа, ми мусимо убезпечити тебе, негайно видавши заміж за впливового чоловіка.

Мій погляд падає на обличчя батька.

— Чутки про мій злочин?

— Так, вбивство Гектора Галаніса. Всі про це говорять.

Ось чому всі раптом почали триматися осторонь. Вважають мене вбивцею.

Клятий Фауст. Він, мабуть, дізнався, що король зняв з мене всі звинувачення, але це не зупинило його язика.

— Не хвилюйся, любя, — каже батько. — Поспішний шлюб дасть тобі певний захист. Я говорив з віконтом Торікусом...

— Батьком Рубена?

— То ви знайомі з його сином? Чудово. Він нещодавно розірвав заручини з донькою барона. Ви з ним будете чудовою парою.

Я мало не випльовую шампанське, що було у мене в роті.

— То тепер я маю вийти заміж за когось, хто нижче мене за статусом?

— У нього є гроші, Алессандро. А з моїм дорогим другом Еліадесом за ґратами ми більше не можемо на нього покладатися.

Я ставлю свій порожній келих з-під шампанського на тацю, коли повз мене проходить слуга. Тоді я повертаюся обличчям до батька.

— Отже, для Хрисанти підійде не менше, ніж герцог, але я маю вийти заміж за майбутнього віконта. Так?

— Ти навряд чи можеш дозволити собі бути прискіпливою, враховуючи, що про тебе говорять люди.

Я лякаю батька, коли починаю сміятися.

— Ти ніколи мене не слухаєш. Ніколи не слухав, але дозволяй мені бути відвертою. Мені не потрібно, щоб ти мене рятував. Мені не потрібен поспішний шлюб. У мене є король, і він помилував мене від усіх звинувачень. Ти б знав це, якби хоч раз потурбувався розпитати мене про ситуацію, замість того, щоб робити власні висновки й приймати рішення. Сьогодні ввечері він робить мені пропозицію, — закінчую я.

— Він не спитав мого дозволу...

— Йому це не потрібно. Він король, і, як я вже сказала, ти не отримаєш ні цента зі скарбниці за мене.

Він намагається вставити ще одне речення, але я не дозволяю.

— Ні. Це моя вечірка. Моя ніч. Ти не можеш її зіпсувати, — я помічаю пару охоронців біля стін. Коли привертаю їхню увагу, підкликаю рукою до себе.

Я наполовину очікую, що вони не послухають. Але вони слухаються. Двоє молодих людей виходять вперед, з гвинтівками за плечима.

— Так, міледі? — запитує один із них.

— Випровадьте графа з балу. Йому тут не раді. Якщо він не піде добровільно, я дозволяю вам застосувати силу.

Батько розсміявся.

— За кого ти себе маєш? За королеву?

Але двоє охоронців стають між мною та батьком.

— Сюди, мілорде.

Батько дивиться на мене з подивом. А потім, на коротку мить, я відчуваю, що він нарешті бачить мене. Мої амбіції. Мою хитрість. Мої досягнення. Охоронці, які слухаються моїх наказів, є достатнім доказом того, що я намагаюсь пояснити батькові протягом багатьох тижнів.

Я досягла саме того, що ставила перед собою.

І тоді батько, здається, розуміє, що якщо це правда, то те, що я сказала про те, що він не отримає викуп за наречену, теж має бути правдою. На його обличчі з'являється паніка, коли охоронці міцно хапають його за руки й виводять геть.

Усі в залі призупиняються, щоб спостерігати за видовищем, хоча ні музика, ні балаканина не припиняються.

І тепер, здається, жодна душа не має проблем з тим, щоб підійти до мене. Не тоді, коли я можу вигнати їх з вечірки. Не тоді, коли королівська гвардія підкоряється моїм наказам. Насправді мене вітає не менше десяти вельмож, коли вони п'ють та куштують закуски.

— Дивовижна вечірка. Ці цукерки у формі бутонів троянд? — Рубен хапає зі столу цукерку й кидає її до рота. Проковтнувши, він додає: — Я міг би поцілувати тебе прямо зараз.

— Краще не робити цього на людях, — кажу я.

— Серйозно, Алессандро. Дякую тобі. Я знаю, що вже говорив це, але скажу ще раз. Ти звільнила мене від Меліти. Вона покинула палац, вона була так засмучена розривом, відмовою Еліадеса, а потім ув'язненням Еліадеса. Я знову вільна людина.

І він навіть не знає, що я щойно врятувала його від одруження зі мною.

— Як насолоджуватимешся своїм холостяцьким життям? — запитую я.

— Я збираюся відсвяткувати це, танцюючи з кожною розкішною жінкою, яка сьогодні тут присутня. Включно з тобою. Залишиш мені танець?

— Звісно.

Він цілує мою руку, і я дивлюся, як він відлітає в куток, де Петрос та Леандрос сміються разом.

Приємно бачити Леандроса. Я боялась, що він не прийде.

Ніби відчувши мій погляд, він озирається. Побачивши, що я дивлюся, він посміхається. Я пропоную йому широку посмішку у відповідь.

Леандрос одягнений у все чорне, як і Калліас, коли я вперше побачила його. Тільки Леандрос має намальовану чорну троянду біля лацкана. Я майже не помічаю квітку, бо вона так добре поєднується з його жилетом. Вигляд квітки робить Леандроса ще більш привабливим для мене. Калліас не розмовляв з ним цілий рік, і все ж він з'являється на вечірці на честь матері короля й одягає її улюблену квітку. Решта його темного вбрання робить золотисту шкіру Леандроса світлішою, і це дійсно підкреслює темні відтінки його блідо-каштанового волосся.

Неважливо, у що він одягнений – він такий гарний та турботливий. Він дійсно зробить якусь дівчину дуже щасливою.

Я змушую себе відвести погляд і оглядаю більшу частину кімнати. Мені приємно бачити, що більшість присутніх прийшли у відповідному вбранні. Я бачу групу жінок, одягнених як тюльпани, їхні декольте піднімаються ззаду до комірця-стійки, вигинаються навколо голови та з боків обличчя, нагадуючи пелюстки тюльпана. Стрічки навколо їхніх голів мають тичинки, що стирчать назовні.

Одна дама досить амбітна, щоб спробувати те, що, як я думаю, має бути нарцисом. У золотому капелюшку, схожому на ріжок квітки, вона виглядає досить... інакше.

Чоловіки передбачувано нудні, з квітами в нагрудних кишенях, щоб відповідати дамам.

Я помічаю Гестію та Роду й кидаюся до них. Рода одягнена так само, як і її тезка. Поділ біля основи її сукні зібраний у грона, схожі на фіолетово-рожеві рододендрони. Просто, але досить елегантно.

Гестія – це диво в запиленому рожевому кольорі. Вона теж обрала троянди, але замість того, щоб вишивати всю сукню, вона просто попросила швачку пришити вишукану вишивку бісером по всій спідниці, утворюючи стежки з колючих ліз та розквітлих квітів.

— Ви обидві виглядаєте вишукано, — кажу я.

— Дякую, — каже Гестія. — Ти помітила мою шаль?

Я не поспішаючи розглядаю рожевий шовк на її плечах.

— О, ти сама її шила, так?

Це просте завдання – зшити кінці, щоб надати аксесуару рівного краю по всьому периметру, але я знаю, як жахливо Гестія почувалася, коли почала вчитися шити, не в змозі робити рівні стібки. І хоча шаль не ідеальна, оскільки я бачу нитку, що звисає з одного кінця, більшість стібків виглядають фантастично.

— Виглядає приголомшливо, — кажу я їй.

— У мене була хороша вчителька, — каже вона у відповідь.

— Декор вийшов навіть кращим, ніж ти описувала, — каже Рода. — А своєю сукнею ти всіх присоромила. Як тобі вдається бути схожою на квітку й не виглядати безглуздо?

— Я витратила на неї багато часу, — зізнаюся я. — Коли я не була з Калліасом, я шила.

— Чогось не вистачає, — зауважую я, оглядаючи Роду. — А, я ж казала тобі привести Галена! Де він?

Рода перекидає через плече чорний локон, непомітно показуючи головою на місце біля стіни.

Лише з третьої спроби я його помічаю. Я шукала слугу, одягненого в просту бавовняну одягу сірих кольорів. Я не була готова до того, що побачу чепурного чоловіка в пурпурно-рожевій парчі. Він навіть поправив зачіску, якимось чином прибравши кінці волосся назад від обличчя. Незважаючи на покращене вбрання, чоловік виглядає страшенно незручно: його руки смикаються в боки, а на охоронців, що стоять поруч, він дивиться так, наче чекає, що його виженуть геть.

— Що він там робить? — запитую я.

Рода зітхає.

— Він чекає, щоб, ну, чекає на мене.

— Але хіба ти не казала йому, що він буде твоїм ескортом?

— Я так і зробила, але думаю, що він мене неправильно зрозумів.

Він прийняв одяг, який я для нього зшила, бо знав, що не зможе *служити* мені сьогодні ввечері, якщо не буде одягнений відповідно до нагоди.

— О, Родо, ти мушиш все йому пояснити.

— Я їй так і сказала, — розповідає Гестія.

— Я намагалася, — каже Рода. — Я просила його йти зі мною і бути поруч, але він наполягав на тому, що може бачити, чи мені щось потрібно, з кутів кімнати.

Я хитаю головою.

— Перестань бути з ним такою боязкою. Іноді чоловікам потрібна невелика допомога. Зроби щось таке, що він не сприйме як завдання прислуги.

— Наприклад?

— Запроси його потанцювати з тобою.

Її очі опускаються донизу, і вона перебирає власні пальці.

— Що таке? — запитує Гестія.

— А якщо він мені відмовить? — каже Рода. — Що, якщо він намагається сказати мені, що він не зацікавлений, навмисно не розуміючи моїх намірів? Що, якщо я його переслідую? Або ще гірше, якщо він відчуває себе *зобов'язаним* виконувати мої побажання, коли я чітко висловлююсь, бо я його роботодавець?

— О, Родо, — каже Гестія. — Вся ця непевність і страх? Це все приходиться із закоханістю. Але як тільки ти це переживеш, все стане прекрасним! Звичайно, Гален піклується про тебе. Він був поруч з тобою багато *років*. Жоден слуга не зобов'язаний ставати твоїм другом та довіреною особою, але Гален завжди був для тебе і тим, і іншим. Він любить тебе. Це очевидно для всіх. А тепер йди та забери свого чоловіка.

Рода збирається до купи перед тим, як вирушити в напрямку Галена.

Я повертаюся до Гестії.

— Дуже мудра порада.

— Я сама навчилася цього не так давно.

Я роблю паузу.

— Як... як перебороти цей страх? Чи вартий він того, що може прийти пізніше? Розбите серце?

Вона обмірковує мої запитання, перш ніж відповісти:

— Я думаю, що коли ти достатньо піклуєшся про когось, ти досягаєш точки, коли набагато болючіше не мати його взагалі, ніж мати його і ризикувати втратити. Ти розумієш, що ризик того вартий. Тому що щастя, хоч і нетривале, завжди того варте.

Ми обидві дивимося, як Рода підходить до Галена. Вона щось каже йому, і він киває. Вона каже ще щось, і він дивиться на неї, шоковано крутячи головою. Потім вона відкидає голову назад, хапає його за руку й тягне на танцмайданчик.

Спочатку на це незручно дивитися. Рода веде, бо Галена не вчили танців. Не як простолюдина. Але за мить його руки міцніше обіймають її, ноги сліднують крокам, і він не бачить нічого, окрім сліпучої жінки перед собою. Він має вигляд чоловіка, якому щойно вручили світ.

— А тепер, хіба воно того не варте? — сказала Гестія.

— А де сьогодні ввечері твій лорд Паулос? — запитую я, змінюючи тему.

— О, він сказав, що трохи запізниться. У нього якісь справи.

— Чоловіки завжди зайняті справами.

— Але король – ні. Хіба він не сидить на троні? Чому ти не пішла до нього?

— Він не прийшов до мене.

— Він знає, що ти головна на цій вечірці. Можливо, він боїться стати на твоєму шляху.

— Вечірка вже розпланована. Я просто насолоджуюся нею зараз. Він мав би насолоджуватися разом зі мною. Але зараз він навіть не дивиться на мене.

Гестія стискає губи.

— Іноді мені шкода, що ми не можемо точно знати, які безглузді думки крутяться в їхніх головах.

— Дійсно.

Розділ 26

Гестія відходить від мене, коли через деякий час приходить лорд Паулос. Вона пропонує залишитися зі мною та поговорити, але я відштовхую її.

Якщо мій чоловік ігнорує мене, це не означає, що вона повинна ігнорувати свого.

— Ви сьогодні чудово виглядаєте, леді Статос, — чую голос за спиною.

Леді Зервас не потурбувалася про те, щоб відповідати моїй темі. Гадаю, було б дивно, якби вона це зробила. Я сумніваюся, що є хтось у світі, хто має більше недобррозичливості до покійної королеви, ніж інша жінка, яка змагалася за серце короля. Жінка, яка програла.

— Ви не в костюмі, — відповідаю я, маючи на увазі її просту сукню смарагдового кольору без жодних додаткових прикрас.

— Я вдягла зелене, чи не так? Що може краще вказувати на «сад»? Мені нічого сказати у відповідь.

— Я була здивована, коли отримала ваше запрошення, — каже вона. — Я не думала, що вам особливо сподобалася наша остання розмова.

— Не сподобалась, але хто має більше прав відвідати бал, ніж примхливі старі діви?

Вона сміється над моїм жартом – реакція, якої я не очікувала.

— Ви мені подобаєтесь, — каже вона. — Думаю, з вас вийде чудова королева. Під час нашої останньої розмови я лише хотіла розповісти вам, як захистити себе.

— Занадто пізно, — кажу я, більше собі, ніж їй.

Вона киває, ніби розуміючи, що я маю на увазі, і йде далі.

Бал у розпалі, і мої друзі не можуть бути щасливішими. Гестія та лорд Паулос танцюють разом. Рода та Гален стоять у кутку, розмовляють і легенько торкаються одне одного. Кілька осудливих поглядів спрямовані на них, але Рода не звертає на них уваги. Я скажу пару слів, якщо хтось спробує перервати щастя моєї подруги.

У руках Петроса новий лорд, і я переконана, що ці двоє – найелегантніші танцюристи в кімнаті. Тим часом Рубен дивиться на даму через край свого келиха. Навіть Леандрос знайшов собі партнерку для танцю, гарненьку дівчину в лавандовому.

Охоронці мовчки стоять по краях приміщення. На входах перевіряють усю зброю.

А Калліас...

Калліас все ще сидить на своєму троні й спостерігає за мною. Не бере участі, але присутній. Як завжди він повинен жити своїм життям.

Я зітхаю й відвертаюся. Гадаю, це ось-ось стане моїм життям на повну ставку. Треба до цього звикнути. Але це не означає, що я не можу насолоджуватися власним балом. Рубен все ще не набрався сміливості запросити даму на танець, тож під час чергового затишшя між піснями я починаю рухатись у його бік.

Ніжна рука опускається мені на плече, і я повертаюся.

— Потанцюй зі мною.

Калліас обіймає мене, перш ніж я встигаю відповісти, і тримає так, щоб увесь світ бачив. Заграє пісня, і він рухає нас у такт ніжному брязкоту скрипок. Він дозволяє своїм тіням обертатися навколо його обличчя, щоб дати зрозуміти глядачам, що він все ще повністю контролює свої сили. Але його руки відчутні для нашого танцю, тому він може кружляти мене, піднімати, притискати до себе. Його руки в рукавичках рухаються по моїй спині та руках, коли він веде мене у танці.

Я не готова до раптового відчуття, що я у вогні. Скрізь, де торкаються його рукавички, горить. Я ледве відчуваю свої ноги – я навіть одного разу спіткнулася – настільки ясно відчуваю, де його тіло торкається мого.

Чорт його забирай.

— Що ти робиш? — Нарешті мені вдається заговорити. — Ти не можеш ігнорувати мене цілий вечір тільки для того, щоб потанцювати зі мною зараз!

Він нахиляється вперед.

— Ти така красива, що мені боляче.

— Що це за відповідь?

— Я тримався на відстані, щоб не накоїти дурниць. На кшталт такої, — він притискає мене так близько, що це непристойно, коли ми проходимо наступні кроки.

Я вже навіть не чую музики. Я чую лише шалене серцебиття Калліаса, його тепле дихання на моєму волоссі.

Коли я наважуюся подивитися йому в очі, то розумію, що це неправильно.

Я палаю. Мій живіт охоплює полум'я. Його погляд голодний, гарячий, *жагучий*. Погляд людини, яка вже рік не мала людського контакту.

Калліас сказав це сам. Жодна людина не відмовиться від влади тіней, окрім як заради найглибшого та всепоглинального кохання.

Не те щоб я *хотіла*, щоб він мене любив.

Він познайомився зі мною два місяці тому.

І я хотіла його вбити.

Але зараз все по-іншому, і я хочу набагато більше. Водночас я боюся мати більше і так рада, що він не може доторкнутися до мене, що він ніколи не зробить мені боляче, тому що нам ніколи не можна буде підійти так близько.

Музика закінчується, але Калліас тримає одну з моїх рук у своїй.

— Ходімо зі мною, — каже він.

Він веде нас на поміст, де стоїть трон.

Ні.

Тепер є два трони. Коли привезли другий?

О боги. Це відбувається зараз.

За якимось сигналом Калліаса обривається початок іншої пісні. Мої гості замовкають, і всі погляди спрямовані на короля.

Він садить мене на другий трон, а потім опускається переді мною на коліна й демонструє перстень, затиснутий між двома пальцями.

Він виблискує у світлі. Я не розрізняю деталей, бо мій погляд прикутий до Калліаса. У залі лунають легкі зітхання та вигуки.

— Алессандро, — каже король голосом, який чую тільки я. — Ти знову щаслива. Ти знову зробила мене щасливим. Ти дала мені надію та стала безцінною довіреною особою й найкращим другом. Жінкою, яку я міг би кохати.

Кохати.

Міг би кохати. Якби дозволив собі. Чого він не зробить.

Потім він підвищує голос, щоб його почула вся кімната.

— Пані Алессандро Статос, чи будете ви моєю королевою? Рівнею мені в усьому? Захисницею та правителькою Наксосу та завойованих земель? Чи вийдете ви за мене заміж?

— Так.

З натовпу лунають вигуки, що розривають вуха, і я насолоджуюся ними. Увагою. Пропозицією руки та серця від найвпливовішої людини у світі. Досягненням моєї найбільшої мети.

Він мій.

Але потім мене охоплює страх, бо я згадую, що хтось хоче вбити мого короля. І якщо ми спіймаємо *цього* вбивцю, Калліас все одно буде мішенню все своє життя. Його можуть забрати у мене будь-якої миті.

Калліас не здогадується про мої думки, коли надягає мені на палець каблучку – срібну каблучку з чорним діамантом, вирізаним у формі троянди.

— Тост! — каже звідкись поруч лорд Васко. Ненавиджу, що він має бути частиною цього моменту.

Келихи з вином передають усім учасникам забави всього за кілька коротких хвилин. Але ці хвилини здаються вічністю, і страх занурюється мені в груди. У кімнаті так багато людей. Вбивця може легко прокрастися сюди.

Він у безпеці, нагадую я собі. Ми заборонили проносити до кімнати зброю. Усіх гостей ретельно обшуковують, на їхнє ж роздратування. Ніхто не може пройти повз охоронців, які оточили подіум.

Члени ради стоять під нами. Покоївки розбігаються по всій кімнаті, щоб наповнити келихи до країв. Калліас дякує жінці, яка наливає йому в келих темно-червону рідину.

— За короля й майбутню королеву! — каже лорд Ікарос Васко, і натовп щиро повторює ці слова.

І тоді я бачу її. Вона пробирається крізь натовп, несучи купу брудного посуду зі столу з закусками.

Це дівчинка з чоловічого клубу.

З того місця, де Калліаса торкнулися. І тепер, я з жахом помічаю, що тіні, які були на його голові, повністю зникли.

Він або не помітив, або не користується ними.

— Калліасе, не пий! — кричу я. Відбиваю келих, який він підніс до губ, геть.

Але вже пізно. Він вже випив.

Він одразу ж падає на землю й починає битися в конвульсіях. Рідина піниться у нього з рота, і він заплющує очі.

Здіймаються крики, і рада намагається вибігти на сцену.

— Ні! — кричу я. — Не підходьте.

Охоронці змикають ряди, не даючи нікому приєднатися до нас з королем на помості. Я намагаюся думати. Я не повинна допустити, щоб люди до нього торкалися. Ми ще не знаємо, хто вбивця...

Або ж знаємо.

Саме Васко виголосив тост і налив усім по келихах. Ми знали, що один із членів ради Калліаса мав бути втягнутий в це.

Я розриваюся. Я мушу забрати звідси дівчинку, але не хочу залишати короля.

А потім Леандрос, Петрос та Рубен намагаються пройти повз охоронців.

— Пропустіть їх, — наказую я.

Охоронці розступаються, щоб пропустити трьох чоловіків.

— Що нам робити? — запитує Леандрос. — Йому потрібен лікар.

— Не дозволяйте нікому до нього торкатися! — кричу я. — Нікому. Залишайся з ним!

Я стрибаю зі сцени й скидаю свої підбори, перш ніж побігти за цією маленькою дівчинкою. Коли я її наздоганяю, я піднімаю її на руки й біжу до виходу.

Вона впускає брудний посуд та хапається за мене, боячись, що я її впущу. Вона трохи протестує, але я ігнорую її.

Біжи, біжи, біжи.

Як далеко буде достатньо? Що сказав Калліас? Сорок п'ять метрів?

Ми прослизаємо через кухні, обминаємо перевтомлених кухарів й пробираємося через задні двері. Мої ноги переступають через грубе каміння та інше сміття на вулицях, врізаючись у шкіру, але я не дозволяю цьому зупинити мене.

Я повинна забрати її від Калліаса. Я не рахую свої кроки. Я надто шалена. Я гадки не маю, куди йду, але не зупинюсь, доки не виснажуся, а до цього, треба визнати, не так вже й далеко.

Мені не часто доводиться напружуватися.

Ми падаємо на землю, і тільки тоді я помічаю, що дівчинка ридає, а її маленькі рученята стискають мою шию.

— Я не хотіла бути там, — каже вона. — Вони сказали мені йти. Я не знала чому, але знала, що щось не так. Спочатку вони змусили мене доторкнутися до нього, а потім...

Вона знову заливається слізьми, її несамопиті ридання роблять неможливим чути все, що вона говорить.

Я не хочу слухати її плач. Я хочу піти подивитися, чи з Калліас все гаразд. Але я не можу дозволити їй піти. Вона повинна знати або бути в змозі вказати, хто за всім цим стоїть.

— Хто вони? — запитую я. — Хто сказав тобі бути тут сьогодні? Хто змусив тебе доторкнутися до нього?

Вона не може вимовити жодного слова. Вона все ще шокована тим, як я потягнула її з вечірки, і тим, що вона побачила вмираючого чоловіка, у чому, як вона тепер знає, вона частково винна.

Я хочу струснути її, щоб вона послухала. Але я знаю, що це не допоможе. І я знаю, що це не її провина. Її використовували люди старші й набагато могутніші за неї. Я просто хочу, щоб вона сказала, що за цим стоїть Васко, і покінчити з цим.

— Алессандро? — Це Леандрос.

— Я тут, — я намагаюся озирнутися, щоб зрозуміти, де це «тут». Ми в якомусь проміжку між стайнею та невеликим стоком з гори.

Коли Леандрос з'являється в полі зору, я запитую:

— Як він?

— З ним усе гаразд, але він кличе тебе.

Я дивлюся на дівчину.

— Я не можу її залишити.

— Я залишуся з нею. Вона буде тут, коли ти повернешся.

Я передаю її, і дівчинка, хоч і неохоче, але дозволяє взяти себе на руки новому незнайомцю.

— Все гаразд, — кажу я їй. — Він хороша людина.

На цих словах вона падає обличчям йому на груди й знову починає ридати.

А потім я знову злітаю. Цього разу я справді відчуваю болючі уколи, які пронизують мої ноги з кожним кроком. Пейзаж розпливається

навколо мене, коли я поспішаю назад через кухні до бальної зали, величенька коричнева смуга вкриває низ моєї колись жовтої сукні.

Калліас стоїть, притулившись спиною до стіни, тіней не видно, але я сподіваюся, що це добрий знак, а не поганий. Його рада намагається віддати розпорядження щодо охорони, яка випроваджує гостей вечірки.

— З тобою все гаразд? — запитую я.

Побачивши мене, Калліас хапає мене й тягне до себе.

— Зі мною все гаразд. Поглянь на себе! Ти поранена? Куди ти ходила?

Якогога стисліше пояснюю йому про дівчинку та про те, як я поспіхом вивела її з кімнати. Кажу йому, що Леандрос зараз з нею.

— Слава Богу, що є Леандрос і вони, — він вказує на Петроса та Рубена, які стоять по обидва боки від нього. — Мої радники намагалися підійти до мене. Васко вже забрали гнити в камері, поки я не буду готовий поговорити з ним. Найкращий друг мого батька...

Я вже й забула, що це для нього означає. Йдеться не лише про те, щоб зловити людину, яка намагається його вбити. Йдеться про те, щоб домогтися справедливості для його загиблих батьків.

— За цим стоїть не одна людина, — кажу я. — Я не змогла багато чого витягнути з офіціантки, але вона чітко сказала, що в цій змові брала участь не одна людина. Я повернуся й допитаю її, як тільки ми тут закінчимо.

— Хтось інший може це зробити, — каже Калліас, міцно обіймаючи мене.

— Це не можеш бути ти. Ти повинен триматися від неї подалі. Ми повинні вирішити, що з нею робити. Але пізніше. Зараз нам треба дізнатися, що їй відомо, а довіряти можна лише небагатьом. Де твої тіні? — додаю я наприкінці.

— Коли я вилікувався від отрути, мені хотілося щось вдарити. Зокрема, обличчя Васко.

Я стримуюся, щоб не закотити очі.

— Тобі варто піти нагору. Відпочити від цього випробування. Я приєднаюся до тебе, як тільки матиму більше інформації.

Калліас зітхає. Потім озирається на чоловіків, що стоять по боках від нього.

— Ідіть з нею. Допоможіть їй у всьому, що їй потрібно.

Раптом в грудях стає тепло від того, що він не каже їм, щоб вони мене захищали. Він знає, що я можу захистити себе. Йому навіть не треба про це говорити.

Я сідаю на трон і поспіхом витираю ноги, перш ніж знову взути туфлі. Тепер, коли поспіх не потрібен, я можу дозволити собі взути їх. Потім ми втрюх повертаємося туди, де я залишила Леандроса й дівчину, яка, здається, нарешті заспокоїлася.

Я опускаюся на коліна, щоб ми були одного зросту.

— Як тебе звати?

— Дреа, — каже вона після шморгання носом. — Будь ласка, я не знала, що він король до сьогоднішнього дня. Я ніколи не бачила його раніше.

— Все гаразд, Дреа, — каже Леандрос, глядячи рукою по її волоссю, — розкажи їм те, що щойно розповіла мені.

— Їх було двоє, — розповідає вона. — Той чоловік, який виголошував тост за короля й королеву. І леді.

— Яка леді? — питаю я. *Тут замішана жінка?*

— Та, яка завжди носить чорне. Але сьогодні вона в зеленому.

Розділ 27

Я відчуваю, як мої брови лізуть на лоба.

— Леді Зервас.

Звісно. Отрута - це жіноча зброя. Вона ненавиділа батька Калліаса за те, що він не вибрав її. Звичайно, вона хотіла вбити його та його дружину. І Калліаса. Вона намагалася попередити мене, щоб я трималася від нього подалі, бо йому недовго залишилося на цьому світі. Її ненависть має бути настільки глибокою, що вона хотіла б вбити нащадка романтичного союзу, який мав би бути її.

Леандрос повісив голову.

— Мій дядько. Мені так шкода, Алессандро. Я й гадки не мав.

— Я знаю, — кажу я. — Усе гаразд. Ми вже затримали його, але мені потрібно попередити варту про зраду леді Зервас.

— Не треба. Я зроблю це. Просто подбай про нього та скажи йому, що мені шкода.

Я кладу руку йому на плече.

— Тобі нема за що вибачатися.

— Я повинен був щось помітити, звичайно. Я міг би...

— Припини. Нічого не вдієш, тільки відпусти це. Ти допоміг Калліасу сьогодні. І ви двоє також, — додаю я, обертаючись туди, де стоять Петрос та Рубен. — Я простежу, щоб король це запам'ятав. Йому час припинити відштовхувати своїх друзів. Особливо тепер, коли вбивці його батьків нарешті спіймані.

Я поміщаю дівчинку в кімнату на протилежному боці замку від нас з Калліасом, довіривши її одному з кухарів. Звісно, згодом мені доведеться вжити більш надійних заходів, але зараз я геть виснажена.

Леді Зервас та лорд Васко в окремих камерах підземелля. Нарешті мені вдалося відігнати від себе вельмож та їхні запитання та привітання.

— *Хто за цим стояв?*

— *Мій напій теж був отруєний? Гадаю, мені краще звернутися до лікаря.*

— *Покажіть перстень, леді Статос!*

— *Ви двоє – розумна пара. Звичайно, моя Клариса також була б гарним вибором для короля.*

Я зачиняю двері до своєї кімнати й на мить притуляюся до них, потираючи скроні.

Керувати людьми може бути втомливо, але немає нічого приємнішого, ніж спостерігати, як люди роблять те, що я їм кажу.

— Ти виглядаєш так, як я себе почуваю, — каже Калліас з моєї спальні. Він сидить на моєму ліжку, закинувши одну ногу на іншу.

— Я повинна була заспокоїти занепокоєння вельмож.

— Ти вже прекрасна королева.

Я скидаю черевики, здригаючись, коли мої подерті ноги падають на підлогу. Йдучи навшпиньки, я доходжу до м'якого крісла й падаю.

— Ти поранена..

— Немає нічого, що не можна було б виправити тривалим замочуванням у гарячій воді.

— Я наповню тобі ванну, — Калліас методично рухається до моєї ванної кімнати. Я чую, як він вовтузиться з кранами та милом, перш ніж долинає звук гарячої води, що наповнює ванну.

Він підбігає до мене босоніж, підхоплює мене на руки й несе до ванни.

— Це була Зервас, — кажу я йому, коли він не питає. — Вона працювала з Васко. Дівчина з клубу підтвердила його зраду й назвала її ім'я. Ми тримаємо їх обох у підземеллях.

Коли Калліас веде нас до ванної кімнати, він обережно вмощує мене так, щоб я сиділа на краю ванни, спиною притулившись до нього, а ноги бовталися у воді. Я здригаюся, коли відчуваю порізи на моїх ступнях. Поділ моєї тепер уже брудної сукні вбирає воду, але мені байдуже. Вона вже зіпсована.

Так приємно ворухити пальцями ніг у теплій воді, а руки Калліаса починають розминати вузли на моїх плечах.

Мене трохи непокоїть його мовчання на моє одкровення, але я даю йому час, необхідний для того, щоб усе обдумати. Я нічого не кажу. Просто дозволяю йому зосередитися на мені, якщо це те, що йому зараз потрібно.

— Я відчуваю полегшення, що все закінчилося, — каже він нарешті. — Справді. Але я також покінчив з цим.

Я ковтаю, і впевнена, що Калліас відчуває раптове напруження в мені.

— З чим покінчив?

Я не знаю, що робитиму, якщо він скаже, що покінчено зі мною.

Тепер його руки в моєму волоссі, він пропускає пасма крізь пальці.

— Увесь вечір я спостерігав за тобою здалеку, аж до моменту, коли не витримав. А зараз? Я ховаюсь від маленької дівчинки, боячись, що хтось зможе до мене доторкнутися, — він хитає головою. — Не має значення, яких запобіжних заходів я вживаю. Я міг би замкнути себе в бетонній коробці, щоб мене ніхто не міг поранити, але так жити не можна. Бути королем означає ризикувати. Я готовий на це піти. Зрештою, воно того варте, — тепер він дивиться на мене. — Ти того варта, Алессандро. Мені набридло жити окремо від усіх. Вбивці моїх батьків будуть нарешті притягнуті до відповідальності. Але навіть якби цього не сталося, я все одно зробив би цей вибір.

— Який вибір?

Його рука опускається до мого обличчя збоку, і він повертає мене, підіймає мій рот догори.

Я злякано вдихаю, і Калліас використовує цей проміжок, щоб припасти губами до моєї нижньої губи. Він злегка облизує мою шкіру, а потім обережно відхиляється.

Забувши про поранені ноги, я встаю та штовхаю його з такою силою, що ледь не падаю в майже повну ванну.

Я не поспішаю вимкнути воду, перш ніж відійти в інший бік, так, щоб ванна розділяла нас.

Але вже занадто пізно.

— Що ти зробив? — кричу я.

— Я тебе поцілував, — просто відповідає він.

— Ти *доторкнувся до мене*.

Він стоїть прямо, здається, не боїться цієї сварки.

— Ти що, не слухала мене? З мене досить! Я не мій батько. Я не збираюся прожити своє життя на самоті, щоб дожити до ста років. Трьохсот. Тисячоліття. Мені більше не потрібне довге життя. Я не витримаю більше ні секунди самотності. Я не витримаю ні секунди

розлуки з тобою, — його обличчя опускається, коли йому щось спадає на думку. — Але якщо ти не відчуваєш того ж, мені шкода, що я на тебе накинувся.

Навколо мене на підлозі калюжі води з моєї сукні, але я не звертаю на це уваги.

— Того ж, — повторюю я. — Чого саме? Що ти відчуваєш?

Калліас тягнеться до кишені парадних штанів та дістає згорнутий пергамент.

— Я написав це на папері, — він відкриває його, дивиться на слова й хитає головою. — Я не можу прочитати це вголос. Це для тебе. На потім. Насправді я просто хотів довести, що можу написати краще, ніж Еліадес. Але я залишу його тут і піду.

Він розвертається та кладе листа на тумбочку перед тим, як попрямувати до своєї кімнати.

— Калліасе Махерас, не смій покидати мене зараз.

Він зупиняється та знаходить мої очі.

— Скажи мені, — кажу я. — Тобі не треба читати листа. Просто скажи мені.

Він стискає руки в кулаки по боках.

— Я хочу тебе.

Я чекаю, що він скаже більше. Коли він мовчить, я кажу:

— Впевнена, що ти здатний на краще.

Він звужує очі на виклик.

— Мені набридло дивитися, як ти фліртуєш з іншими чоловіками. Мені це остогидло. Я не хочу, щоб ти цілувала чи торкалася когось, окрім мене.

Я не показую жодної емоції, розтираючи однією рукою іншу руку.

— Це жахливо егоїстично з твого боку.

— От тепер помовч. Я ще не закінчив говорити. Ти хотіла, щоб я це сказав. Тож я скажу все. Егоїстично чи ні. Коли я вперше побачив тебе, мене розлютило те, що ти жодного разу не подивилась на мене. Жодного разу під час того безглузлого балу. Лише коли я підійшов до тебе, ти зволила зустрітися зі мною поглядом. І тоді ти образила мене. Ти знущалась з мене при кожній нагоді. Ти не вклонилась і не відступила, як усі інші живі люди. Ти кинула мені виклик. Тоді я вперше зрозумів, що приречений, — він робить крок вперед. — А

потім ми проводили всі ці обіди разом, розділені проклятим столом. І ти розповідала мені про свої мрії. Про свої страхи. І я нічого не хотів більше, ніж здійснити твої мрії та прибрати твої страхи.

Він робить ще один крок.

— Ти просила проводити зі мною більше часу. Це була єдина річ, яку я думав, що не зможу тобі дати. Бо якби я проводив з тобою більше часу, то закохався б у тебе ще сильніше. У цю дівчину, якій було байдуже, що я король. Але потім ти провела той вечір з Леандром, і я зрозумів, що гірше, ніж не мати тебе, – це не мати тебе й бачити з кимось іншим. Тож я катував себе, проводячи з тобою більше часу. І ти дозволила мені розповісти про мою матір. Ти допомогла мені кинути виклик Раді. Ти поклала край майже всім проблемам у моєму королівстві. Ти була ідеальною не лише для мене, ти була ідеальною для Наксосу. І тоді я зрозумів, що одружитися з тобою – це те, що я повинен зробити. Заради блага королівства. Навіть якщо це означало, що я буду нещасним кожного дня, маючи тебе поруч, але не *маючи для себе*. Але найвишуканішим катуванням була ніч у чоловічому клубі, коли я відчував твою реакцію на мої дотики до тебе. Я не знав, чи це через те, що я торкався тебе, чи через те, що тебе давно ніхто не торкався, як ти згадувала раніше. Я хочу жити з тобою, Алессандро, без тіней між нами. І мені байдуже на те, що я стану вразливим. Для цього у мене є охоронці. Я найму дегустатора отрут. Я буду жити, як інші королі. Мені не потрібен цей багатівіковий дар, який насправді є лише прокляттям. І навіть якщо ти не хочеш мене натомість, я все одно збираюся скасувати закон про те, щоб люди не торкалися мене. Я більше не хочу цього. Я втомився жити в тінях.

Тепер коліна Калліаса впираються в інший бік ванни, він так близько. Я не можу поворухнутися. Я водночас налякана й відчайдушно хочу йому повірити. Дозволити йому бути тим, ким він хоче бути. Вийти за нього заміж по-справжньому.

Тому, що був Гектор.

Але...

Калліас знає, що я вбила Гектора. Він знає всі мої таємниці, і йому байдуже. Він хоче мене, незважаючи на них. Навіть завдяки їм.

— Будь ласка, скажи щось, — просить він.

— Ти прийняв це рішення до сьогоднішнього нападу?

Він киває.

— Ти хотів мене... з самого початку?

Ще один кивок.

І я розумію, що якщо скажу йому «ні», то стану такою ж, як і він. Самотньою, тому що я боюся бути вразливою. Але я можу пройти через це, як він зараз, і я можу мати все це.

Силу.

Королівство.

Чоловіка.

— Ходи сюди, — кажу я, бо ноги все ще трохи болять, і я також не знаю, чи зможу рухатися, коли він дивиться на мене.

Калліас не зводить з мене очей, поки знімає рукавички й кидає їх на підлогу.

Я ковтаю.

В одну мить він стоїть переді мною. Він піднімає одну руку, торкається моєї щоки. Я лину до цього дотику. Того, якого я так довго прагнула.

Тоді Калліас піднімає мене, обіймає однією рукою за спину, а іншою – під коліна. Мої руки опускаються йому на шию, і я притягую його обличчя до свого.

— Я хотіла зробити це з першого разу, коли побачила тебе, — кажу я, перш ніж наші губи торкаються один одного.

І тоді я вибухаю.

У цьому поцілунку немає ні м'якості, ні терпіння. Для Калліаса це поцілунок, на який він чекав цілий рік. А мені здається, що я чекала на нього все своє життя.

Він злегка спотикається, намагаючись обійти ванну, не перериваючи поцілунку, і я сміюся в його губи, перш ніж він змушує мене замовкнути своїм ротом.

Я не знаю, як йому вдається не впустити мене. Але він робить це аж до мого ліжка. Весь час приділяючи максимальну увагу моїм губам.

Я лежу на спині, а він тримається наді мною, його рот рухається, досліджуючи згин моєї шиї.

— Обіцяй мені... — починаю я, але потім втрачаю хід думок, коли він знаходить місце біля основи мого горла й проводить по ньому зубами.

Я кладу руки йому на плечі, відштовхуючи його на мить, щоб зібратися з думками.

— Обіцяй мені, що не проженеш мене, бо це я роблю тебе смертним. Обіцяй, що потім не передумаєш та не вирішиш, що я не варта того, щоб стати смертним.

Його дихання уривчасте, але йому вдається зосередитися.

— Я присягаюся, Алессандро. Ти нікуди не підеш. Ти моя.

Він сідає на коліна й починає розстібати гудзики на сорочці.

Я стежу очима за його пальцями, спостерігаючи, як розкривається кожен сантиметр його прекрасної шкіри.

Мені не подобається бути на нерівних ногах, тому я теж сідаю. Він відриває сорочку від грудей та кидає її на землю, і я розумію.

Я кладу долоню на його груди, і він заплющує очі. Його так довго ніхто не торкався. І зараз він хоче, щоб до нього доторкнулися – це те, чого він потребує.

Мої руки ретельно обмацують його груди, а потім я заміняю їх губами, відчуваючи кожен м'яз, кожен вигин, кожну гладеньку та шорстку поверхню.

Я кладу його на спину, залажу на нього, даю йому відчути вагу мого тіла. Моє волосся ковзає по його щоках, коли я цілую щетину на підборідді, а потім переходжу до шиї, до вуха, захоплюю мочку між зубами і язиком.

А потім, наче не в силах більше терпіти, він перевертає нас, фактично підсовуючи мене під себе. Підтягує мою сукню догори, і одне з його стегон проходить між моїми, підштовхуючи догори...

І тоді я скрикую, а він приховує звук своїм ротом.

Я не можу думати. Я не можу дихати. Я не можу...

Калліас сповільнює поцілунок. Витягує кожне з'єднання наших губ майже ліниво, так, ніби у нього є весь час у світі.

До мене повертаються почуття, і я просто насолоджуюся його відчуттям, його теплом, тим, як його розумні губи рухаються по моїх.

Король Тіней – найтерплячіший чоловік у світі. Він цілує мене годинами. Він грається зі мною, то пришвидшуючи поцілунки, то сповільнюючи їх, ніби перевіряючи, наскільки близько він може підвести себе до межі контролю, перш ніж заспокоїтися.

Він не знімає штанів. Не знімає моєї сукні. Він навіть не дозволяє своїм рукам заглядати в інтимні місця.

І я так боюся, що він передумає. Що він прожене мене геть. Що він вирішить, що я йому більше не потрібна – як Гектор, – що я не намагаюся на нього тиснути. Як би сильно я його не хотіла, я дозволяю йому контролювати темп та швидкість, з якою ми рухаємося.

Лише на сьогоднішній вечір. Коли все нове й страшне.

Можливо, це те, що йому потрібно. Щоб полегшити собі повернення до спогадів про те, як це – *відчувати*.

Прокидаючись, я намагаюся вхопитися за залишки смачного сну. Там були я та Калліас і...

Але коли я розплющую очі, то бачу його в ліжку поруч зі мною, з однією рукою без рукавичок та сорочки, перекинутою через мою талію.

Не сон.

Прекрасна реальність.

Мій Король Тіней.

Його очі розплющуються, і він просто дивиться на мене, наче переляканий. Але потім бере себе в руки.

— До цього треба звикнути.

— Прокидатись з іншим обличчям?

— Прокидатись з обличчям, яке не належить Демодоку. Як би я не любив його, мені більше подобається твоє, — його рука зміїться вперед, щоб охопити моє обличчя, і він притягує мене до себе для солодкого поцілунку.

Десь через годину він залишає мене, щоб переодягтись у власній кімнаті, але не зачиняє двері, які зазвичай нас розділяють, щоб ми могли поговорити.

— Я перевезу твої речі сюди, — каже він.

— Куди? У свою кімнату?

— У нашу кімнату. Ми знесемо цю стіну. Зробимо одну велику кімнату. Мені все одно. Але ти спатимеш зі мною. Не буде ніяких дурниць про твоє ліжко та моє ліжко, — наступні його слова

приглушені, ніби він вимовляє їх, натягуючи сорочку на голову. — Якщо, звісно, ти не хочеш мати власну спальню... — звучить так, ніби ці слова йому важко вимовляти.

Я посміхаюся, не відповідаючи одразу, бо знаю, що це зведе його з розуму. Нарешті кажу:

— Мені не потрібна власна кімната.

— Добре. Я накажу персоналу негайно перенести твої речі. Ми викличемо будівельників, щоб вони розібрали стіну, поки ми будемо у медовому місяці.

— Ми їдемо у медовий місяць?

Він з'являється у дверях, навіть не поцікавившись, чи я одягнена.

— *Дуже* довгий.

Мені вдалося накинути сукню через голову, але я не можу зашнурувати шнурівку ззаду.

— Ти мені допоможеш, чи мені покликати покоївку?

Він нічого не говорить, а наступної миті я відчуваю, як його пальці перекидають моє волосся через плече. Він вовтузиться зі шнурками на моїй спині, зупиняючись через кожні два, щоб поцілувати мене в потилицю. Коли він закінчує, я тягнуся за рукавичками, але Калліас вириває їх з моїх пальців та викидає геть.

— Без рукавичок, — і він хапає мої пальці своїми, переплітаючи їх між собою.

— Ти раптом став набагато вимогливішим.

— І я думаю, тобі це подобається, — каже він, притискаючи мене до себе й проводячи носом по моїй шії.

Ох, звісно подобається.

До підземелля нас супроводжує ціла ватага охоронців.

Думаю, знадобиться деякий час, щоб пристосуватися до того, яка кількість буде доречна по всьому замку, тепер, коли Калліас буде вразливим для постійних нападів, як і будь-який нормальний чоловік.

Коли нас пропускають крізь товсті двері з загратованим отвором вгорі, я радію, що не вдягнула сюди одну з моїх власних моделей. Земля дуже брудна. Підозрюю, що її ніколи не чистили.

Кожен крок гучно відлунує, а запалені смолоскипи світять з їхніх бра. Тут, мабуть, ніколи не проводили електричні дроти. Навіщо вони потрібні? Злочинцям світло не потрібне.

— Спочатку Ікарос, — каже Калліас, і кремезний чоловік з кільцем ключів веде нас лабіринтом камер, перш ніж зупинитися перед однією з них.

Лорд Васко – просто Васко тепер, бо його, мабуть, позбавлять титулу – стоїть спиною до ґрат, обличчям до закинутого кутка. В іншому кутку стоїть лише відро, і я не хочу думати про те, для чого воно використовується.

Здається, у підземеллях також немає водопроводу.

— Я просто хочу знати одне, — каже Калліас. — Чому?

Васко не обертається, не робить жодних рухів, які б свідчили про те, що він почув наше наближення. Він непорушно тримає голову в напрямку кута, ніби це найцікавіша річ у світі.

— Мої батько та мати... — Калліас ковтає. — Вони любили тебе. Вони тебе поважали. Чому ти так з ними вчинив?

І знову жодної відповіді.

— Ти хотів влади, чи не так? Без лінії Махерас ти думав, що будеш правити замість нього? Не вийшло б. У мене є троюрідні брати. Вони б посіли трон раніше за тебе. То чому?

Коли Васко не рухається, Калліас кричить.

— ЧОМУ? — Звук відбивається від стін, і я опираюся бажанню затулити вуха руками. Я просто стою поруч із Калліасом, тримаючи його за руку для підтримки. Ця проблема є особистою для нього. Я буду поважати його, дозволивши йому розібратися з нею так, як він вважає за потрібне.

Коли відлуння повністю вщухає, Калліас пробує ще раз.

— Ти думав, що мною буде легко керувати? Так? Ти думав, що я буду твоїм королем-маріонеткою? А коли я виявився не таким, ти вирішив позбутися й мене?

І все одно ніякого руху.

Калліас розвертається, забираючи мене з собою назад у коридор, але каже через плече:

— У тебе є три дні на роздуми. Після цього ми вдамося до менш приємних способів вибити з тебе інформацію, — він повертається до

охоронця: — Відведіть нас до Зервас, негайно.

— Твої батьки не були тими, ким ти їх вважав, — каже холодний голос позаду нас. Калліас зупиняється, але не обертається.

— Ти ніколи не повинен був стати королем, — продовжує Васко. — Твій батько заслужив на те, що сталося.

Калліас стискає мої пальці, і я обхоплюю вільною рукою його плече.

— До камери пані Зервас, — кажу я охоронцеві. І ми залишаємо Васко позаду.

Нас ведуть іншим коридором, і в той час, як в камері Васко спочатку було тихо, як у гробниці, у камері Зервас лунає музика.

Вона співає.

Я не можу розібрати слів через жахливе відлуння, але це, мабуть, якась маленька пісенька, яку їй співали в дитинстві.

Напевно, треба якось проводити час.

Почувши наші кроки, вона замовкає, спостерігаючи за нами, коли ми з'являємося в полі зору.

Вона драматично зітхає.

— Ви тут, щоб випустити мене?

— Ні, — каже Калліас.

— Ну, тоді дайте мені знати, коли ви прийдете, щоб випустити мене, — і вона продовжує співати.

Що за чортівня?

— Ви сидите за *вбивство*, — кажу я їй. — Ви повинні ставитися до цього серйозніше.

Її голос знову обривається.

— Я не відповідальна за смерть покійних короля та королеви. Я ніколи не піднімала руку на Калліаса. Коли справжній вбивця завдасть нового удару, мене відпустять.

— Ви ідеально підходите під опис.

— Хто дав опис? — запитує вона.

Ні Калліас, ні я не наважуємося сказати «маленька дівчинка».

— Або це було з дуже ненадійного джерела, або від когось, хто був у цьому замішаний. Хтось, хто хоче, щоб ви думали, що це я, щоб ви втратили пильність. Чесно кажучи, людина, яка стоїть за цим нападом, викликає у мене глибоку повагу. Я ідеальний цап-відбувайло. У мене є засоби й мотив. Але хоча я і хотіла, щоб ваш дорогий батько страждав

так, як він страждав, я не та, хто його вбив. І немає жодної причини, чому я повинна хотіти вбити *вас*. На вашому місці я була б дуже обережною. І, чесно кажучи, можливо, вам варто придивитися до *неї* ближче, — лише за мить я розумію, що вона говорить про мене. — Зрештою, кохання – чудовий мотиватор для вбивства.

А потім вона знову починає співати.

Розділ 28

Ми з Калліасом приєднуємося до решти вельмож на обід у великій залі. Ми повинні бути сильним та єдиним фронтом на очах у всіх придворних. Калліас не злякався замаху на своє життя. Він сильний, як ніколи. І всі присутні тут, щоб переконатися в цьому.

Окрім Васко, Зервас та Орріна, звісно.

Я нахиляюся вперед на своєму сидінні.

— Родо, де Гален? Чому він не приєднується до нас?

Рода повертає голову й дивиться на чоловіка, що притулився до стіни разом з іншими слугами. Вона повертається назад, з розпачливим виразом на обличчі.

— Він не прийшов. Сказав, що на мене буде занадто багато тиску й уваги. Ти можеш у це повірити? Він хвилюється за мене!

Калліас відривається від їжі.

— Ви бажаєте свого слугу? У романтичному плані?

Рода без сорому зустрічає погляд Калліаса.

— Так і є, — вона підносить шматочок їжі до рота.

Калліас киває.

— Чи допоможе, якщо я зроблю його лордом? Дам йому трохи землі й титул?

Рода задихається.

— Гадаю, що так, — кажу я.

Рода робить глибокий ковток зі своєї чашки.

— Ваша Величносте, я б ніколи не змогла попросити про таке!

— Якщо це зробить Алессандру щасливою, то вважай це вже зроблено, — Калліас перекладає виделку в ліву руку. Праву ховає під стіл.

Кладе її на мою ногу.

Я намагаюся лишити обличчя нейтральним.

— О, пане, дякую! Але я маю достатньо землі для нас двох. Йому вона не потрібна. Але титул! Ми вважатимемо за честь прийняти його.

— Тоді я зроблю все це офіційно й попрошу свою людину скласти всі деталі. Ми вручимо йому це прилюдно, щоб відвести від вас обох підозри.

Рода різко виходить з-за столу й підбігає до Галена. Вона бере його за руку, перш ніж вивести з кімнати.

Тим часом рука Калліаса ковзає по внутрішній стороні мого стегна. Я не знаю, як йому це вдається, одночасно підносячи їжу до губ. Я ледь не впускаю ложку, коли його великий палець торкається особливо чутливого місця. Я так рада, що обрала сьогодні сукню з тонкими спідницями.

Навіть якщо це унеможливило зосередження на жодному слові, яке говорить Гестія.

Щось про запрошення відвідати з нею маєток лорда Паулоса. А може...

Рука Калліаса ковзає вище.

Ох, цей нечестивець.

— Вибачте, — кажу я, встаючи з-за столу, — але я не дуже добре себе почуваю. Думаю, я піду до себе в кімнату.

Я майже тікаю з-за столу, сподіваючись приховати жар у щоках та прискорене дихання. Я кидаю нищівний погляд на Калліаса.

Досягаючи своїх кімнат, я відпускаю слуг, які почали переносити мої речі до кімнат Калліаса. Здається, вони встигли перенести все з мого туалетного столика й ванної кімнати, але зупинилися біля гардероба.

Можливо, мені варто подумати про прохолодну ванну.

Лунає стукіт, а потім відчиняються двері. Це Калліас, звісно.

— Тобі погано? Чому ти не сказала?

Я кидаюся до нього, засипаючи його гарячими поцілунками. Спочатку він злякано відсторонюється, але невдовзі відповідає мені взаємністю. Лавандово-м'ятний аромат наповнює мої відчуття, а його рот має легкий присмак вина.

Я притуляю його до найближчої стіни, зливаючи наші тіла воєдино, дозволяю своїм рукам стягнути з його плечей піджак.

— Зі мною все гаразд, — кажу я, відступаючи трохи назад, щоб розібратися з гудзиком, який заважає моєму просуванню. — А от у тебе проблеми.

— Чому б це? — невинно запитує він.

— Через те, що відволікав мене до такої міри, що я не могла їсти.

Він перевертає нас, перевертає мене, так що я притиснута обличчям до стіни, моя голова повернута набік, щоб дивитися на нього.

— Це не здається правильним, — каже він. — Все, що я робив...

А потім він нахиляється, задирає мої спідниці, щоб простежити ту саму доріжку, що й під столом, тільки цього разу на моїй оголеній шкірі. Тим часом його губи досліджують потилицю, і я в пастці, безпорадна, не можу нічого зробити, лише відчувати, як його пальці проникають все вище й вище.

Коли я не можу більше терпіти, я відштовхуюсь від стіни, розвертаюсь до нього обличчям. Його губи знаходять мої, а його пальці занурюються в моє волосся, висмикуючи шпильки, якими я закріпила його сьогодні вранці.

Я закладаю руки за спину, намагаючись дотягнутися до шнурків, що скріплюють мою сукню. Мені потрібно її зняти. Негайно. Між його тілом та моїм занадто багато шарів одягу.

Коли він розуміє, що я роблю, він каже:

— Ні, — він відступає назад. — Ні, — повторює він.

І я думаю, що можу закричати, якщо він спробує зупинитись, якщо він...

— Дозволь мені, — додає він.

За лічені секунди сукня зникає, і я стою перед ним у самій сорочці.

Він повільно оглядає мене, розглядаючи шкіру, яку він може бачити під майже прозорим матеріалом.

— Якби я був кращою людиною, я б відіслав тебе геть, — каже він.

— Моє життя небезпечне. Завжди є хтось, хто намагається мене вбити. Навіть якщо з цією загрозою розібралися, будуть інші. Ти можеш постраждати, перебуваючи поруч зі мною.

— Добре, що ти не краща людина, — знімаю з нього краватку, починаю розстібати гудзики на сорочці. — Чому? — питаю я. — Чому ти не взяв мене минулої ночі?

— Я не був впевнений, чи ти цього хочеш. Чи хочеш зачекати до весілля. Ти не...

— Я хочу, — я відриваю останній гудзик після того, як він вдруге вислизає з моїх пальців.

А потім несе мене на ліжко.

Виявляється, Король Тіней був вартий того, щоб на нього чекати.

Колишня вітальня королеви тепер *моя* вітальня. Я все ще маю намір переробити її, але поки що це ідеальне місце для Роди, Гестії та мене, щоб провести час наодинці.

Особливо, коли я маю стільки всього їм розповісти.

— Як це було? — запитує Гестія. — Бути з королем?

— Це було... краще, ніж я могла собі уявити, — кажу я. — Але я не думаю, що це якось пов'язано з тим, що Калліас – король.

Саме його терпіння, вміння стримувати себе до потрібного моменту робить його таким гарним коханцем.

— А що у вас з лордом Паулосом? — запитую я. — Ви двоє...?

— Ні, — просто відповідає вона. — Я запитала його, чи можемо ми зачекати до весілля.

— Він тиснув на тебе? — запитую я, раптово захищаючи свою подругу.

— О, ні. Він чудово ставився до цього. Ти можеш подумати, що я дурна, але я просто хочу почекати, поки стану його дружиною.

Я беру її руку у свою.

— Немає нічого дурного в тому, щоб чекати, поки не захочеться. Не дозволяй нікому й ніколи говорити тобі інакше. Це твоє тіло, і ти можеш робити з ним, що хочеш.

Вона посміхається мені, і я хвилююся, що можу бути першою людиною, яка каже їй про це.

Чекати. Не чекати. Один коханець. Сотня коханців. У будь-якому випадку, не повинно бути ніякого осуду. Жінка не визначається тим, що вона робить чи не робить у спальні.

— А ти, Родо? — запитала Гестія. — Що нового між тобою та Галеном?

— Якби це залежало від мене, я б вклала його в ліжко після балу, — каже Рода. — Гален хоче почекати. Він бурмоче якісь дурниці про збереження моєї цноти. Але, як на мене? Він хоче почекати, поки ми не одружимося, щоб я не передумала. Ніби йому є про що хвилюватися!

— Можливо, тобі треба бути більш переконливою, — пропоную я.

— Я відкрита до ідей.

— А ти пробувала чекати його вночі в ліжку?

— Так!

— Вже гола?

Вона відкриває рот. Робить паузу.

— Ні.

— Він не буде цьому опиратися, — більш практичним голосом я додаю: — Здавалося б, він мав би бути трохи більш вдячним після того, як став лордом. Він мав би поклонитися тобі.

— Це правда, — каже Рода. Вона зітхає.

І я дивлюся на двох своїх друзів. Моїх перших справжніх подруг. Я думала, що жінки завжди були моїми суперницями, людьми, яким треба заздрити. Як же я помилялась.

Ми всі такі щасливі. Сподіваюся, це триватиме вічно.

Двері до вітальні відчиняються, ледь не злітаючи з петель.

— Леді Статос, вам наказано негайно з'явитися до короля, — команду віддає якийсь непоказний охоронець. Його оточують двоє інших чоловіків з королівськими гербами.

— З Калліасом все гаразд? — запитую я, різко підводячись.

— Взяти її, — каже перший охоронець, а двоє інших обступають мене з боків, кожен хапає за одну руку, і починають фізично тягнути мене до дверей.

— Що ви, по-вашому, робите? — кричить Рода з-за моєї спини. — Це майбутня королева. Негайно відпустіть її.

Але її ігнорують, і на моїх руках з'являються синьці, поки мене тягнуть сходами вгору, до бібліотеки, яку ми з Калліасом використовуємо для наших приватних обідів.

Через деякий час я перестаю боротися й просто терплю приниження. З цими трьома чоловіками я розберуся, як тільки буду з Калліасом. О, як вони тоді заплачуть.

Це якась помилка. Вони, мабуть, неправильно зрозуміли наказ короля. Я не можу уявити, що він сказав, щоб у них склалося враження, що зі мною треба поводитися як з полоненою.

Але коли мене нарешті відпускають, я знаходжу Калліаса одного в бібліотеці, спиною до дверей.

— Зачекайте зовні, — каже він охоронцям. Вони так і роблять, безцеремонно штовхаючи мене до короля.

— Калліасе, що це? Боги, у мене синці від охоронців!

Він повертається, його погляд переходить на мої руки, щоб оцінити пошкодження. Потім, ніби отямившись, відводить погляд убік, і риси його обличчя стають жорсткішими.

— Навіщо ти приєдналась до мого двору? — запитує він тихим тоном.

— Тому, що ти мене попросив! — Тепер я розлючена.

— Ні. Якою була твоя справжня мета? Чому ти була на балу, який спеціально влаштували мої радники, бо хотіли, щоб я обрав когось, хто приєднається до двору? Чому ти ігнорувала мене, практично примушувала прийти до себе?

Страх стискає мені груди, але звідки... звідки йому знати?

— Звідки ці питання? Я щось не так зробила? Калліасе, це я.

Зервас сказала ще більше нісенітниць про мою причетність до його нападів?

— Слуги закінчили переносити твої речі до моєї кімнати. Це знайшли у твоїй шафі.

Він піднімає флакон з міналеном – тим самим, який я вкрала у цілителя, а потім запхала у шафу давним-давно.

І швидко про це забула.

— Калліасе.

— Тебе підозрюють у державній зраді, — вигукує він. — І зараз ти будеш звертатися до мене як до *Вашої Величності*.

Щось у моєму серці скручується, ламається, розчиняється. Залишаючи на своєму місці зяючу рану. Мені потрібна брехня. Переконлива. Швидко. Негайно.

Але я, – підступна, інтригуюча Алессандра Статос, не можу придумати жодного слова, щоб сказати, коли він дивиться на мене з такою ненавистю.

— Чому це було у твоїй шафі? — запитує він. — Я вже віддав його на дослідження одному з моїх цілителів. Це та сама отрута, що була знайдена в моїй чашці після твого балу.

Жахливий збіг обставин.

Я відкриваю рота.

— Я не думаю, що ти коли-небудь брехала мені, Алессандро.

Я не брехала. Не дуже.

— Ти, звісно, вводила мене в оману, коли йшлося про Гектора й барона. Але я не думаю, що ти коли-небудь говорила мені відверту брехню. Думаєш, я б здогадався, якби ти збрехала? Давай перевіримо. А тепер скажи мені, для чого воно тобі було.

Я дивлюся на свої пальці й бачу, що вони тремтять.

— Поглянь на мене! — каже він.

Я знаю. Будь-які вагання з мого боку виглядатимуть так, ніби я намагаюся придумати брехню. Тож правда починає вихлюпуватися з мене.

Я відкашлююсь та змушую своє обличчя залишатися спокійним.

— Я пішла на той бал з наміром привернути твою увагу, — починаю я.

— Мені не потрібна вся історія. Мені потрібно, щоб ти сказала мені, для кого була отрута й навіщо, — він розглядає флакон. — Він не відкоркований, і тобі немає зиску вбивати мене до нашого весілля. Ти працювала з Васко? Він поспішив втілити свій план у життя без тебе? Чи ти працювала на нього? Відволікала мене, щоб я торкнувся тебе й став вразливим для нього?

— Ні! Я жодним чином не працювала на Васко або з ним. Я не маю жодного відношення до того, що сталося на балу.

— Тоді для чого він був призначений, Алессандро!

Єдина сльоза ковзає по моїй щоці.

— Для тебе. Він був призначений для тебе.

Жорстокий чоловік переді мною зникає на найкоротшу мить. Обличчя Калліаса опускається, біль пом'якшує його риси. Потім лиходій повертається.

— Навіщо?

— У мене був план. Він складався з трьох простих кроків. Я збиралась спокусити тебе. Я збиралась одружитися з тобою. А потім...

— А потім, що?

— А потім я збиралась вбити тебе й забрати твоє королівство собі.

Гірка посмішка розтягується на його губах.

— Це дуже на тебе схоже.

— Але, Калліасе, я відмовилась від цього плану кілька тижнів тому. У мене більше не було бажання вбивати тебе, бо я...

— Що? Ти *що*, Алессандро?

Тепер сльози набігають швидко. Я не можу дивитися на нього, коли говорю це. Я не *хочу* цього говорити, але на кону моє життя.

— Я закохалась в тебе.

Він сміється. Звук недобрий, і порожнє місце, де колись було моє серце, обпікає болем.

— Весь цей час я турбувався про старі загрози, тоді як мав би шукати нові. Напевно, королю ніколи не дозволяється мати друзів чи коханих людей. Не тоді, коли кожна людина у світі чогось хоче від мене.

— Все було не так. Більше не так. Присягаюся. Я ніколи не брехала тобі. Я ніколи не прикидалася з тобою. Мені не *треба* було. Хіба ти не розумієш?

— Я не хочу більше нічого чути.

— Калліасе, будь ласка.

Він повертає шию в мій бік.

— Я ж сказав. Вам більше не дозволено звертатися до мене таким чином, леді Статос.

Біль дуже глибокий, але так само глибока й злість.

І та ніч з Гектором спалахує в моїй пам'яті.

Мій ніж, звісно, в чоботі. Я можу витягнути його набагато швидше, ніж Калліас свою рапіру. Особливо, коли він майже завжди відвертається від мене.

І хоча мій гнів насичений та гострий, я не маю бажання тягнутися до ножа.

Я б ніколи, *ніколи не* побажала Калліасу зла.

— Ти підеш, — каже він. — Мені байдуже, куди ти підеш, аби тільки я більше ніколи тебе не бачив. Якщо ти повернешся сюди, якщо мені коли-небудь доведеться знову побачити твоє обличчя, я сам тебе вб'ю.

Я втираю сльози, коли вони падають. Намагаюся зібратися з думками, але біль у грудях поглинає все.

— Йди геть, чорт забирай! Поки я не передумав! — Він тупотить до мене, і я думаю, що він може фізично вивести мене з кімнати, якщо я

не зможу встати на ноги.

Тому я тікаю.

— До темряви покинь замок! — каже він мені в спину, коли я відступаю. — Мені байдуже, навіть якщо тобі доведеться залишити свої речі.

Це останнє, що я чую. У коридорі я бачу Гестію та Роду, які чекають на мене. Вони привели інших моїх друзів, Леандроса, Рубена та Петроса. Що вони збираються робити? Благати за мене? Вони не знають, що я зробила. Калліас скаже їм?

— Алессандро... — починає Рода, але я ігнорую її. Я пробігаю повз них усіх, піднімаюся сходами, ігноруючи погляди слуг, які вони кидають на мене, коли бачать моє червоне обличчя й щоки, залиті сльозами.

— Я піду за нею, — здається, чую я чийсь слова здалеку. — Поговоріть з королем, — але я майже нічого не розумію. Усе розпливається через вологу в очах. Я тричі намацую ключ від своєї кімнати, перш ніж відчиняю двері. Простір абсолютно порожній.

Так. Мої речі перенесли в його кімнату.

Сльози знову починаються, коли я підходжу до сусідніх дверей. І зазираю в кімнату, яка пристосована для його речей та моїх. Наші шафи стоять поруч. На ліжку покладено додаткові подушки. Мій туалетний столик розмістили на вільній стіні, біля умивальника, який пахне милом, яким він користувався сьогодні вранці.

Дивлячись на все це, на докази життя, яке я могла б мати з *ним*, я падаю на підлогу в купі спідниць, опустивши голову на руки.

Скільки часу до ночі? Я не знаю. Мені байдуже. Не тоді, коли все зруйновано.

Я не знаю, скільки часу я сиджу там, перш ніж до мене долинає найніжніше постукування.

— Алессандро? Можна зайти?

Я не відповідаю. Намагаюся витерти сльози рукавами.

Він все одно заходить.

Леандрос. Він виглядає так, ніби щойно помився, його волосся ще вологе. Запах троянд витає наді мною. Мабуть, у воді були пелюстки.

— О, Боже, — каже він, коли бачить мене. Потім він падає на підлогу й притискає мене до себе, дозволяючи покласти голову йому

на груди. Одна його рука гладить моє волосся, а голос видає заспокійливі звуки.

Але я вже виплакала себе досуха. Мої сльози перестали текти.

— Хочеш про це поговорити? — запитує він.

— Нема про що говорити. Він прогнав мене. У мене є час до ночі, щоб зібрати свої речі, — мій голос звучить хрипко.

Леандрос стискає руку.

— Як він міг відіслати тебе? Що ти зробила?

— Нічого, — кажу я. І це правда. Мене спіймали із флаконом з отрутою, але я її не використала. Я насправді нічого не зробила. Я не збиралась нічого робити. Навіщо я взагалі його вкрала?

— Тоді він дурень, — Леандрос відступає на крок, щоб подивитися на мене й витерти останню невисохлу сльозу з мого підборіддя. — Я знаю, що тобі боляче, але ти це переживеш. Все буде добре.

І коли я сиджу там, дивлячись на Леандроса, мене охоплює раптове бажання.

Бажання завдати болю Калліасу.

Він змусив мене закохатися у нього, а потім відправив мене геть. Відкинув мене, як це вже траплялося зі мною колись.

Як він посмів?

Я нахиляюся вперед та цілую Леандроса. Він не відповідає. Він застигає переді мною, як дошка, тож я використовую руки, щоб підповзти ближче, перш ніж дозволити їм дрейфувати навколо його шиї. Зубами я захоплюю його нижню губу, і це призводить до найсмачнішого звуку з його горла.

Потім він відповідає на поцілунок всією душею.

Він чудово цілується, але він не Калліас.

Мені байдуже.

Мої руки ковзають по його волоссю, ще трохи вологому. Від нього пахне якимось іншим ароматом, але я не можу його вловити. Він гарно поєднується з трояндою.

Як би я хотіла, щоб зайшов Калліас. Я хочу, щоб він прийшов перевірити мій прогрес. Щоб він передумав та попросив мене залишитися. Блавав би мене про прощення. Став переді мною на коліна й...

— З тобою все гаразд? — запитує Леандрос, відсторонюючись. — Ти виглядаєш розгубленою.

Всі ці роки практики з моїми попередніми коханцями дозволяють легко прикидатися.

— Не можу тверезо думати через тебе.

Він посміхається.

— Ти занадто хороший для мене, — кажу я. — Як ти можеш бути таким добрим, коли я тобі відмовила? Леандросе, мені дуже шкода. Я не повинна була тобі відмовляти.

Він нахилиється вперед та цілує мене в кінчик носа.

— Не думай про це. Я знав, що з часом ти побачиш мої заслуги.

Я посміхаюся, аж раптом мою увагу привертає вікно. Сонце починає сідати.

— Я мушу йти. Він наказав мені піти до заходу сонця.

— Не хвилюйся. Ти йдеш не надовго.

Я тягнуся до того, що можу знайти. Маленький гаманець з грошима. Моя улюблена куртка, яка захищає мене від холоду.

— Ти бачив, як він був розлючений.

— Дай мені трохи часу, щоб поговорити з ним. Ти повернешся до двору, цього разу тримаючи мою руку, дуже швидко.

Мені погано. Ні, я просто нещасна. Калліас ніколи не дозволить мені повернутися до двору, а навіть якби дозволив, я не змогла б витримати бути тут, а не з ним. Я поцілувала Леандроса, і заради чого? Мені від цього не стало легше. Це не розлютило Калліаса. Це лише дало Леандросу фальшиву надію.

Можливо, не зовсім фальшиву. Я не можу повернутися до батька. Він, напевно, вижене мене, як я його на балу. Мій найкращий шанс — швидко вийти заміж. Можливо, я зможу переконати Леандроса зробити мені пропозицію, а потім залишити мене у своєму маєтку.

— Я напишу тобі, — кажу я.

— Я заберу тебе, — відповідає він. — Коли прийде час.

Такий оптимістичний. Як йому це вдається весь час? Впевнена, це виснажливо.

Розділ 29

Карета мчить вулицею, спускаючись схилом гори, і везе мене до готелю, розташованого біля підніжжя гори.

У всіх моїх стражданнях я не зрозуміла однієї речі.

Мені пощастило, що я залишилась жива. Калліас мав повне право й повноваження віддати наказ про мою негайну смерть. Він міг би повісити мене разом з Васко та Зервас.

Але він сказав мені піти.

Чому?

Навіщо він це зробив?

Жодна причина не спадає на думку.

Мене нудить від краєвидів, що пропливають повз мене. Це нагадує мені, як ми з Калліасом разом піднімалися на гору. Коли я закохалася в нього. Коли він довірив мені свої таємниці. Коли він залишався джентльменом, поки ми купалися.

Минулої ночі він був зовсім не джентльменом.

Здається, моє серце розривається знову й знову, коли я згадую час, проведений разом. Коли я думаю про його дотики та поцілунки. Коли я думаю про те, що він шепотів мені у волосся.

Але я кохала його.

Але він був жорстоким, вибиваючи з мене зізнання. А коли я сказала йому, що кохаю його, він розсміявся мені в обличчя.

Ця людина – не той Калліас, якого я знаю.

Мені їхати у кареті ще щонайменше три години, тому я намагаюся вмотитися зручніше, закинувши ноги на протилежне сидіння.

Він не може так вчинити зі мною. З нами.

Ми були ідеальною парою. Ми були створені одне для одного. Як володарі. Як коханці. Немає жодної причини, чому б нам не бути разом.

Мої руки стискаються в кулаки. Я маю змусити його побачити це. Я маю переконати його. Але чи варто заради цього ризикувати власним життям? Він поклявся, що сам мене вб'є, якщо я повернуся.

Як мені переконати його, що я не бажаю йому зла? Як я можу переконати його, що хочу того життя, яке він для нас викроїв?

Мої плечі розслабляються, а руки розпускаються. Нова хвиля болю накриває мене, коли я бачу обручку Калліаса на своєму пальці, але потім мої очі зачіпають щось під нею.

— Ух, — нижню частину моєї руки заляпала пляма бруду. Я намагаюся витерти її об сидіння карети. Карети Калліаса.

Вона не витирається.

Я тру кісточку пальця, а коли й це не допомагає, я змочую палець язиком і тру його.

Але вона не витирається.

Нерішуче опускаю ніс та принохуюсь.

Той самий аромат, що й раніше, змішаний з трояндами Леандроса, м'яко долинає до мене.

Я знаю цей запах. Звідки я знаю цей запах?

Мої руки. Вони були у волоссі Леандроса, коли я цілувала його.

Так, волосся! Є такий засіб, що використовується для фарбування жіночого волосся. Пахне так само.

Але навіщо Леандросу фарбувати волосся?

Сидячи там, я пам'ятаю, як леді Зервас наполягала на тому, що вона невинна, що її звільнять, коли з'явиться справжній вбивця.

Васко винен. У цьому я впевнена, але чи міг він втягнути свого племінника в допомогу?

Ні, Леандрос ніколи б не став. Чому б він це зробив? Він був другом Калліаса. Він прийшов до двору після смерті брата Калліаса. Навіщо Леандросу шкодити королю?

Але потім я згадала, як він наполягав на тому, що я незабаром повернуся до палацу й буду поруч з ним. Втім, навіщо йому шкодити Калліасу?

Я дивлюся вниз на пляму на своїй руці.

Він прийшов до двору після смерті брата Калліаса.

Коли ми з Калліасом переодягнулися й пішли в джентльменський клуб, я помітила, що Калліас дуже схожий на Леандроса зі світлим волоссям.

Навіщо Леандросу може бути вигідно заподіяти шкоду Калліасу, якщо тільки...

Дияволи!

— Розверніть карету! — я вигукую ці слова, і карета різко зупиняється. Мене майже кидає на протилежне сидіння.

— Міледі? — запитує візник.

— Життя короля в небезпеці. Ми повинні негайно повернутися.

— Я повинен відвезти вас. Наказ короля.

Я висовую голову у вікно, щоб подивитися на простого чоловіка.

— А що, по-вашому станеться, коли король помре, а я скажу раді, що ви могли б цьому запобігти?

Він все ще виглядає невпевненим.

— У мене в гаманці є п'ятдесят некос, — кажу я.

Він розвертає коней, і ми знову мчимо в гору, цього разу на шаленій швидкості.

Я не знаю, що я роблю.

Калліас мене вб'є. Щойно він мене побачить, я помру. Ще не давно я б без вагань рятувала себе, навіть якби це означало смерть когось іншого. Я б і зараз це зробила, якби це був хтось інший, а не Калліас.

Ненавиджу його.

Але я люблю його більше.

Він повинен знати правду. Навіть якщо він вб'є мене за це. Він має знати, хто вбив його батьків. Це була не Зервас, і не Леандрос. І навіть не Васко, але він має бути якимось до цього причетний. Я ще не все з'ясувала.

Але я знаю достатньо.

Я вистрибую з карети, коли ми знову під'їжджаємо до палацу. Проклинаю спідниці, які стримують мою швидкість. Якби я просто вдягла сьогодні штани – але я не думала, що буду кудись бігти. Я просто пам'ятаю, що зробив Калліас, коли я востаннє одягала спідниці...

Сонце вже давно сіло, в палаці тихо, як у гробниці. Біля кожного входу до палацу стоять вартові, але я підозрюю, що їм ще не повідомили про мою зраду. Ніхто не заважає мені увійти, і, на щастя, я не помічаю тих трьох, які доставили мене до бібліотеки чекати на вирок короля.

Я задихаюся, поки доходжу до коридору – нашого коридору.

— Король у своїх покоях? — запитую я у вартових.

— Ні, леді Статос. Він ще не лягав спати.

Мій голос перетворюється на гарчання.

— Де він?

— Ми не приписані до його особистої охорони. Я не можу вам цього сказати.

— Життя короля в небезпеці. Я маю знати, де він зараз! — Але крик не допомагає. Це не дає раптово відповіді, яких я хочу.

Я розвертаюся й лечу вниз сходами. Коли чую, що охоронці йдуть за мною, кричу у відповідь:

— Ні, залишайтеся на місці на випадок, якщо він повернеться. Не залишайте свої пости.

Де він може бути так пізно вночі? Якщо у нього немає ніяких зустрічей, куди він міг піти?

Востаннє, коли я його бачила, він був у бібліотеці, тож я прямую туди. Але на півдорозі я змінюю курс та прямую до вітальні королеви.

Кімната для денного перебування його матері.

Я проклинаю себе за свою дурість, коли не помічаю за дверима жодного охоронця. Але що, як Калліас кинув своїх охоронців?

Я на повній швидкості занурююся в кімнату, двері вриваються в стіну позаду мене. Пара рук підхоплює мене, перш ніж я розпластаюся на підлозі.

— Алессандро?

Я виштовхую себе з обіймів Калліаса, все ще налякана тим, як він поведився зі мною, коли ми бачилися востаннє.

— Ти живий!

Він дивиться на мене так, ніби я збожеволіла.

— Так.

— Де твоя охорона? — Я вимовляю слова, перекриваючи важке дихання.

— Я дав їм вихідний. Після того, як я розібрався з усіма погрозами на мою адресу – і включаючи тебе, мушу додати, – я подумав, що зможу трохи побути без них. Не зважаючи на це, що ти тут робиш? Я...

— Ти сам? — кажу я, перекрикуючи його.

— Ні, я теж тут.

Леандрос виходить з ніші, в якій стояв.

— Ми надолужували згаяний час. Що ти тут робиш?

Я обертаюся до Калліаса.

— Тобі треба тікати. Негайно. Йди до своїх охоронців. Туди, де найближчі.

— Навіщо? Знову спробуєш мене вбити? — запитує він з гірким сарказмом.

— Я ніколи не намагалась тебе вбити, і я не та, хто загрожує твоєму життю. Це він! — Я вказую на Леандроса, чиї очі розширюються від звинувачення.

— Що? — запитує Калліас. — Леандрос не допоміг своєму дядькові. Він захистив мене від нього, коли Ікарос намагався підійти до мене після того, як я проковтнув отруту.

— Він не захистив тебе, — кажу я, коли починаю все розуміти. — Він скористався можливістю доторкнутися до тебе. А ти міг користуватися своїми тіннями відтоді, як увійшов до цієї кімнати?

— Я не намагався, і вони не працюватимуть коли ти тут. А тепер забирайся геть! — Калліас хапає мене за руку, намагаючись відтягнути.

— Він не той, за кого себе видає. У лорда Васко немає племінника!

На цих словах Калліас послаблює хватку, і я висмикую свою руку.

— Про що ти говориш? — запитує він.

— У мене те саме питання, — каже Леандрос, і його голос тепер набагато ближчий.

Не роздумуючи, я проштовхуюсь між двома чоловіками, використовуючи своє тіло як щит для Калліаса. Навіть коли я помічаю меч, що висить на стегні Леандроса, я не вагаюсь.

— Поглянь на нього, Калліасе. Подивись на нього уважно. Ти його знаєш.

— Так, — лунає його голос з-за моєї спини. — Він мій найкращий друг. Або був ним, поки я...

— Ні, ти знав його ще раніше. Тоді він виглядав трохи інакше, з таким же чорним волоссям, як у тебе, і носом, який не був зламаний. Розум бачить те, що хоче бачити, коли не може зрозуміти нічого іншого. Твій брат помер, тож як він міг повернутися, перевтілившись у когось іншого?

І тоді Леандрос – *Ксантос* звужує на мене очі.

— Що з тобою сталося? — запитую я. — Тебе побили, це очевидно. Але навіщо інсценувати свою смерть? Навіщо повертатися, вбивати батьків та намагатися вбити брата? Це не має сенсу

Ксантос дивиться поверх моєї голови на Калліаса.

— Думаю, вона відчуває провину. Знаєш, вона поцілувала мене сьогодні ввечері. Після того, як ти її прогнав.

— Припини! — кричу я, відчуваючи сором та злість водночас. Але не наважуюся подивитися на Калліаса. Я не можу відвести очей від Ксантоса, від загрози. — Мені було боляче, — кажу я в якості пояснення. — Це не виправдовує, але це розкрило мені твою зраду.

Я підіймаю руку над головою, так що пляма була спрямована в бік Калліаса.

— Фарба для волосся. Вона забруднила мої руки. Він прийшов до мене одразу після того, як я нею пофарбувався. Я підозрюю, що він хотів побачити, як я їду. Переконатися, що цього разу він справді зможе залишитись з тобою наодинці, і ніхто не побачить, як він тебе вб'є.

У кімнаті стає тихо.

— Ні, — нарешті каже Калліас. — Ні, він не може бути Ксантосом. Я любив свого брата, але він постійно наді мною знущався. Був жорстоким. Леандрос був нічим іншим, як...

— Актором, — закінчую я. — Переодягненим вбивцею.

І знову тиша. Вона тягнеться так довго, що мені здається, я можу збожеволіти від того, як боляче, що я не можу розгледіти обличчя Калліаса.

А потім жар у мене за спиною відступає, коли Калліас робить крок назад.

— Це *справді* ти.

Ксантос дивиться на небо.

— Чудово, Алессандро. Молодець, — він дістає свій меч. — Я працював над цим довгих чотири роки, а ти прийшла й зруйнувала все.

— Це ти все зіпсував, — зазначаю я, показуючи йому коричневу пляму.

— Я вирішив забрати у брата останню річ. У нього було все, що повинно було стати моїм. Королівство. Імперія. Тіні. Єдине, що

належало йому по-справжньому – це ти, і я хотів забрати й це.

Я відступаю назад, коли відчуваю, як рука Калліаса опускається на моє плече, тягнучи мене до себе.

— Вбивця в саду, — кажу я. — Він був там за твоїм наказом, — я бачила Леандроса якраз перед тим, як з'явився Калліас. Не можу повірити, що не здогадалася про це раніше.

— Він був слугою вже тиждень, — розповідає Ксантос. — Ми просто чекали слушного моменту. Коли навколо не буде охоронців. Коли Калліас вийде з тіней.

— А лист? — питаю я. — Джентльменський клуб?

Ксантос хитає головою.

— Ні, це справа рук Васко. Я б ніколи не погодився на такий дурний та заплутаний план. Йому пощастило, що він розгледів маскування Калліаса. Пощастило, що його не бачили в клубі.

Свинцевий тягар опускається в моїх грудях.

— Я залишила тебе з ним на балу на помості. Я сказала тобі наглядати за ним!

— І він би помер, якби Петрос не побачив, як я до нього доторкнувся. Він подумав, що це був нещасний випадок, але наказав мені піти, щоб Калліас міг вилікуватися.

— Ксантосе, — нарешті каже Калліас, ніби все ще не може в це повірити, ніби він не чув нашої розмови. — Що з тобою сталося? Чому ти не сказав мені, що це був ти? Я б...

— Ти б *що*? — Ксантос огризається. — Відмовився від престолу? Віддав би титул добровільно й із радістю? Ми з тобою обоє знаємо, що ти б цього не зробив. Не після того, як відчув смак влади. До того ж я не міг відкритися, поки батько та мати не померли. Поки ти не помреш, щоб ніхто не зміг стати за тебе, щоб оскаржити мої права на трон.

— О, — кажу я, коли до мене доходить все. — У тебе не було здібностей. Тіней. Твій батько не хотів, щоб ти став королем. Ти зганьбив його, чи не так?

Ксантос піднімає меч так, що вістря притискається до мого горла.

— На твоєму місці я б мовчав.

— Не вплутуй її в це, — каже Калліас, відтягуючи мене подалі від меча. Він ставить своє тіло між мною та старшим братом. — Я не

розумію. Батько наказав тебе побити?

Ніздрі Ксантоса роздуваються, а обличчя твердне.

— Він сам мене побив. Майже до смерті. Що, безсумнівно, було його наміром. Він залишив мене на узбіччі дороги, біля карети, яку його люди перекинули, щоб все виглядало як нещасний випадок. А потім поїхав, не відчуваючи жодної провини.

— Тоді тебе й знайшов Васко, — кажу я.

— Коли він дізнався, що зробив мій батько, він присягнув мені на вірність. Справжньому королю. Він подбав про мене. Допоміг мені перевдягнутися, пообіцяв допомогти мені повернути трон. Ми найняли людей, щоб вони проникли до палацу, замкнули його на замок. Я вбив батька ще до того, як він зрозумів, що відбувається. Це було занадто швидко. Його треба було спочатку побити, як і мене. Але я знав, що у мене було мало часу.

Дихання Калліаса прискорилося.

— А мама? — запитує він, і його голос уривається в кінці.

— Я не міг бути впевненим, що вона не була в цьому замішана. Вбити її було важче, але я знав, що мушу це зробити. Вона вже почала підозрювати, хто я такий.

Але це вже занадто. Калліас кидається на Ксантоса, ухиляється від меча та валить його на землю. Меч відлітає вбік, і я біжу за ним. Потім відходжу назад, спостерігаючи за двома чоловіками.

Калліас тримає бійку у своїх руках.

Він приземляється на Ксантоса. Перекинувшись через нього, він випускає кулаки на впалого чоловіка.

— Вона. Була. Моєю. Матір'ю, — він вимовляє кожне слово, вдаряючи кісточками пальців.

Ксантос підскакує вгору, врізаючись лобом у ніс Калліаса. Той відштовхує його вбік, вивільняючись з лап молодшого брата.

А потім він б'є його ногою. Калліас падає.

— Не думай, що ти був єдиним, хто її любив, — каже Ксантос. Він смикає запонки, майже не помічаючи цього, і я згадую, що він любив носити запонки у формі троянд. Улюбленої квітки їхньої матері. — Мене теж мало не вбив той момент, коли я її вбив. Але тебе? Тебе я вб'ю із задоволенням.

Калліас відкочується та намагається встати на ноги, але з його носа постійно тече кров.

Вони знову сплутуються. Ухиляються та кидаються кулаками. Я нічого не можу зробити, тільки дивитися. Що, як я зачеплю мечем не того, кого треба? Мені бігти до охоронців?

Ні, якщо я не хочу, щоб Ксантос виграв бій.

— Як тобі сподобалося моє право з народження, Калліасе? Тобі подобалося правити за радою? Тобі подобалося жити в королівських покоях? Сидіти на чолі обіднього столу?

— Так, — каже Калліас. — Я б ніколи не відмовився від цього. Не заради такого безсилового, жалюгідного, позашлюбного сина, як ти.

Ксантос кричить, кидаючись на Калліаса. Вони перекочуються один через одного на підлозі, поки Ксантос не опиняється зверху.

Калліас отримує кулаком в губи, у ліве око, в горло.

Ксантос його вб'є, я впевнена.

Я роблю крок вперед з мечем, приставляю його під горло.

— Злізь. Негайно.

Він ігнорує мене, намагається відмахнутися від меча пальцями, і я дозволяю вістрію впитися в його шкіру, прокресливши лінію крові.

Це привертає його увагу. На мою наступну вимогу він підводиться й відступає, відступає, поки не впирається спиною в стіну.

— Відпусти мене, Алессандро! — кричить він.

— Ні.

— Він прогнав тебе! Сказав, що *вб'є* тебе, якщо повернешся, — він підслуховував нашу останню розмову? — Чому ти його захищаєш?

Я знизую плечима.

— Просто відчуваю, що так правильно, якщо чесно, — навряд чи я збираюся зізнаватися в коханні ще раз там, де Калліас може це почути.

— Він не хоче тебе. Його порятунок цього не змінить. Відійди.

Негайно.

— Не відійду.

— Якщо хочеш мене зупинити, тобі доведеться мене вбити. Думаю, ми обидвоє знаємо, що ти на це не здатна.

Коли він намагається поворухнутися, я дозволяю вістрію меча пробити йому шкіру, ковзаючи, поки він не впирається в стіну.

Очі Ксантоса здивовано розширюються, коли з його горла виринає хрипкий звук. З його дихальних шляхів сочиться кров.

— Ти не знав мене по-справжньому, — кажу я. — Якби знав, то знав би, що я вже вбивала раз через кохання.

А потім він падає вперед, притиснутий до стіни, як якийсь моторошний гобелен. Мертвий.

Я повертаюся до Калліаса й бачу, що він спостерігає за мною з підлоги, його очі то фокусуються, то розфокусовуються.

Потім я біжу до охоронців.

Розділ 30

Як тільки я дізналася, що Калліас у безпеці, що ним опікується цілитель, а цілий взвод охоронців пильнує його, я пішла геть. Я знала, що він прожене мене знову, тільки-но у нього вистачить на це сил. Якщо, звичайно, він не вирішить мене вбити.

Я врятувала його, але чомусь почуваюся такою ж нещасною, як і раніше.

Можливо, Зервас мала рацію. Набагато краще знати, що він був моїм перед смертю, ніж знати, що він буде чиїмось ще.

Я набиваю подушку, перш ніж відрегулювати її під грудьми, обхоплюю її руками й дозволяю підборіддю опуститися на край пухової м'якості.

Рода дозволила мені залишатися в її маєтку стільки, скільки я захочу. Вона поїхала з Галеном, зупинилася в якомусь заїжджому дворі, далеко-далеко від пліток та всіх, хто їх знає.

Я намагаюся не ображатися на їхню романтичну подорож. Як я можу бути такою заздрісною, коли у мене є славний герцогський маєток, в якому я можу зупинитися?

Наодинці.

Відкинути все вбік.

В той час, коли чоловік, якого я кохаю, погрожував мені смертю.

Кохала.

Я не можу досі кохати його після того, що він зробив. Минув тиждень відтоді, як він вигнав мене з палацу. Після дуелі у вітальні. Тиждень страшенно пізніх ранкових чи, точніше, денних засипань. Тиждень розпродажу дрібничок, які Калліас дарував мені, щоб набити гаманець. Тиждень прогулянок величезними залами цього маєтку, екскурсій територією (але уникаючи садів). Щодня після обіду я катаюся верхи на коні. Насолоджуюсь смачними стравами, приготованими вишуканим кухарем Роди. І намагаюся вирішити, яким буде мій наступний крок.

Мені більше не потрібно одружуватися. У мене є всі гроші, які мені можуть знадобитися, і безкоштовне житло, де я можу залишитися на невизначений термін.

Мені нема чого планувати. І я відчуваю, що зараз не маю смаку до чоловіків.

Гестія написала мені, запитуючи, чи може вона приїхати. Вона також надіслала запрошення на весілля.

Не знаю, чи зможу я зараз витримати погляд на моїх подруг та їхнє щастя.

Мені потрібно відчувати контроль. Можливо, я придбаю власний маєток. Наказуватиму своїм слугам. Це має зробити мене щасливою.

Я кличу покоївку, щоб вона допомогла мені одягнутися й поправити зачіску. Потім заходжу до кабінету Роди, де сідаю за письмовий стіл. Я поцікавлюся, чи не продається якась земля. Або, можливо, подивлюся, чи не виставлено на продаж маєток Васко. Він втратив його разом зі своїм титулом, коли був засуджений.

Через деякий час приходять лист від моєї сестри. Вона заступається за батька, розповідає, як відчайдушно він хоче, щоб я повернулася додому. Вона просить вибачення за те, що так довго була далеко від мене.

Якби тільки я була з тобою, щоб показати приклад. Можливо, ти не була б самотньою та безперспективною. Хочеш пожити деякий час зі мною та герцогом? Звичайно, ти не можеш продовжувати жити так, як жила тут.

Ти була такою маленькою, коли мама померла, і я, як твоя старша сестра, повинна була краще піклуватися про тебе. Ми з батьком, звісно, не звинувачуємо тебе в тому, що ти перетворилася на розпусницю. Як інакше ти могла розважатися, поки я була на вечірках та балах?

— Я не розпусниця, — оголошую я порожній кімнаті. — Я сексуально активна жінка, і в цьому немає нічого поганого.

Як вона посміла намагатися сперечатися зі мною про мораль. Через лист. І як батько міг піти до неї, щоб переконати мене повернутися додому? Йому потрібен лише викуп за мене. Без мене він сам мусить думати, як врятувати свій маєток.

Добре, я думаю. Це його проблеми, з якими він повинен розбиратися. Не мої. Йому не варто було намагатися мене використовувати. Я варта набагато більшого. Хотіла б я, щоб він так до мене ставився.

Я повертаюся до листа, який пишу, коли клацає дверна ручка.

— Я б хотіла, щоб мене більше не турбували ніякими листами, — кажу я, не піднімаючи очей на служницю. Для більшої переконливості я рву записку сестри на шматки, а потім кидаю папір на підлогу, щоб хтось інший прибрав.

— Тоді, можливо, ти приймеш відвідувача?

Я різко підводжуся, обертаючись на звук голосу, який став для мене солодшим за музику.

— Боюся, я примусив слуг впустити мене без попередження, — каже Калліас. — Я боявся, що ти накажеш їм відіслати мене, перш ніж я зможу тебе побачити.

На його обличчі кілька жовтих синців, які ще не встигли зникнути. Хоча його око та губа більше не набрякли, кілька ліній струпів викривають щоки та лоб. Але він живий та здоровий.

— Ти невилікував себе. Своїми тінями. Я піду. Тоді ти зможеш...

— Я хочу зцілитися від них довгим шляхом. Я заслужив біль, який приходить з ними.

Тиша заповнює кабінет Роди. Коли я не витримую, запитую його:

— Ти передумав?

Він виглядає дещо спантеличеним запитанням.

— Так, звичайно.

Я киваю й пускаю погляд по підлозі.

— А як це має статися?

Він на мить замовкає.

— Я думав, ми візьмемо карету.

— А потім?

Тиша тягнеться так довго, що я піднімаю очі.

— Тож?— запитую я. — Як я маю померти? Мене повісять? Прив'яжуть та четвертують? Зіштовхнеш мене зі скелі? Задушиш мене голими руками? Як це буде, Калліасе? — А потім, згадавши, що він сказав раніше, я поправляю себе: — Я маю на увазі, як це буде, *Ваша Величносте*?— Можливо, якщо я зараз буду чемним, то це буде швидка смерть.

Вираз жаху перетинає його обличчя, перш ніж він скорочує простір між нами. Він падає переді мною на коліна, беручи мої руки у свої без рукавичок. Його великий палець проводить по обручці на моєму пальці. Його обручці. Яку я ще не наважилася зняти. Він дивиться на неї якусь мить, а потім каже:

— Ти неправильно зрозуміла. Коли я сказав, що передумав, я мав на увазі, що не збираюся тебе відсилати. Про руйнування нашого спільного життя.

Я стою так нерухомо, що, здається, моє серце ось-ось перестане битися.

— Ти могла дати мені померти, — каже він. — Ти могла дозволити Леандросу – тобто Ксантосу – вбити мене, а потім правити з ним як королева. Але ти цього не зробила. Ти вбила його. Ти вбила за мене. Але я знав це ще до того. Мені було боляче, так, але я збирався повернутися за тобою якраз перед тим, як до мене прийшов Ксантос. Я був у маминій вітальні, бо намагався уявити майбутнє, в якому ця кімната не була твоєю, але не зміг.

Він підводиться, тримаючи мої руки у своїх.

— Я був наляканий. Я так боявся довіряти комусь, що зробив тобі боляче. Я сказав те, що не повинен був. І мені неймовірно шкода, Алессандро.

Перш ніж я встигаю вставити слово, він прибирає руки та намагається дотягнутися до чогось у кишені свого піджака.

З незвичної незграбності він впускає листа на підлогу й зачерпує його, щоб підняти.

— Ти ніколи його не читала. Я почав його писати одразу після того, як прочитав листа Орріна до тебе. Я зрозумів, що слова буває так важко підібрати, коли вимовляєш їх вголос у цей момент. Але писати? Це дає мені час, щоб сформулювати те, що я відчуваю. Я був занадто боягузом, щоб прочитати його тобі раніше. Але тепер прочитаю.

Моя Алессандра,

Всі поети світу могли б написати оди твоїй красі. Ти прекрасна, приголомшливо прекрасна. Це видно навіть дурневі.

Але не це мене приваблює в тобі. Це були твої очі. Саме те, як ти не дивилась на мене, дало мені зрозуміти, що ти особлива. Ти не дивилась на мене, як на короля, якого треба поважати і якому треба поклонятися. Ти дивилась на мене як на людину. Людину, яка говорить дурниці й приймає жажливі рішення. Ти змусила мене згадати, що значить бути людиною.

Я вже забув. Провівши цілий рік, не маючи нікого, до кого можна було б доторкнутися, ні з ким поговорити – саме ти нагадала мені, що таке жити.

Твої очі говорили про розум, який любить дратуватися й любить перемагати. Але вони також показали мені твоє серце, яке може бути таким стриманим, але готовим любити, якщо я тільки зможу це заслужити.

Я цього не заслужив. І ніколи не заслужу. Я міг би витратити мільйон років, намагаючись поклонятися тобі, і все одно не був би гідний тебе.

Але я все одно відчайдушно за тобою тужу. І хоча мені не залишилося жити тисячоліття, я хочу віддати тобі стільки років, скільки мені залишилося. Тому, що я люблю тебе. Я люблю жінку, яка мене врятувала. І хоча я їй не потрібен, я хочу її. Несамовито.

Весь час у світі нічого не вартий, якщо я не можу провести його з тобою.

Назавжди твій, Калліас.

Закінчивши читати, Калліас методично складає лист назад, не поспішаючи, здається, боїться підняти очі.

— Чому ти так довго не приходив до мене?— запитую я, намагаючись не видавати емоцій у голосі.

Він знизує плечима й ніяково сміється.

— Я був розгублений. Я думав, що у мене було б більше шансів, що ти приймеш мене назад, якби моє обличчя не було побите.

Я проводжу рукою по одній щоці, впираючись долонею в неї.

— Мені байдуже, як виглядає твоє обличчя.

Я відчуваю, як напружуються його м'язи, як сіпаються губи.

— Справді?

— Мені подобається, коли ти здоровий та красивий, але я кохаю тебе не за це.

У нього перехоплює подих, коли він каже:

— Гроші та влада теж допомагають.

— Це те, що спочатку мене цікавило, але рано чи пізно я втрачаю інтерес до всього. До всього, крім тебе. Тому, що в тобі я знайшла свою пару. В тобі я знайшла рівного собі.

Калліас, мій Король Тіней, хапає мене, тягне у свої обійми.

— Я кохаю тебе, Алессандро. Що я можу сказати, щоб ти пробачила мене й прийняла назад?

— Слова значать дуже багато. Дії говорять набагато голосніше, чи не так?

— Так.

Він опускає голову, торкається моїх губ своїми.

І ми починаємо нове життя разом. Щоб більше ніколи не бути самотніми.

Подяки

Спробуймо цього разу зробити все коротко та мило! Я маю так багато людей, яким хочу подякувати за допомогу в цьому!

Рейчел Брукс: Дякую тобі за те, що ти є! Ти завжди в курсі всього, що відбувається. Я не могла б просити кращої агентки. Я так рада, що ти підтримуєш мене на кожному етапі процесу!

Холлі Вест: Дякую, що ти так само захопилась цим проєктом, як і я, коли вперше його презентувала! Ти дійсно допомогла мені сформувати його таким, яким він є зараз. Без твого ентузіазму я б не змогла цього зробити.

Джин Фейвел: Ми ніколи не зустрічалися і не розмовляли, але дякую, що дозволили Холлі продовжувати купувати мої книги! (І окрема подяка за схвалення цієї ідеї!)

Некро: Дякую за ще одну приголомшливу обкладинку! У мене досі течуть слинки від твоєї роботи!

Ліз Дрезнер: Дякую за всю дизайнерську магію, яку ти створюєш працюючи над моїми книжками!

Еріка Фергюсон та Старр Баер: Дякую за редагування!

Чарлі Н. Холмберг: Дякую, що стали моїм партнером з критики! Я дуже рада, що ви є. Мені легше відпочити, знаючи, що ви читаєте мою роботу, перш ніж я відправляю її кудись ще.

Кейл Дітріх: Ви найкращі! Дякую за те, що прочитали це на початку й надали корисні відгуки!

Кейтлін Хейр та Міккі Хелмер: Дякую за обіди та мозкові штурми! Я дуже вдячна за вашу дружбу!

Бріджит Говард: Ти чудова вболівальниця, подруга та фотограф!

Таралін Джонсон: Шкода, що тобі довелося пропустити сексуальні моменти, але все одно дякую, що прочитала це.

Моя сім'я: Мамо, тату, Беккі, Джонні та Алісо, дякую, що продовжуєте підтримувати мене й приходити на мої книжкові заходи. Завжди приємно знати, що ви вболіваєте за мене.

Мої фанати: Дякую, що залишилися зі мною для наступної книги! Або якщо ви вперше берете в руки мою творчість, дякую, що приєдналися до нас! Саме завдяки вам я можу продовжувати писати. Мільйон подяк! Я подивлюся, чи зможу я попрацювати над

додатковими сценами поцілунків у моїй наступній книзі спеціально для вас.